

SEDMÝ SMYSL

2.část

Smrt kouzelného džina

© Ilka Pacovská

Trest

Není obvyklé, aby si někdo odpykával o prázdninách školní trest, ale Hanka, Svát'a a Rafan ho dobrovolně přijali. Dokonce s nadšením. Celou první polovinu prázdnin trávili v útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata a pomáhali se vším, co bylo v jejich silách. Většina zdejších pacientů byla trochu zvláštní. Ošetřovatelé se tu museli vyrovnávat nejen s jejich nemocemi, ale i s faktem, že zvířata používají magické schopnosti. Proto bylo žádoucí, aby i pracovníci ve zdejším útulku aspoň trochu ovládali sedmý smysl.

„Hele, Svát'o, jsi gentleman?“ zeptala se Hanka.

Její kamarád zbystřil pozornost, protože za tou nevinnou otázkou cítil zradu: „Pokud nemáš na mysli, že za tebe vyčistím klece rochnáků, tak bych možná mohl odpovědět kladně.“

„Gentleman si podmínky nekladou...“

„Gentleman nemusí čistit nejsmradlavější klece z celého útulku,“ zubil se Svát'a, „jen si to taky užij. Konec konců jsi tu za trest, ne?“

„Jo. Stejně jako ty.“

Jejich dohadování přerušil přilet draka. Zabrzdil přímo před nimi.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho Svát'a.

„No jasně. Ale radši to ještě ukažte Sidi, ať to zkontroluje,“ řekl a podal Hance košík plný tmavozeleného listí s nachovými žilkami na rubu.

„Jsi fakt dobřej, Plame, to se musí nechat,“ ocenil ho Svát'a, „jinak Giro vzkazuje, že máš za přístřeškem něco k snědku.“

„Prima,“ protáhl se drak, „byla to dlouhá cesta a trochu mi vyhládlo.“

Pak odletěl k přístřešku ve stepi, kde mu Giro nechal kus zastřelené zvěřiny. Drak nechtěl s ohledem na své kamarády stolovat v blízkosti útulku, aby je ušetřil pohledu na konzumované syrové maso.

„Musíš Plama pochválit,“ libovala si Sidi, když jí Hanka předala košík, „to je přesně to, co jsem potřebovala. Batolelkům to moc prospěje. Nechtěl by u nás ten tvůj kamarád zůstat?“

„On by možná zůstal, ale jeho matka na to bude mít jiný názor. Kamarádit s člověkem se u draků hodnotí jako zvrácenost. Kdyby tu nebyl za trest, draci by to nepochopili.“

„Škoda, je moc fajn,“ povzdechla Sidi a poslala děti do jídelny, aby se naobědvaly.

V jídelně bylo živo. Z rezervace dorazilo několik strážců a domlouvali se s Girem o nějakých problémech s přemnoženými dizlobrazy.

Děti si šly nabrat polévku, brambory a sekanou a odnesly si ták s jídlem ke stolu. Muži se usmáli, odpověděli jim na pozdrav a pokračovali v diskusi.

„...tak mi teda porad'. Už zabili osm pálivců a pořád víc se roztahují na jejich území. Mám obavu, že je za chvíli zlikvidují úplně.“

„A co takhle pálivce přestěhovat? Určitě by se jim líbilo pod Zubatým hřebenem. Je tam spousta puklin a stabilní podloží, nehrozilo by, že tam způsobí požár.“

„Myslíš, že nás něco podobného nenapadlo? Jenže jak? Jak je chceš přestěhovat?“

„No jo, sakra, to je trochu problém, že?“

Do místnosti vstoupila Sidi a šla si nabrat jídlo. Když se posadila, Giro na ni kývl: „Tak co, všechno v pořádku?“

„Docela to jde. Až na kvantery. Samec je celkem dobrý a poranění břicha se mu rychle hojí, ale samice se za ty dva dny, co je u nás, zhoršila. Asi má nějaký skrytý problém. Zatím nevím, co to je.“

„Jé, Rafan se vrátil,“ nadskočil najednou Svát'a a mával na kamaráda, který se objevil ve dveřích jídelny. Hned mu udělal vedle sebe u stolu místo, aby si mohl přisednout.

„Ahoj, Rafe,“ usmála se Hanka, „co fuňové?“

„V pohodě,“ kývl Rafan a pustil se do polévky, „stádo jsme našli a naši dva pacienti se do něj zařadili naprosto bez problémů. Myslím, že už se o ně nemusíme bát. A co tady?“

„U kvanterů to vypadá špatně.“

„To mě mrzí, bylo by jich škoda. Tak krásné šelmy člověk hned tak nevidí.“

„Mně fascinuje hlavně to jejich magické maskování,“ příkyvoval Svát'a mezi sousty, „představ si, že tady mají na kůži vzorek klece.“

Když dojedli, vypravil se Rafan společně se Sidi ke kvanterům. Hanka šla s velkým vzdycháním čistit klece rochnáků a Svát'a musel ještě roznést zrní a zeleninu pro drobné hlodavce.

Kvanteri byli neklidní a před lidmi couvali k zadní části klece, kde se snažili splynout s pozadím.

„Vidíš?“ řekla Rafanovi. „Samice už ani nemá dost síly na své mimikry. Nežere, jen se občas trochu napije vody.“

„Co jí může být? Opravdu to nevidíš?“

„Má jen malé zranění na zadní tlapě, ale není nemocná, jen se mi zdá nešťastná.“

Rafan ucítil, jak se jeho tulík dere z kapsy. Pomohl mu ven: „Tak co, Plavíku, chceš se zúčastnit diskuse?“

Tulík zahvízdal, seskočil na zem a vběhl do klece. Rafan chtěl jít za ním, ale Sidi ho zadržela.

„Pokud k nim vstoupíš, napadnou tě. Raději zavolej svého mrňouse k sobě.“

Tulík švitořil v kleci tak dlouho, až na něj samice zavrčela. Hned potom Plavík hbitě vyšplhal zpět na Rafanovo rameno. Znovu začal povykovat.

Rafan překvapeně zdvihl obočí: „Tulík říká, že samice chce zpět svá mláďata.“

„Cože? Ona měla mladé? Proč mi to nikdo neřekl? Kdo ví, jestli jsou vůbec ještě naživu,“ polekala se Sidi a vyrazila skoro poklusem zpět k jídelně.

„Kvanteři měli mláďata,“ zařvala hned ode dveří a ochránci zvedli hlavy od mapy, kterou právě studovali.

„To není možné, to bych věděl,“ vyhrkl jeden z ochránců, který zraněné kvantery a rochnáky před dvěma dny přivezl.

„Musíme se tam co nejrychleji podívat,“ rozhodl Giro a hned začal organizovat skupinu, která prohlédne území rezervace, kde zraněná zvířata našli.

„No jasně, museli bránit mláďata, jinak by rochnáky nenapadli. Utekli by před těmi smrad'ochy.“

Před barák vyběhli chlapi už s batohem na zádech.

„Giro, teď bránu nejbliž, jak jen si troufneš,“ houkl na něj jeden ze dvou mužů, kteří šli s ním. Za okamžik zmizeli v modravém oválu brány.

„Snad to stihnou,“ řekla tiše Sidi a rozčileně si prohrábla vlasy.

Pak šla obejít další své pacienty, aby zkontrolovala, zda nemají problémy.

Hanka zatím u rochnáků vytahovala z klece mělký bazének naplněný bahnem. Když jim ho po jejich příjezdu míchala, bylo to sice čvachtavé bahno, ale takové celkem normální. Ovšem teď to byla smrdutá břěčka, které se skoro štítily dotknout. Jak proboha mohli za pouhé dva dny vyprodukovat takové množství smradu?! Během hrabání podestýlky musela hlídat, aby některý z nich nevyklouzl otevřenými dvířky. Nejdřív jim tam nasypala čistou slámu, pak několikrát vypláchla bazének vodou a namíchala jim do něj novou várku bahna, aby se měli v čem cachtat. Vynesla kbelíky s odpadem do likvidační jámy a šla se umýt.

Než se vydrbala, dorazili k umývárně i Sváťa s Rafanem.

Rafan významně začichal kolem sebe a nevinně se zeptal: „Máš nějaký nový parfém? Není to náhodou značka Bažina?“

„Myslím, že se mýlíš. Já bych tipnul na značku Močál-extra,“ přidal se Sváťa a uhnul proudu kapek, které po nich Hanka vystříkla.

„Je to fakt síla,“ smál se Rafan, „Plam by tě měl vzít vymáchat do jezera.“

„Jen počkej,“ zašklebila se na něj Hanka, „však ono na tebe taky ještě dojde. Jsem zvědavá, kolik humoru budeš mít za dva dny touhle dobou.“

Kolem nich zakroužil drak a po křídle sklouzl dolů vedle nich: „Tak co, máte hotovo? Nepůjdeme si spolu zalítat?“

„Já nemůžu, mám dnes službu u večerního krmení,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„A já bych rád počkal, jestli najdou ta kvanteři mláďata,“ pokrčil rameny Sváťa.

„Chvilku počkej, Plame, skočím si pro prkno a proletíme se spolu. Já už mám dneska hotovo,“ usmála se Hanka a byla docela ráda, že bude také jednou s Plamem sama.

Popadla jedno z prken, které jim pan Mojerana půjčil ze základny, a upalovala za drakem.

„...a protáhni ji jezerem, ať se z ní ten puch smyje,“ zaslechla ještě Rafana, jak radí drakovi, takže na rozloučenou vyplázla na kamaráda jazyk. Naskočila na prkno, plynule zesílila antigravitační výkon a vyrazila do stepi. Po chvíli v zádech ucítila závan křídel letícího draka. Kroužili nad stepí, honili se a dováděli. Pak Hance sklouzla z vlasů spona a spadla na zem. Rychle zatočila zpět, aby ji našla. Drak přistál vedle ní. Pomocí prstů se snažila uspořádat své rozlitané vlasy. Když už je konečně uhladila, naklonil se k ní a lehce do nich foukl. Potěšeně se usmíval, jak se začala rozčilovat a mračit.

„Nasedni si,“ řekl jí, když měla konečně zase sponu ve vlasech.

„A co když nás někdo uvidí? Budeš mít průšvih,“ namítla dívka.

„Tady?“ zasmál se drak. „Široko daleko je tu jen pár fuňů.“

„Tak jo,“ nenechala se prosit Hanka a za chvíli už letěli vysoko nad stepí až k jezeru.

„To je nádhera,“ užívala si divoký let, „tohle bych vydržela celé prázdniny.“

Drak se pomalým obloukem snesl nízko nad zem: „Odhod' prkno.“

„Doufám, že ho nerozbiju,“ řekla spíš jen tak pro sebe, když Plama poslechla.

„Ne, to né...“ zaprotestovala, když jí konečně došlo, co se drak chystá udělat.

„Neboj se a drž se,“ houkl na ni drak, trochu zpomalil a rovnou z letu se ponořil do jezera. Jen taktak se Hanka stihla nadechnout a zavřít oči. Průlet ledovou vodou trval jen několik okamžiků, pak se drak vyhoupl z vody a přistál na břehu.

„To nebyl můj nápad,“ smál se, když viděl, jak stahuje šaty a ždímá je.

„Já toho Rafa zabiju, až ho uvidím,“ vyhrožovala, „a ty jsi stejný jako on, taky musíš vyzkoušet všechno, co ti kluci nakukaj.“

„Vydrbeš mi křídla, prosím?“ strčil jí drak svou tlamu až před obličej a udělal na ni smutný kukuč.

Hanka si uvědomila, že tohle je možná poslední odpoledne, které mohou trávit společně bez ohledu na to, co si kdo o jejich sourozeneckém vztahu myslí, bez nutnosti chovat se společensky a dodržovat pravidla, ať už dračí nebo lidská. Měli by si to užít a vychutnat do poslední minuty.

„To víš, že jo, Plame,“ usmála se na něj, odložila šaty, doběhla natrhat trsy mydlice a pak v trikotu, který používala v horkých dnech při létání na prkně a občas i při koupání, vlezla do studené vody. Drak už tam čekal a slastně mhouřil oči, když mu drbala místa u ramenních kloubů, a natáčel k ní křídla, aby na ně lépe dosáhla.

„Díky,“ řekl, když skončila, „chceš taky vydrbat záda?“

„Radši ne,“ zasmála se, „svou kůži na zádech mám docela ráda, mám v úmyslu ji zachovat nepoškozenou.“

Se zbytkem mydlice si přeprala stejně už mokré šaty a rozložila je na kameny, aby uschly.

Ještě chvílku s drakem dováděla ve studené vodě, ale když začala drkotat zuby, šla se ven ohřát.

I drak po chvíli vylezl, uložil se na trávě a rozložil křídla, aby k nim mohlo slunce. Hanka se posadila k němu, opřela se mu o krk a rozpustila si vlasy, aby také uschly. Oba si mlčky vychutnávali příjemný pocit po koupeli i to, že jsou spolu. Během svého prázdninového pobytu v útulku se sblížili víc, než čekali. Občas je napadaly stejné věci a leckdy stačilo jen mrknutí, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oběma se to moc líbilo a mrzelo je, že čas tak rychle utíká a blíží se chvíle jejich rozloučení.

„Hanko,“ oslovil ji drak, když se zavrtěla, aby našla pohodlnější pozici, „dokážeš se spojit s Vronem? Je divné, že se ještě neozval.“

„Tak se s ním spoj ty,“ namítla.

„Nejde mi to. Asi je moc daleko.“

„Já myslela, že u dračího kontaktu na vzdálenosti nezáleží.“

„To závisí na tom, jak je drak magicky zdatný. Zkoušel jsem Vrona zavolat, ale neozval se mi. Asi nemám dost síly, abych ho tak daleko našel.“

„No dobře, já to zkusím.“

Jako první si představila Vronovy oči, ale nestačilo to. Přidala představu Vronova kontaktního krystalu, až před sebou zřetelně viděla tu temnou čern a šedý obrys džinovy démonické tváře.

„To je dobře, že mě voláš,“ řekla jí šedá tvář, „mám malý problém s časovým rozvrhem. Opozdím se asi o sedm dní.“

„A co Paula?“

„Měla pravdu, když tvrdila, že se asi doma něco stalo a chtěla se vrátit. Její maminka vážně onemocněla.“

„A neumře?“ polekala se Hanka.

„Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ji vyléčil z nejhoršího. Jenže teď nemám dost magie na vytvoření brány a musím doplout lodí až do Dubovníku. Potom už se k vám dostanu bez problémů. Pozdravuj Plama. Doufám, že mu těch pár dní navíc nebude vadit.“

„Jemu určitě ne,“ usmála se Hanka, „to spíš jeho matce.“

„S tou už jsem to domluvil. Ještě bych potřeboval mluvit s panem Mojeranou, je tam?“

„Máš smůlu, Vrone, rodiče kluků dostali pár dní dovolené, a tak jsou teď všichni doma.“

„No, nevadí, vyřídím to později. Jinak nic nového?“

„Zatím jsou tu jen takové obvyklé potíže, jako třeba najít mlád'ata kvanterů nebo problém, jak přestěhovat pálivce.“

„No, já vám asi nepomohu, ale na pálivce se zkuste zeptat Plama.“

„Díky za radu.“

„Ozvu se, až doplním magii. Pokuste se zatím vyhnout průšvihům.“

Hanka se zasmála a džin zrušil spojení. Hned zvědavému Plamovi tlumočila, o čem byla řeč.

Domů se vrátili skoro až za tmy. Hanka se hned běžela podívat ke kvanterům. U klece bylo spoustu lidí. Musela se podívat opravdu podrobně, aby zaznamenala u samice tři mlád'ata. I ti malí už zvládali magické mimikry dokonale.

„Tak už pojďte, udělali jsme, co se dalo. Teď si musí poradit sami.“

„Bojím se, že to nejmenší nepřežije,“ zavrtěl hlavou Giro.

„V přírodě se to také stává,“ namítla Sidi, „musíme jim dopřát trochu času a soukromí, jinak to nepřežijí ani ta silnější mlád'ata. Tak už pojďte.“

Skoro násilím vytlačila všechny přítomné pryč od klece. Pomalu došli do jídelny, kde už se kuchařka rozčilovala, že jim vystydnou vdolečky, které upekla.

„Měl jsem to nejmenší mládě v ruce a myslím, že Giro má pravdu. Pochybuji, že přežije do rána,“ řekl smutně Svát'a, když si brali talíře s večeří.

„Nechceš už změnit téma?“ zavrčel na něj Rafan.

„Hele,“ otočila se Hanka na staršího kamaráda, „ty máš u mě pěkněj vroubek. Jestli budeš ještě někdy Plama navádět k hloupostem, tak si mě nepřej.“

„Opravdu tě vymáchal?“ usmál se potěšeně Rafan. „Víš co? Objednej mi za dva dny podobnou službu. Asi to budu taky potřebovat.“

Po večeří se jako obvykle přesunuli ven, kde sedávali u malého ohně a poví-
dali si. Plam už tu čekal na svém místečku a potěšeně zafuněl, když se Hanka, Rafan a Svát'a uvelebili u něj. Netrvalo dlouho a ochránci už se zase dohadovali, co s pálivci.

„A proč je tak těžké je přestěhovat?“ zeptal se Svát'a. Koukli se po něm v rozpacích, mají-li se jeho otázkou vůbec zdržovat, ale pak nejspíš usoudili, že je třeba mládeži poskytnout informace.

„Pálivci jsou podobní ježkům, akorát že jsou asi dvojnásobně velcí a bodliny mají jemné nepichlavé. Zato kolem těla při ohrožení nebo vzrušení vytvářejí silové pole, které je na povrchu tak rozžhavené, že zapálí jakoukoliv organickou hmotu a očití svědkové tvrdí, že pod tím žářem pukají i kameny.“

„Ale když mají takovou obranu, jak je mohou dizlobrazové ohrožovat?“ podivil se Svát'a.

„Svémi ostny naruší jejich silové pole a pálivci pak vlastně svým žářem, který pronikne tím narušeným štítem, spáchají sebevraždu. S tím svým ochranným figlem mívají obvykle potíže i při páření a při porodu. To, že se tahle kolonie udržela při životě, byl i za normálního stavu malý zázrak.“

„A nedá se jim vysvětlit, že přestěhování jim pomůže?“

„No, zkusit by se to dalo, ale ono opravdu stačí, aby se lekli, nebo dostali do stresu a je malér. Propálí se vším kolem sebe. Zapálí trávu, stromy, keře. Co potom? V čem je chceš stěhovat?“

„To nevím,“ přiznal Svát'a.

„Jak bys je přestěhoval ty, Plame?“ zeptala se Hanka, když si vzpomněla na Vronovo doporučení.

„Jak je to místo daleko od jejich původního domova?“ zeptal se drak.

„Asi dvacet kilometrů vzdušnou čarou, ale je to přes střed rezervace, tam by požár způsobil naprostou katastrofu,“ odpověděl Giro, „ani tobě bych nedovolil, abys je tam tudy přenášel.“

„Ale já bych to asi dokázal,“ namítl drak.

„Mohli bychom zkusit trasu přes Pustý vrch. Pak už by se dalo k Zubatému hřebeni letět nad řekou,“ navrhl jeden z rezervace.

„Tak jo, zítra ráno se mrkneme na mapu,“ kývl Giro, „ale stejně se mi to nezdá. Jsi si Plame jist, že v nejhorším případě ten žár zvládneš?“

„Pět minut určitě, čtvrt hodiny možná.“

„Dobře, zítra to propočítáme a zkusíme najít případná odkladná místa.“

„Já nevím, jak vy,“ zívł Svát'a, „ale já jdu spát.“

Jako by všichni čekali právě na tenhle pokyn, zvedli se a za chvíli už u ohně seděli jen Giro a Sidi.

Ráno se Hanka vzbudila celkem pozdě a divila se, že ji nikdo nevyrušil. V jídelně zjistila, že je poslední, kdo ještě nesnídal. Rychle to napravila, vzala si namazanou housku do ruky a běžela zjistit, co se děje.

„Všichni, kdo sehnali supervolonová prkna, už jsou pryč od časného rána,“ smála se jejímu údivu Sidi, „akce stěhování už začala. Giro se nemohl dočkat, až vyzkoušejí, co vymysleli, a drak se taky objevil, sotva se rozsvítilo v jídelně.“

„A já jsem to všechno zaspala,“ povzddechla Hanka.

„Stejně s sebou vzali akorát Rafa, víc prken nebylo a pěšky by to tam trvalo moc dlouho.“

„A opravdu se tam nedají používat brány?“

„Ty o tom mluvíš, jako by to bylo nějaké snadné a samozřejmé kouzlo. Bránu se naučí vytvořit jen ti nejzdatnější a i tak je tu vždycky riziko, že se netrefíš na plánované místo, nebo ti ho naruší magické působení a dojde k deformaci přepravované osoby či předmětu. Proč myslíš, že většina používá veřejné zabezpečené brány?“

„No, ve škole něco takového říkali, ale já už na vlastní oči viděla tolik divokých bran, že se mi to nezdá nijak neobvyklé.“

„Tak to máš mezi přáteli dobré kouzelníky.“

„Když oni to většinou nebyli tak úplně přátelé,“ vzdychla Hanka.

„Ahoj,“ zahalekal na ni Svát'a, který právě odnášel zbytky z vyčištěné klece, „to je dost, že ses taky vzbudila. Už jsem si myslel, že to všechno budu muset zmáknout sám.“

„Vždyť už jdu,“ mávla na něj a nacpala si do pusy poslední kousek housky. Během hodiny dokončili ranní úklid a šli se umýt.

„Copak že jsi taky nechtěl jet s nimi?“ zeptala se Svát'i.

„Což o to, já bych chtěl,“ pokrčil rameny, „ale bylo málo prken a navíc nemám ten trénink, jako ty a Raf.“

„Jakpak jim to asi jde?“ zamyslela se Hanka a náhle ucítila Plamův kontakt.

„Jde to skvěle, půlka kolonie už je přestěhovaná a teď chvíli odpočíváme. Musím taky pochválit Rafanova tulíka, taková mrňavá blecha a jak umí být užitečná!“

„Nepovídej?“

„Raf mi na krk přivázal kapsičku, do které zalezl, prý ať ho vezmu s sebou. Nejdřív se mi ten nápad moc nelíbil, ale pak začali dva pálivci zmatkovat. Už jsem myslel, že je budu muset někde odložit, když se do toho vložil tulík a přemluvil je, aby toho nechali, že se nemají čeho bát. To mi řekni, jak je takový mrňous může dokázat uklidnit?“

„Nevím, jak to dělá, ale umí to, taky už jsem to zažila,“ usmála se Hanka.

„Tak já zase letím, mám tu dalších šest pasažérů,“ ukončil spojení Plam.

„To jsou skvělé zprávy,“ radoval se Svát'a, když mu to tlumočila.

„A co mlád'ata kvanterů?“ vzpomněla si najednou Hanka.

„Pojď se podívat,“ táhl ji Svát'a k jejich kleci.

„Jsou tu jen dvě,“ podivila se, když se dívala, jak dovádějí, lezou po rodičích a jak samice spokojeně žere.

„To třetí mládě ráno už skoro nedýchalo, Sidi ho musela vzít z klece pryč. Má ho teď u sebe doma a pokouší se o jeho záchranu. Moc naděje mu nedává.“

„To je mi líto.“

„Hlavně že ty dvě jsou v pořádku. O ně měla taky strach,“ pozoroval Svát'a spokojeně dovádějící rodinku a zasmál se, když viděl, jak se mimikry mlád'at nestíhají přizpůsobit jejich rychlému pohybu.

Těsně před obědem zahlédla Hanka vracejícího se draka. Přistál před jídelnou a zubil se.

„Tak co?“ z jídelny vykoukl Svát'a a od klecí přiběhla Sidi.

„Je hotovo, všechno jsme zvládli. Nikde nic nehoří, pálivcům se nový domov moc líbí, myslím, že všechno je tak, jak má být,“ spokojeně odpověděl drak.

„Ukaž tlapy,“ řekla Hanka, která díky jejich spojení cítila bolavý podtón v jeho hlase.

„To nic není,“ řekl drak a schoval je tak, aby na ně neviděla.

„Jestli je máš popálené,“ řekla Sidi, „přinesu mast. Je fakt dobrá, uleví se ti.“

„Tak jo,“ kývl Plam a Hanka se vyděla, když otevřel dlaně. Na obou měl ošklivé popáleniny.

Sidi byla hned zpátky a nesla velkou plechovku s mastí. Podala ji Hance a nařídila mazat popáleniny první dva dny pětkrát denně a další dny aspoň ráno a večer, dokud se to nezahojí.

Mezitím už dorazili i Rafan a muži, kteří se stěhovací akce zúčastnili. Dva z nich měli také drobné popáleniny, ale nic vážného. Všichni si pochvalovali, jak to díky drakovi a tulíkovi skvěle probíhalo, a jak i pálivci byli nadšení z nového domova. Oběd probíhal ve slavnostní a vzrušené náladě, úspěšně vyřešený problém povzbudil všechny zúčastněné k dalším smělym plánům pro lepší fungování rezervace.

Druhý den se ale v útulku objevil druid, který sice zasedal v radě spravující rezervaci, ale jinak ho všichni nesnášeli pro jeho aroganci a schopnost rozvrtat věci fungující a vnášet zmatek do věcí nefungujících.

Nechal se provést útulkem, prohlédl si kvantery a demonstrativně si zacpal nos, když kolem něj přešel Rafan, který zrovna čistil prostory rochnáků. Původně měl v úmyslu se zúčastnit přesunu kvanterů zpět do rezervace, ale když uslyšel, že se zároveň s nimi budou přepravovat i rochnáci, rozmyslel si to.

Před obědem, kdy už všichni byli v jídelně, zaťukal lžicí o hrnek a vzal si slovo.

„Vážení přátelé, rada mě pověřila, abych tu vyřídil ještě jednu záležitost. Doslechli jsme se, že někteří ochránci z rezervace uvažovali o tom, že by rádi přestěhovali kolonii mimořádně nebezpečných pálivců. Mluvil jsem o tom s ostatními členy rady a shodli jsme se, že to není žádoucí. Takovou akci by bylo nutné velice pečlivě naplánovat a stejně by riziko bylo mnohem vyšší, než si můžeme dovolit. Proto mě kolegové pořádali, abych vám nařídil nechat kolonii pálivců tam, kde momentálně je, a dál už se nezabývat myšlenkou na jejich stěhování. Doufám, že si rozumíme.“

„Jistě, vážený druide Terpisi,“ ujal se slova jeden z ochránců, „jako pracovníci rezervace si uvědomujeme, že rada chce pro všechny to nejlepší. Budeme respektovat její rozhodnutí. Uznáváme, že stěhování pálivců obnáší závažná rizika, takže je raději necháme na tom místě, kde právě jsou.“

Girovi spadla pod stůl lžice. Sehnul se pro ni a Hanka ze strany viděla, jak neúspěšně potlačuje smích. Rozhlédla se po ochráncích z rezervace. Tvářili se smrtelně vážně, ale zaťaté čelisti napovídaly, že i jim to činí potíže. Po obědě druid zmizel a atmosféra se uvolnila.

Po dvou dnech svolila Sidi k odvozu kvanterů a rochnáků a k jejich vypuštění zpět do volné přírody v rezervaci. O třetím mláděti nikdo nemluvil, ale všichni věděli, že ho má Sidi u sebe a že stále ještě nevyhrálo svůj boj o přežití. To už

stejně nemělo šanci se vrátit zpět do divočiny. Jakmile si zvykne na péči člověka, nedokáže už žít samostatně.

Ochránci přemístili zvířata do přepravních boxů, naložili je na vůz, tažený dvěma jaky a pak se krátce rozloučili.

Na Svát'u k jeho nelibosti zbylo vyčistit prostory po rochnáčích, takže i on si nakonec užil koupel v jezeru. Sice se snažil protestovat, ale když mu pohrozili, že ho takhle nepustí večer do pokoje, podvolil se nezbytnému.

Ještě párkrát si Hanka zalétala s drakem nad stepí a pak se ozval Vron, že pro ně druhý den přijede. Prázdniny sice ještě nekončily, ale Hanka měla neodbytný pocit, že to nejhezčí už mají za sebou. Byla smutná z toho, že se nebude moci vídat s Plamem, že už se neproletí tajně na jeho hřbetě, ani nebudou moci společně dovádět u jezera. Zůstane jim už jen to povídání na dálku. Cítila, že i drak je z toho smutný, ale nedalo se nic dělat.

Vron pro něj pomocí své magie vytvořil bránu domů do země draků a Plam zmizel v jejím namodralém oválu.

„Tak už jsem doma, sestřičko,“ ucítila v mysli jeho vzkaz a ujištění se, že jejich spojení funguje i na dálku.

Okno Bdělých

„No, a my teď vyrazíme do Dubovníku a odvezeme Rafa na Ostrov volby,“ usmál se Vron a poslal je pro zavazadla.

Přišli se s nimi rozloučit všichni - kuchařka, pracovníci z útulku a jako poslední dorazili i Giro a Sidi. Ta měla v náručí malého kvantera, který už překonal krizi a zvykl si na lidskou péči. Bez námitek od dětí snesl pohlazení.

„Bylo to tady moc fajn, bude se mi stýskat,“ uronila Hanka pár slziček.

„Já bych jí to nevěřil,“ ušklíbl se vesele Rafan, „ty slzy jí do očí vehnala představa, že se blíží škola a ona se zase bude muset učit.“

Ani se po něm neohnala, jen se na něj vyčítavě koukla. Bylo jí jasné, že i on svým chováním maskuje lítost, že musí odjet. Svát'a všechny objal a kuchařku nejvíc. Dlužno říci, že i kuchařka prolila pár slz pro svého nejmenšího a nejvděčnějšího strážníka.

Pak se Vron, Hanka, Svát'a a Rafan vydali na cestu. Večer, když už měli za sebou cestu branami a seděli na palubě lodi, byl konečně čas na trochu odpočinku. Pluli směrem na Ostrov volby a museli dávat pozor, aby nedošlo ke kolizi s jinými plavidly, která mířila za stejným cílem.

V dalších dnech si s Vronem povídali o všem, co během prázdnin zažili. Plavba byla klidná, počasí jim přálo a děti si velice rychle vzpomněly na všechno, co se na palubě naučily minulý rok. Obsluhovaly plachty, stály u kormidla a podle hvězd a slunce určovaly polohu lodi. Vron s nimi prohlížel lodní příručku a mapy a upozorňoval je na chyby, kterých by se neměly dopustit, chtějí-li trefit na Ostrov volby. Rafan byl opravdu šikovný a Vron mu svěřil kormidlo i při přistávacím manévru na ostrově.

Jako obvykle tu bylo plno lidí, prostor kolem přístaviště byl přeplněn prodejními stánky a svítící klobouky pořadatelů byly plné informačních nápisů jako **PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY, ABY ZACHOVALI KLID A NEPŘEDBÍHALI** nebo **V LABYRINTU NENÍ NIC, CO BY VÁM MOHLO UBLÍŽIT**.

Rychle prošli tržištěm a zamířili známou cestou ke vchodu do labyrintu. Uprostřed se zastavili u jedné nádoby s prsteny.

„No, Rafe, teď je to na tobě,“ usmála se Hanka při pohledu na šedavé kroužky v nádobě. Rafan tam sáhl a jeden prsten si navlékl. Chvilku vypadal šokovaně a Hanka se Svát'ou přesně věděli, jak se cítí.

„To je ale zvláštní pocit,“ řekl Rafan a prohlížel si stříbrný kroužek na své ruce. Tulíkovi, který mu zvědavě seděl na rameni, se při navlékání prstenu zjezily všechny chloupky.

„My to známe,“ culil se Svát'a.

„Pojďte, musíme si stoupnout do fronty,“ řekla Hanka a ukázala směrem ke vchodu do labyrintu, kam hned vyrazili. Proti nim šel pořadatel a na klobouku mu

svítilo upozornění: TVŮJ POBYT ZDE JE NEŽÁDOUCÍ, OKAMŽITĚ VYPADNI Z OSTROVA!

„Co to je? Co to má znamenat?“ zamračila se Hanka.

„Toho si nevsímejte, to je určeno mně,“ řekl Vron, „kouzelníci se bojí o své děti. Vědí, že mohu být nebezpečný a dá se říci, že nestojí o přítomnost kouzelného džina na místě, jako je toto.“

„Ale minule jsi nás přece také doprovázel.“

„No, snad to i tentokrát proběhne bez komplikací,“ řekl Vron nejistě a pokynul Rafanovi, aby se zařadil do fronty. Tentokrát to vypadalo na delší čekání než minule.

Když už se téměř propracovali až k pořadateli před vchodem, ucítla Hanka, jak ji Vron chytil za rameno a jak se zapotácel.

Ohlédla se: „Co se stalo?“

„Budou potíže, dotklo se mě oko Bdělých.“

„Cože?“ nechápala Hanka, o čem Vron hovoří.

Vtom se u labyrintu objevil velký zamračený muž třímající hůl moci a zamířil k nim.

„Jak sis mohl dovolit vstoupit na ostrov!“ ukázal holí na Vrona.

„Dovol, vážený ochránce, abych vysvětlil...“ poklekl Vron, ale muž mu neumožnil domluvit.

„Drž hubu a zmiz!“ namířil na džina svoji hůl. Vron ztratil svou lidskou podobu a přihlízející vydechli překvapením. Pak ucítli nárazovou vlnu magie a džin zmizel úplně.

Lidé kolem začali okamžitě rozčileně hovořit a ozvalo se několik pochvalných výkřiků na adresu ochránce.

„Byl tady s námi, jako náš doprovod. Co je na tom zlého?“ našťvaně se ozvala Hanka. „Co jste mu vlastně udělal?“

Muž se k ní překvapeně otočil: „Nesvéprávné osoby nemají na Ostrově volby co dělat. Potrestal jsem ho za drzost a odeslal k jeho právoplatnému majiteli. Myslím, že vám měli vybrat jiný doprovod, než tohoto nežádoucího služebníka. Mohu pro vás udělat jediné, to jest poslat vás hned teď na stejné místo, kam jsem poslal jeho. Přejete si, abych to udělal?“

„Ne, to si nepřejeme!“ odsekla Hanka rozzlobeně.

„Dobrá,“ odpověděl úsečně muž, otočil se k nim zády a odkráčel směrem k labyrintu.

„No nazdar,“ chytil se za hlavu Svát'a, co teď?“

„Co by,“ řekla energicky Hanka, „Rafan musí projít bludištěm a my se zatím pokusíme vymyslet, co dál.“

„A neměli bychom vyřešit zpáteční cestu dřív, než tam vlezou?“ namítl Rafan.

Hanka se ohlédla na frontu, která se vytvořila za nimi, a zavrtěla hlavou: „To ani náhodou. Nebo se snad bojíš do labyrintu vstoupit?“

„Hele, ségra, tohle jsou moje metody, to na mě nezkoušej,“ pousmál se Rafan, ale pak přikývl a přistoupil k pořadateli před vchodem. Dostal stříbrný peníz.

Podal ho Svát'ovi: „Až se zahřeje, tak si mě přijd'te vyzvednout k východu.“

Potom vzal tulíka a posadil ho na Hančino rameno.

„Počkej tu na mě, Plavíku, já se za chvíli vrátím,“ řekl mu, mrkl na Hanku a zamířil ke vchodu do labyrintu.

Dívali se za ním, jak mizí vevnitř. Hančina zlost pomalu vyprchala a na jejím místě začala narůstat obava. Pomalu se vydali po cestě dolů do přístaviště.

„Asi bys měla říct Plamovi, co se stalo,“ řekl tiše Svát'a.

Hanka chvíli zvažovala jeho návrh a pak přikývla: „Jasně, asi bychom se s ním měli poradit. Nebo zkusím zavolat přímo Vrona. Jenom musíme najít nějaké klidnější místo.“

Posadili se do trávy trochu dál od přístavního ruchu a Hanka se pokusila kontaktovat Vrona. Ale ať se snažila sebevíc, nepodařilo se jí to.

„Buď mi to ten ostrov znemožňuje, nebo se mu přihodilo něco špatného,“ komentovala svou snahu, „ještě zkusím spojení s Plamem.“

Tentokrát to bylo snadné. Kontakt naskočil skoro okamžitě.

„Ahoj, jak se máte? Rád tě slyším,“ potěšeně zareagoval drak.

Když mu Hanka vylíčila, co se jim přihodilo, překvapeně zavrčel: „Jak může být takový hulvát ochráncem?! Jdu za matkou a zjistím, co se dá dělat. Kdyby se mi nepodařilo ti zavolat, tak se časem ozvi sama.“

„Mám nápad,“ řekl Svát'a, když se Hančina pozornost vrátila do reality, „zkusíme obejít kapitány lodí a zeptat se, jestli nejedou do Dubovníku a jestli by nás nevzali s sebou.“

„A naši loď tady necháme? Přece ji dokážeme obsluhovat i bez Vrona. Myslím, že bychom mohli doplout do Dubovníku i sami bez pomoci,“ namítla Hanka.

„Nechápu, proč si vždycky vybíráš tu složitější cestu,“ vrtěl hlavou Svát'a.

„Zdá se ti to složitější?“

„Já už mlčím,“ otočil kamarád oči v sloup, „nebo víš co? Mohli bychom se zavěsit za některou loď, abychom neztratili cestu. Třeba by nás některý z kapitánů byl ochoten vzít do party.“

„No vidíš,“ kývla Hanka, „to zní jako rozumný nápad. Půjďme se poptat k lodím, co tu kotví, a uvidíme.“

Rafan mezitím dostal pokyn, že může vstoupit do labyrintu. I když na to nevypadal, uvnitř byl nervózní a napjatý. Okolnosti ho donutily udělat krok, kterému se až dosud úspěšně bránil. Stále ho trápila otázka, zda dělá dobře. Byl si jist, že má nadání, ale bál se ho. Tulík se však stal sluníčkem jeho duše a teď tenhle

malý přítel potřebuje, aby se naučil ovládat svůj sedmý smysl. Takže kupředu! Copak tu asi na něj čeká?

Vlevo minul bránu plnou květin, vpravo na něj kýval jednorožec, další brána byla temná jako noc, plná netopýrů. Vykročil dál a minul draka na sněhu. Jak dlouho tu proboha bude chodit, než potká tu pravou? Nebo snad už tu pravou minul? Cesta se točila vlevo a nabídla vstup na zelenou louku uprostřed háje. Zaváhal, ale někde uvnitř cítil, že to není ono. Ještě o kus popošel a uviděl pobřežní útesy a kousek pláže. Na jednom útesu seděla siréna a broukala si do šumění příboje. Rafan okouzleně vstoupil. Ucítil vůni moře a zahlédl několik delfínů, jak si hrají nedaleko pobřeží. Pomalu došel mělkou vodou až k siréně. Odepnula si zelený závoj a odhodila ho do moře. Na útesu seděla v oblečení, které Rafana překvapilo. Bylo souměrně bílo-černé. Co bylo vlevo bílé, bylo vpravo černé a naopak. Otočila k němu svůj obličej. Polovinu vlasů měla černou, polovinu blond. Usmála se.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí.

„Jsem podstata rovnováhy.“

„Opravdu? A neměla bys tedy být i napůl mladá, napůl stará, napůl krásná, napůl ošklivá, napůl čistá, napůl špinavá?“

„Máš pravdu. Líbilo by se ti to víc?“

„To ne, tahle varianta je mnohem příjemnější.“

„Myslela jsem si to. Tohle je zážitek, na který bys měl rád vzpomínat, takže ty drobnosti, o kterých jsi mluvil, vynecháme, co říkáš?“

„Souhlasím.“

„Pojď se mnou,“ vzala ho za ruku a kráčeli příbojem do skal.

Zastavila u jednoho skalního hrnce, ve kterém se točila voda. Podívala se zvědavě na Rafana, jako by zvažovala, zda ho má oslovit. Pak se přece jen zeptala.

„Proč ses rozhodl pro zasvěcení tak pozdě?“

„Nechtěl jsem být čarodějem a učit se kouzla.“

„Změnil jsi názor?“

„Připojil se ke mně malý přítel, který nemůže bez magie existovat. Musím se naučit ovládat svůj sedmý smysl kvůli němu.“

„To je dobrý důvod. Přístup blíž a dotkni se rukou hladiny. Máš schopnost vidět mimo čas. Tentokrát ti sice nemůžu slíbit, že to bude ryze příjemný pohled, ale máš možnost zahlédnout jeden klíčový okamžik svého života. Dívej se.“

Rafan se dotkl vody a ta se zklidnila a zastavila. Uviděl statného muže a uvědomil se, že je to on sám, ale o pár let starší. V ruce držel hůl moci a proti němu stál obrovský drak. Uviděl, jak proti němu letí ohnivý dech a hůl moci v jeho ruce shořela. Sehnul se a vyrazil proti drakovi. V pravé ruce držel meč a seknul ze strany po soupeři. Ten uhnul a pak se vymrštila i mužova levá ruka. I ta svírala meč a ťala draka do křídla tak prudce, že skoro přesekla kost u ramene. Drak vykřikl

bolestí a strachem. Vzdávám se, já se vzdávám a splním to, co žádáš, zavolal a obraz se vytratil. Rafan se tázavě podíval na sirénu.

„Třeba ti ta znalost jednou pomůže,“ pokrčila rameny a kývla na něj, aby ji následoval. Zavedla ho do malé zátoky. Voda byla průzračná a na dně ležely bílé a černé kameny.

„Tady mám pro tebe dárek,“ ukázala na kamínky, „smíš si vybrat tři, které se ti budou nejlépe líbit. Jen se musíš rozhodnout, jestli budou černé nebo bílé, není možné je kombinovat.“

„Mám se pro ně potopit?“

„Samozřejmě. Jak jinak bys je chtěl získat? A ještě něco. Pokud zvolíš aspoň dva z těch, které budou ku prospěchu nejen tobě, získáš i něco navíc.“

„Tak jo,“ chvíli přemýšlel, má-li se svlékat a zouvat, ale boty už měl stejně mokré, tak se rozhodl skočit do vody tak, jak byl.

Jak se blížil ke dnu, uviděl, že kameny mají nápisy. Na bílých zahlédl slova jako SPOKOJENOST, ŠTĚSTÍ, SMYSL PRO RODINU, DIPLOMACIE, POROZUMĚNÍ, LÁSKA K DĚTEM, PRACOVITOST.

Černé zase nabízely možnosti jako SÍLA, CTIŽÁDOST, ÚSPĚCH, MOC, RYCHLOST, STATEČNOST, ABSOLUTNÍ PAMĚŤ, SCHOPNOST VIDĚT PRAVDU... Po tom posledním Rafan hrábl. Pak si ještě přibrál SÍLU a váhal mezi RYCHLOSTÍ a PAMĚTÍ. Náhle mu ale padl zrak na SCHOPNOST UČIT SE a měl vybráno. Jenže vtom zahlédl i kamínek SCHOPNOST KOMUNIKACE...

Siréna si od něj vzala černé kameny. Prohlédla si první z nich.

„Vybral sis schopnost vidět pravdu. Pozoruhodné. Smím vědět, co tě k tomu vedlo?“

„V poslední době jsem se setkal s lidmi, kteří vypadali čestně a důvěryhodně, a přitom jejich řeč zkreslila pravdu takovým způsobem, že mě to šokovalo. Kdybych tenkrát nebyl přítomen u události, o které se mluvilo, asi bych jim uvěřil. Byli tak přesvědčiví. Naštěstí tam byli i jedinci, kteří vše uvedli na pravou míru a ujistili radu, že při osvojení tulíka k žádnému podvodu ani intrikám nedošlo. Moc rád bych uměl rozpoznat pravdu od nepravdy.“

„Tak dobrá, ta schopnost je tvoje. Jen jestli uneseš i pohled sám na sebe,“ pozorovala ho zvědavě siréna.

Rafan chvíli mlčel a úsměv se mu vytratil z tváře. Pak povzdychl a podíval se na svou průvodkyni: „Máš pravdu, není moc příjemné zjistit, že zatím nic nejsem, nic moc neumím a mám naprosto nelogickou představu, že můžu ochraňovat přátele a spasit svět. Připraví mě pravda o všechny sny a iluze?“

„O některé ano. Teď zkus něco jiného. Dokážeš si vzpomenout na rodiče?“

„Vzpomínám si, jak se hádali a já strkal hlavu pod polštář, abych je neslyšel. Otec trval na tom, že ze mě musí být druid. Matka na něj ječela, že jako kouzelník budu mít mizerný život v chudobě, že trvá na tom, abych vstoupil co nejdříve do

armády a stal se vojákem. Nenáviděl jsem ty jejich hádky a zařekl jsem se, že nebudu ani kouzelníkem ani vojákem. Pak nás otec opustil. To jsou vlastně první a zároveň poslední vzpomínky na dětství, které mám. Pak už si vybavuji jen život v Útulném domově.“

„A jak to vidíš teď?“

Rafan zdvihl oči a překvapeně se usmál: „Oni mě oba milovali. Chtěli pro mě to, co sami považovali za nejlepší. Měli mě rádi...“

„Tak vidíš, pravda může přinášet i pochopení a úlevu.“

Siréna zvědavě otevřela dlaň s dalším zvoleným kamínkem.

„Schopnost se učit? To abys to měl snadnější ve škole?“

„No, to taky,“ pokrčil rameny Rafan, „ale rád bych se naučil i další jinodruhově řeči. Zatím umím jen trochu sirénsky. Můj tulík, zdá se, rozumí i tvorům, kteří nepoužívají jazyk v pravém slova smyslu. Taky bych to rád uměl, pokud se to dá naučit.“

„Schvaluji touhu učit se, ta schopnost je tvoje. A copak jsi zvolil do třetice?“

Siréna natáhla ruku s kamínkem nadepsaným jako schopnost komunikace.

„O tom už jsme vlastně mluvili,“ podotkl Rafan dřív, než se ho stačila zeptat.

„Proč ne? Měj tedy i tuto schopnost. Je možná užitečnější, než všechna bojová umění dohromady.“

„Bylo těžké si vybrat. Měl jsem pocit, že bych potřeboval všechno, co kameny nabízely.“

„Málokterá volba je jednoduchá, ale ta tvoje se mi líbí. Nevybral sis nic válečného, jako třeba sílu, rychlost, přesnost, schopnost ovládat zbraně, potěšil jsi mě. Přidám ti navíc jeden dárek a doufám, že z něj budeš mít radost. Tuhle dovednost můžeš získat jen od sirény. Dávám ti schopnost dýchat a pohybovat se pod vodou. A dávám tuto schopnost i tvému malému příteli tulíkovi.“

Rafan se rozzářil: „Nevím, co na to říct. To je nádherný dar. Děkuji za nás oba.“

„Užívej svých darů rozumně.“

„Vždy budu na straně dobra.“

„Co je dobro a co je zlo?“

„Dobro? Snad když jsou lidé spokojení a mají se dobře.“

„A zlo?“

„Trápení, krutost, nemoci, smrt...“

„Budeš krutost zabíjet nebo milovat? Která varianta se dá označit za dobrou?“

„Nevím. To je složité. Asi podle situace,“ zatvářil se Rafan zmateně.

„Nechci ti tu přednášet o životě, jen chci ukázat, jak je zlo i dobro propleteno navzájem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Ti nejmoudřejší z nás říkají, že

nejdůležitější je rovnováha. Měj to na paměti, až budeš váhat při důležitém rozhodnutí. A pokud si nebudeš vědět rady, nech rozhodnout srdce.“

„A co když to bude špatně?“

„Každý někdy udělá chybu. To je součást života. Jinak to ani nejde. Neboj se toho a vykroč pravou nohou.“

Rafan poslechl a všechno se s ním zatočilo.

Než se nadál, stál u východu. Hanka se Svát'ou právě přicházeli. Rafan byl plný dojmů a chvíli mu trvalo, než se dokázal vrátit do reality. Tulík seběhl z Hančiny ruky na zem a pelášil Rafanovi naproti. Vyšplhal hbitě po jeho kalhotách a košili a stulil se mu pod krk. Kníkal nadšením a vyčítal mu, že ho na tak dlouho opustil. Svát'a kamarádovi podával jeho minci a Rafan hned zkoumal, zda má v nabídce magických škol Santarenu. Ohromně se mu ulevilo, když ji našel.

„Tak co, jaké to bylo?“ vyzvíдалa Hanka.

„Úžasné,“ vydechl Rafan, „až se z toho trochu vzpamatuji, budu vám vyprávět. A co vy? Co jste zatím vymysleli, jestli se můžu zeptat?“

„Obešli jsme kapitány lodí a máme průvodce. Barakuda jede do Dubovníku a odplouvá za dvě hodiny. Smíme se k ní připojit. Kapitán Raskin nám dokonce slíbil půjčit jednoho ze svých námořníků. Byl moc ochotný.“

„Opravdu? To se většinou nestává. Nezdálo se vám to podezřelé?“ zapochyboval Rafan.

„A já myslel, že nás pochválíš, jak jsme to skvěle vymysleli,“ zasmušil se Svát'a.

„Víš co? Když je někdo cizí moc ochotný, tak to ve mně automaticky vzbuzuje nedůvěru. Raději vás pochválím až v Dubovníku.“

„Za pár dní tam jsme. Nepůjdeme si teď koupit něco na památku?“ loudil malý kamarád.

„A co Vron? Neozval se?“ otočil se Rafan na Hanku.

„Mluvila jsem s Plamem. Vron se objevil v matčině jeskyni. Jenže je paralyzovaný a prý je těžké odhadnout, kdy ho to přejde. Zatím nám nemůže pomoci, musíme si poradit sami.“

„Aha. Takže, Svátíčku, žádné utrácení! Ty peníze, co jsme si vydělali, budeme potřebovat na průchod veřejnou branou.“

„A neměli bychom raději prodat loď?“

„Je snad tvoje, abys ji mohl nabízet k prodeji?“

„No tak dobře,“ rezignoval Svát'a, „nebudeme utrácet. Jen snad něco malého k snědku, co říkáte?“

„Asi bychom mu měli něco dopřát,“ mrkla Hanka na Rafana, „jinak budeme zítra losovat, kdo z nás mu má posloužit jako potrava.“

„Oukej, kus chleba mu snad můžeme koupit.“

„Chleba?“ ohrnul Svát'a nos, ale poté, co ho Rafan sjel pohledem, raději zmlknul.

Hladová cesta do Dubovníku

Pomalů se prodrali tržištěm a došli ke své lodi. Na její palubě už na ně čekal kulatoučký chlapík a vítal je vřelým úsměvem.

„Já jsem nějaký Franta Soudek a kapitán povídal, že mám tu vaši kocábku bezpečně hodit do Dubovníku. No tak jsem teda tady,“ hnal se k nim a každému hned podával ruku. Jeho úsměv byl každopádně nakažlivý.

„Jestli si chcete svoje zavazadla uložit do kajuty, tak vám ukážu, kde je,“ nabízela Hanka.

„Jaký zavazadla, děvče? Já nemám nic, než tenhle svůj kabát a všechno, co nosím s sebou, se mi vejde do jeho kapes. Ale stejně mi to ukaž, abych věděl, kde si můžu zdřímnout.“

Na to, jak byl tlustý, se do podpalubí protáhl značně šikovně.

„Co mu říkáš?“ otočil se Svát'a k Rafanovi.

„Na můj vkus je trochu moc tlustý a trochu moc se směje.“

„To mně se docela líbí, je milej,“ oponoval Svát'a.

Pak zpozorovali, jak na ně z Barakudy mávají, že je čas vyrazit na cestu. To už se ale Franta Soudek znovu přesunul na palubu, kde zatím kluci začali odvazovat jistící lana a připravovat loď na zvednutí kotvy.

„Hej, mládenci, to ani nebude žádný gáblík před cestou?“ halekal zklamaně, ale přesto se přidal k nim a bez zjevné námahy vytáhl kotvu. Pak pomohl Svát'ovi s plachtou, zatímco Rafan stál u kormidla a jejich malou loď, která zvolna nabírala vítr, šikovně vyvedl z přístaviště na moře. Tulík využil toho, že na něj nemá čas, vyšplhal mu na hlavu a začal pro sebe z jeho vlasů splétat pohodlný vyhlídkový pelíšek.

Krátce po vyplutí se všichni sešli u kormidla, aby se poradili, jak si rozdělí služby a zorganizují práci v průběhu cesty. Jejich nový kulatý společník se nabídl, že vezme noční služby u kormidla.

„To víte, mládeži, já už tomu spaní moc nedám a hlavně nemám rád ta vedra přes den. Takže se klidně střídějte přes den a já vám to ohlídám v noci. Jestli to teda nevdá.“

„To bude super,“ odsouhlasil to za všechny Svát'a.

Počasí jim zatím přálo. Mírný vánek nadouval plachtu a loď klidným tempem brázdila mořskou hladinu. Asi hodinu si ve vlnách za lodí hrálo hejno delfínů, ale před západem slunce se ztratili. Hanka šla uvařit k večeři kukuřičnou kaši s uzeným a Franta Soudek zatím učil Svát'u námořnické odrhovačky. Zpívali tak nahlas, že Rafan před tím rámusem raději utekl. Přišel pomáhat Hance do podpalubí a rozčiloval se, že tak falešný zpěv už dlouho neslyšel.

Hanka pro jejich nového strážníka vybrala největší talíř, co našla, ale ukázalo se, že ani tato velikost Frantu neuspokojila. Svát'a začal poté, co snědl svoji porci,

šilhat po přídávku, ale neměl šanci, neboť kastrolu se zmocnil námořník. Vylízal vše do posledního drobečku a ještě se rozhlížel, zdali všichni dojedli své porce.

„No, bylo to dobré, děvče, to se ti musí nechat, že uvařit umíš, ale na moji náaturu,“ řekl a poplácal se po bříše, „to byla dost skromná porce. Příště na tu kaši raději vezmi větší kastrol. Takhle bych za chvíli ztratil sílu.“

„No, když myslíte,“ odpověděla nejistě Hanka.

„Dneska už to nech bejt, to je dobrý, já se dorazím támhle sušenkama.“

Rafan stěží zadržoval smích, když viděl jak Svát'ova zásoba oblíbených sušenek mizí v nenasytném strávníkovi. Malý kamarád jen nešťastně koukal na to boží dopuštění a nezmohl se na slovo.

Hanka námořníkovi nabídla k pití čaj, ale Franta jen odmítavě mávl rukou s poznámkou, že má na palubě tři soudečky, které mu s sebou dal kapitán. Vzal si nahoru na palubu prázdný korbek a poté, co si do něj načepoval z jednoho soudku pivo, usadil se spokojeně u kormidla.

Děti zatím dole komentovaly Frantovu chuť k jídlu.

„Tedy, pánové,“ kroutila hlavou Hanka, „tohle vypadá bledě. Obávám se, že déle než tři čtyři dny s našimi zásobami nevydržíme. S takovouhle návštěvou Vron při nakupování potravin opravdu nepočítal.“

„Můžeme zkusit rybařit, pruty tu jsou, ale na úspěch bych moc nesázel,“ uvažoval Rafan, „spíš to vidím tak, že až dojde jídlo, budeme společně hladovět.“

Svát'a se po něm vyčítavě podíval a vylizoval zapadlé drobečky z pytlíků po sušenkách. Občas některý drobeček přenechal tulíkovi, který mu pomáhal při přehrabování se v prázdných obalech.

„A až budete mít velký hlad, tak si s Frantou zazpíváte,“ ušklíbla se Hanka.

„To má k humoru opravdu daleko,“ zakabonil se na její slova hladový kamarád.

Další den rabování potravin pokračovalo. Franta Soudek si po obědě krátce zdřímnul a hned poté požadoval vydatnou svačinu, ačkoliv ho Hanka upozorňovala, že tu nebývá zvykem svačit něco jiného než ovoce.

„To bych ztratil všechnu sílu, děvčico,“ odbyl ji a šel si otevřít tři masové konzervy, které měly být druhý den k obědu. Dívka rezignovaně pokrčila rameny.

Třetí den už na oběd zbylo jen pár brambor, do kterých Hanka zamíchala opečené kousky z poslední slaniny. Každému nandala na talíř polovinu toho, co obvykle, a Franta Soudek nevěřicně zíral na svůj talíř, kde měl sice víc než všichni ostatní, ale vzhledem k jeho apetitu toho bylo zoufale málo.

Všichni svou porci zhlkli a zadívali se na Hanku. Ta jen pokrčila rameny.

„Už máme jen košík scvrklých jablek, čtyři cibule a pár mrkví.“

„To si děláš prču, ne?“ zadíval se na ni zuřivě námořník.

„Je mi líto, já vás varovala, že už toho moc k jídlu nemáme.“

„To není možné, vy se přede mnou snažíte něco schovat!“

„Klidně prolezte celou loď. Zůstala už jen voda a to, co jsem jmenovala.“
„No, to se na to můžu...“ začal být námořník sprostý a vypálil ven. Slyšeli jen, jak prolézá celou loď. Nakonec bouchly dveře a Franta Soudek zapadl do své kajuty.

„Teď už s ním asi žádná legrace nebude,“ vzdychl Sváťa.

„Tak už víš, proč nám ho kapitán Barakudy hodil na krk?“ neodpustil si otázku Rafan.

„Třeba by si ho mohl vzít zpátky...“

„Idealisto,“ zasmála se Hanka, „ten je rád, že se ho zbavil.“

„No jo, ale co teď budeme dělat?“ posteskl si Sváťa.

„Co by? Hladovět! Zavzpomínáme si na Útulný domov. Tam se nám to stávalo každou chvíli, ne?“

„Jasně. To zvládneme. Za pár dní se nacpeme, až nám bude špatně,“ pokusila se Hanka zvednout kamarádům morálku.

Večer se námořník chopil kormidla jako každý den, akorát už se neusmíval.

Ráno vstal Rafan brzo, v žaludku mu kručelo a venku ještě nezačalo svítat. Vyšplhal na palubu a rozhlédl se. Franta Soudek ležel na palubě a chrápal. Kormidlo bylo přivázané. A kde je Barakuda? Rafan zatřásl námořníkem. Ten zavrčel, vypadlo z něj pár nadávek a vyhrabal se na sedačku u kormidla.

„Hele, ztratili jsme se,“ konstatoval, když ani on nenašel doprovodnou loď.

„Dokážete nás dostat do přístavu i bez doprovodu?“ zeptal se Rafan.

„Když mě nakrmíte, tak jo.“

„Dobře víte, jak na tom jsme. Vždyť je i ve vašem zájmu se co nejdřív dostat na břeh.“

„Jo, to je fakt. No, snad to zvládnu. Hele, vem to za mě a udržuj kurs. Já jdu odpočívat, abych to vydržel.“

Rafan vzdychl a posadil se ke kormidlu. Měl o tomhle muži značné pochybnosti, ale snad aspoň dokáže určit směr do přístavu. Po východu slunce se zvedl vítr a loď zrychlila. K obědu mu Sváťa přinesl jablko a přišel ho vystřídat. Obloha se poněkud zatáhla a vítr začal foukat nárazově. Barakudu nezahledli. Večer zavládl klid, jen vlny přetrvávaly i v bezvětří. K večeři už nezbylo nic. Námořník byl nevrlý a pivo mu v soudcích taky už docházelo. Děti po jeho příchodu urychleně vyklidily palubu, aby nemusely poslouchat nářky a nadávky. Sváťovi začalo být nevolno, jak se loď na vlnách kymácela na všechny strany. Nakonec se mu ale podařilo chvíli usnout.

Probudil se tvrdým dopadem na podlahu. Pokoušel se postavit, ale úhel podlahy se stále měnil. Málem znovu upadl, ale Rafan ho zachytil a podržel, než se zase dalo po podlaze udělat pár kroků. Všude byla tma, takže se ven dostali spíš po hmatu. Venku zuřila bouře, burácel hrom a vysoké vlny pohazovaly lodí. Pod svitem blesků se klukům podařilo vyšplhat na palubu, ale všude se valila voda a kymácení lodi jim téměř znemožňovalo pohyb. Rafan zapnul kapsu s tulíkem na

oba knoflíky a pak vyhákl na stěně klubko lana, které Hanka používala na sušení prádla a přivázal si ho kolem pasu. Druhý konec hodil Svát'ovi, aby se také uvázal. Opatrně se propracovávali na zád' ke kormidlu. Franta Soudek tam nebyl. Kormidelní kolo se točilo bez kontroly všemi směry. Rafan se ho pokusil ustálit, ale bylo to nad jeho síly. Vtom dorazil silný větrný poryv, utrhł kus plachty a v následujícím okamžiku praskł stožár. Chvilku visel přes zábradlí, ale pak se nadul zbytek plachty a spolu s ní se ulomená část stožáru překotila do moře. Jedno lano prasklo a švihlo Svát'u přes hlavu. Vzápětí byl chlapec spolu s plachtou stržen přes vylomené zábradlí do moře. Rafan se vši silou držel kormidla, ale když ucítil, jak mu uvázaný provaz stahuje kalhoty, omotal smyčku kolem hlavice u zábradlí. Vtom se přes loď převalila hora vody, hlavice povolila a Rafan cítil, jak ho voda splachuje pryč z paluby. Začal k sobě přitahovat provaz a po chvíli nahmatal tělo svého kamaráda. Zděšeně zjistil, že je v bezvědomí. Objal ho zezadu a snažil se jeho hlavu držet nad vodou. Po chvilce zápasu s vlnami ucítil, jak se Svát'a pohnul a začal kašlat a zvracet. Snažil se manévrovat směrem k lodi, ale s hrůzou zjistil, že se loď vzdaluje. Boj s vlnami byl vysilující.

I Hanku vyhodily vlny z postele. Uhodila se o stůlek. Chvilku byla dezorientovaná, ale další náraz ji vzpamatoval. Natáhla si kalhoty a také se vypravila ven zjistit, co se děje. Nejdřív se podívala do kajuty kluků. Nebyli tam. Vyrázila tedy k výlezu na palubu. Než se jí podařilo vyšplhat po mokřých a neustále zaplavovaných schodech nahoru, byla kompletně mokrá a potlučená. Blesk ozářil loď a Hanka zjistila, že chybí stožár a že kluky nikde nevidí. Opatrně postupovala až na zád'. Nikdo nikde nebyl, ani námořník, ani Rafan ani Svát'a. Ohlédla se a uviděla masu vody, jak se na ni řítí. Objala zbytek stožáru všemi končetinami a lapala po dechu. Já jsem tu sama, uvědomila si překvapeně. Co se jim stalo? Kam se poděli? Z prostoru se k ní blížila další hora vody. Nadechla se a snažila se udržet na místě. Co když...? Zaplavila ji vlna paniky. Vlastní nebezpečí nebylo nic proti představě, že se něco ošklivého přihodilo klukům.

„Nepanikař, uklidni se,“ ozval se v její hlavě známý hlas.

Byl pro ni jako světélko v temnotě: „Plame, oni všichni zmizeli, umřeme tady, utopíme se.“

„Nesmysl. Přestaň se klepat a dobře se drž. Zkus najít Svát'ův komunikační krystal. Říkala jsi, že je jako zářivě zelená slza. Až se přežene vlna, tak to zkus.“

„Vidím ho, já ho vidím, on žije.“

„Dokážeš mě na chvilku přijmout do svého krystalu?“

„Zkusím to. Pojd' ke mně.“

Její mysl se dotkla dračí přítomnosti. Ohromně ji to uklidnilo, i když věděla, že je přítomen jen v mysli a že skutečně za ní přijít nemůže. Přihlnala se další vlna a Hanka už skoro necítila ruce.

„Rafan taky žije, ale oba jsou dost daleko od lodi,“ oznámil jí drak.

„Jak to víš?“

„Už jsem přece s Rafem jednou mluvil, nepamatuješ? Umím tvým prostřednictvím najít jeho krystal.“

„On má taky krystal?“

„Pro dračí oči má každý jedinec se sedmým smyslem svůj krystal.“

„A co mám dělat? Sotva se sama držím, nedokážu jim pomoci.“

„Možná by ses mohla raději něčím uvázat. Přece jen by bylo lepší, kdybys ses udržela na palubě. Lod' vypadá celkem bytelně a žádná bouře netrvá věčně.“

„Pane bože, já se o ně tak bojím...“

Rafan kuckal a prskal vodu, když se pokusil nadechnout v nevhodný okamžik. A to mi siréna slibovala, že budu umět dýchat pod vodou, pomyslel si.

„Musíš dýchat jen uvnitř sebe a ne vdechovat vodu,“ napověděl mu v myšlenkách tulíkův hlas, „já to taky umím. Je to docela fajn, když je jeden zapnutý v kapse a celou dobu je pod vodou.“

Rafan to zkusil podle tulíkovy rady. Opravdu to fungovalo. Jen to plavání jim nešlo. Když se zablýsklo, uviděl, že je lod' zase o kousek dál. Napadla ho jen jediná věc, kterou ještě může udělat. Ponořil obličej pod vodu a začal volat o pomoc. Sice pochyboval, že ho nějaká siréna v tomhle bouřlivém počasí uslyší, ale zkusit to musel. Nic jiného, co by se dalo podniknout, ho nenapadlo. Svát'a už sice dýchal, ale nespolupracoval. Stále ho musel držet a bylo to čím dál namáhavější.

Najednou ucítil, jak se o něj něco otřelo. Snad to není žralok, vyděsil se. Pak se ale před ním vynořil čumák delfína. Opatrně se ho chytil za ploutev. Delfín je oba táhl směrem k lodi.

Zdálo se, že bouře trochu polevuje. Hance se konečně podařilo vstát a najít vhodný kus provazu, kterým se zajistila. Po chvíli se vlny zmenšily a ztratily na síle.

„Blíží se k lodi, spust' jim z paluby žebřík nebo lano,“ řekl drak a pak opustil její krystal. Komunikační spojení se přerušilo, ale Hanka se mezitím vzpamatovala a začala se chovat prakticky. Blesky ještě stále křižovaly oblohu, ale už to nebylo přímo nad hlavou. Pak zahlédla plavce s delfínem. Napnula všechny síly, aby dokázala překlopit stočený provazový žebřík přes zábradlí. Když viděla, že Rafan nemá dost sil a Svát'a se nehýbá, shodila dolů ještě lano, na kterém uvázala smyčku. Po chvíli se jí podařilo za pomoci Rafana vytáhnout bezvládného kamaráda na palubu. Bouře ustala, ale vlny přetrvávaly.

Rafan přeřezal provaz, který ho poutal se Svát'ou a rozeplnul kapsu s tulíkem.

„Dokážeš poprosit delfína, aby se poohlédl, zda kolem není ještě nějaký další živý člověk?“ řekl svému maličkému tvorečkovi a ten přikývl.

Hanka zatím prohlížela Svát'u a našla na jeho hlavě velkou bouli. Jinak žádné vážnější zranění neměl. Zajistila jeho tělo, kdyby ještě přišla nějaká velká vlna a otočila se k Rafanovi. Ten ale upřeně zíral přes zábradlí a když přistoupila, ukázal

na hladinu. Delfin k lodi dostrkal tělo malého chlapce. Hanka slezla dolů a Rafan táhl tělo zavěšené do smyčky nahoru na palubu. Chlapec se nahoře posadil a držel si hlavu. Náhle se objevil druhý delfin s dalším úlovkem. Tentokrát to byl mladý muž. Když ho chlapec uviděl, zázračně ožil a snažil se pomáhat při jeho záchraně. Nebylo to ale třeba. Muž měl dost sil, aby sám vyšplhal na palubu. Objal chlapce a plakal úlevou, že se jeho mladší bratr zachránil.

„Barakuda se začala potápět. Námořníci spustili člun, ale když jsme se do něj spouštěli, přišla vlna a oba nás spláchla do moře. Už jsme se nedokázali dostat zpět,“ vysvětloval mladý muž, „ještě, že mě ten delfin dotáhl sem. Je to jako zázrak.“

Dole pod lodí se ozvalo delfiní zaskřehotání. Dva mořští savci dotlačili k lodi soudek, kterého se držel jejich známý.

„Zaslouží si své jméno,“ konstatoval Rafan, když spouštěl lano, aby pomohl muži na palubu. Navzdory tomu, že Franta Soudek už dva dny nejedl, vyšplhal se nahoru vlastními silami.

„Nikoho dalšího už nenašli,“ tlumočil tulík delfiní švitoření. Poděkovali svým zachráncům a začali zvolna uklízet palubu, aby se dalo projít bez rizika, že o něco zakopnou a zase skončí dole. Bouře zmizela a rozednilo se.

„Podívejte, břeh už je na dohled,“ ukázal Franta Soudek k obzoru. Jenže loď byla plná vody, bez stožáru, bez plachty...

„To je v pohodě, vodu vyčerpáme,“ kývl námořník na Rafana oba zmizeli v podpalubí. Za chvíli se díky ručnímu čerpadlu začala valit voda pryč z vnitřku lodi.

Hanka s úlevou pozorovala, jak mraky mizí v dálce. Šla se podívat do kajut a přinesla na palubu deky. Sice byly vlhké, ale ne vyloženě mokré. Dvě podala muži a zachráněnému chlapci, který se klepal zimou a možná i zažitým šokem, a do jedné zabalila Svát'u. Pak došla pro pitnou vodu a přinesla nahoru celý korbek. Zachránění se vděčně napili.

„Je mi líto, ale k snědku tu nemáme vůbec nic,“ omluvila se za nedostatek pohostinnosti, „až se trochu uklidní vlny, pokusím se uvařit alespoň čaj.“

„Nedělej si s námi starosti, jsme rádi, že jsme naživu,“ řekl mladý muž, který do obou dek zabalil svého třesoucího se malého bratra a tiskl ho celou dobu k sobě.

Hanka omyla Svát'ovi obličej od slané vody a zkusila mu trochu kápnout i do pusy. Zasténal a začal se probírat. S její pomocí se pomalu posadil. Dala mu ještě jednou trochu napít.

„Asi budu zvracet,“ řekl a pokusil se postavit a dojít k zábradlí. Opatrně mu pomohla a držela ho, aby znovu nespadol do neklidného moře.

„Tak to nejhorší jsme vypumpovali,“ oznámil Rafan, když se vynořil z podpalubí. Posadil se vyčerpaně u kormidla, které jim teď bez plachet nebo

pohonu k ničemu nebylo. Hladina se pomalu uklidňovala a na obzoru už zase vykukoval pás modré oblohy.

„Kdes nechal Frantu?“ divila se Hanka.

„Došly mu síly, když šel kolem své kajuty. Zapadl tam a svalil se na postel. Než jsem mu přinesl čistou vodu, už spal.“

„Máš představu, jak se teď dostaneme na břeh?“ zeptala se s obavou.

Pokrčil rameny: „To nemám. Leda že by něco napadlo Frantu, až se vzbudí.“

Konečně se pás modrého nebe otevřel i nad nimi a ocitli se na slunci. Hanka se rozhodla rozložit vlhké deky po palubě, aby uschly, a všimla si, že se i zachráněný chlapec konečně přestal třást. Rafan jí začal pomáhat s dekami. Náhle se zarazil a zahleděl se do prázdna. Všichni se na něj zvědavě podívali.

Do mysli mu značnou silou vstoupily obrazy symboličtiny. Pokud tomu správně rozuměl, bytost, která mu na jeho volání poslala delfíny, žádala, aby teď hned za ní přišel do vody u lodi.

Rafan si zul boty a před nechápavými pohledy ostatních začal šplhat po provazovém žebříku dolů k hladině. Tulík, který mu až doposud seděl na rameni, se bleskurychle zahrabal do kapsy u košile.

„Co to děláš, Rafe?“ zeptala se s vážnou obavou Hanka.

„Žádný strach, jdu si jen promluvit s našimi zachránci,“ mávl na ni kamarád a skočil do vody.

Viditelnost pod vodou moc valná nebyla, ale pak před sebou rozeznal tři sirény. Ta s nejdelšími vlasy mu pokynula a symboličtinou se zeptala, jestli delfíni našli a dopravili k lodi ty lidi, které hledal.

Usmál se a v plynulé sirénštině poděkoval a ujistil je, že jejich pomoc dorazila včas a že díky nim přežili bouři ještě další dva lidé.

„Ty nepotřebuješ dýchat?“ podivila se jedna siréna z doprovodu.

„Při zasvěcení jsem jako dárek dostal schopnost dýchat pod vodou.“

„To je velký dar pro člověka. Co si pamatuji, a já toho už pamatuji hodně, jen dva lidé před tebou obdrželi podobnou schopnost. Važ si toho.“

„Velice si toho vážím,“ ujistil nejstarší sirénu Rafan, „a ještě jednou děkuji vám i tvorům moře za rychlou pomoc a záchranu mých přátel.“

„A kam máte vlastně namířeno?“

„Než nás chytila bouře, plánovali jsme dojet do Dubovníku, to je přístav s podmořským vyhlídkovým tunelem.“

„Ano, vím, které místo máš na mysli. Vítr vás poněkud odchytil z trasy. Dřív jak za dva dny se tam nedostanete.“

„Asi to bude trvat ještě déle. Přišli jsme o stožár a naše loď teď nemá pohon.“

Siréna s nejdelšími vlasy se zamyslela a Rafan čekal, co bude.

„Pokud ti teď poskytneme ještě jednu pomoc, bude to podle našich zákonů znamenat, že nám budeš zavázán jednou splátkou. Odhaduji tě na velice nadějného

čaroděje, tudíž jsem ochotna ti nabídnout pomoc při dopravě vaší poškozené lodi na určené místo. Za to bys pak někdy v budoucnosti musel poskytnout pomoc siréně, která tě požádá o splátku. Asi neznáš naše zákony, takže tě musím varovat, že odmítnutí takové pomoci by ti u nás vyneslo přísný trest. Dobře si rozmysli, jestli ti naše nabídka stojí za případné potíže se splátkou v budoucnu.“

Rafan přemýšlel. Pokud se nedostanou včas do Santareny k zápisu, bude muset navštěvovat jinou magickou školu, než jeho přátelé. Už teď je vlastně dost pozdě a kdo ví, zda právě v této chvíli jsou ještě nějaká volná místa. Ale za pokus to stojí. Možná bude jednou svého rozhodnutí litovat...

„Nemusíš mít obavy, že bychom po tobě chtěly něco nemožného,“ uklidňovala ho jedna ze sirén, když viděla, jak si to rozmýšlí, „u nás je to běžný druh závazku. To, že ti ho ctihodná Delfita Marela nabídla, je i jistý druh pocty pro někoho odjinud. Je to něco, jako u vás pozvání do rodiny a zároveň, jak bych to přesněji řekla, vyjádření důvěry.“

„Omlouvám se. Jen jsem zvažoval naši situaci a možnosti,“ polekal se Rafan, jestli je svým váháním neurazil.

„Neomlouvej se, je moudré přemýšlet o svých krocích.“

„Rozhodl jsem se přijmout vaši pomoc a budu vám zavázán splátkou do budoucna.“

Nejstarší siréna odněkud vylovila malou mušli a rozlomila ji na dvě poloviny. Podala mu jeden kousek bílé lastury.

„Tohle si schovej. Dokud je bílá, nic se neděje, ale když ztmavne, je to pro tebe upozornění, že tě někdo od nás brzo zkontaktuje a požádá o splátku. Vlastně jsi od této chvíle něco, jako přítel mé rodiny.“

Instinkt Rafanovi říkal, že této siréně může důvěřovat, ale přesto měl obavu, co ho díky tomuto závazku čeká. Na druhou stranu ale musel přiznat, že bez jejich přispění by možná v moři nepřežil ani on ani Svát'a a že je fér, když se jim to někdy pokusí splatit.

„Teď se vrať na loď,“ řekla mu siréna, „pošlu d'asumovce, aby vás dopravil do přístavu. Je ještě mladý a trochu divoký, tak se nepolekejte, pokud to s vámi bude trochu mávat. Určitě vás ale bezpečně doveze až na místo.“

„Děkuji, ctihodná Delfito.“

„A jaké je tvoje jméno?“

„Rafael Vron.“

„Tak šťastnou cestu, Rafaeli,“ popřála mu nejstarší siréna a spolu se svými družkami zmizela v kalné vodě.

Vynořil se nad hladinu a uviděl, jak ho všichni vyhlížejí přes zábradlí. Rychle vyšplhal nahoru.

„No, to je dost, že ses vynořil, musela jsem ostatní držet skoro násilím, aby tě nešli zachraňovat,“ uvítala ho Hanka vyčítavě, „zvlášť když i já jsem měla strach, jestli to tvé dýchání pod vodou opravdu funguje.“

„Jak vidíš, funguje perfektně,“ usmál se a zašilhal na tulíka, sedícího na rameni, který si právě pečlivě ždímal ocásek, „mluvil jsem se sirénami. To ony nám poslaly delfíny na pomoc.“

„Vážně? To je paráda,“ ozval se Svát'a, kterému se pomalu začala do tváří vracet barva.

„Také slíbily, že naši loď dopraví do Dubovníku. Jen prý to asi bude trochu divoká jízda. Říkaly, že se nemáme polekat, bude-li to s námi poněkud mávat.“

Sotva to dořekl, s lodí něco cuklo, až se všichni museli zachytit zábradlí nebo toho, co měli při ruce. Pak se rozjeli téměř neuvěřitelnou rychlostí proti vlnám.

„No ne, to teda zírám,“ radostně sledoval vlny za lodí Svát'a.

Z podpalubí jako zátka z láhve vylétl Franta Soudek: „Co se to sakra děje?“

„Vezeme se do Dubovníku, domluvil jsem podmořskou spolupráci,“ kývl Rafan směrem k vodě.

„U všech mořských d'asů! To nemůžeš člověka varovat? Lekl jsem se tak, že to spraví jen dvojitá večeře,“ rozčiloval se námořník.

„Pokusím se uvařit aspoň čaj,“ řekla Hanka a zmizela v podpalubí.

„To je jízda, co?“ kývl Svát'a na zachráněného chlapce. Ten neodpověděl, jen se pokusil o zdvořilý úsměv.

„Nezlob se na něj,“ řekl muž, „má panickou hrůzu z vody. Vůbec nechtěl vstoupit na loď. Jenže na Ostrov volby se člověk jinak nedostane a otec trval na tom, že má nadání a že ho tam musím vzít. Vysvětlil jsem mu, jak bezpečná je plavba lodí...“

„Tak to je fakt smůla, že vás potkalo právě tohle,“ přikývl Svát'a, „odkud jste?“

„Z Poluty. Víš, kde to je?“

„Jasně. Jednou jsme se tam byli podívat na závody.“

„Ano. Poluta je místo, kde se provozují snad všechny sporty na světě. Náš otec vyrábí sportovní pomůcky a na bídu si rozhodně stěžovat nemůžeme.“

„Já teď půjdu do druhého ročníku magické školy v Santareně,“ otočil se Svát'a zase na chlapce a podal mu ruku. „Jsem Svatopluk Vron. A ty?“

„Dan Ferelli. U nás v rodině ještě nikdo do magické školy nechodil, tak nevím, co bude,“ promluvil konečně hoch.

„Neztratil jsi při té bouři peníz, který ti dali na ostrově?“ zeptal se ho Svát'a.

„Nevím,“ pokrčil rameny chlapec a sáhl si do kapsy u kalhot.

„Neztratil,“ usmál se a ukazoval ho Svát'ovi.

„Půjč mi ho,“ řekl Svát'a a prohlédl si nápisy na minci. Pak je trochu zklamaně ukázal Danovi a jeho velkému bratrovi.

„Santarenu v nabídce nemáte, ale je tu Poluta. Můžeš se zapsat do školy u vás ve městě,“ vysvětloval.

„To je výborné,“ zaradoval se muž, „až bude tohle všechno za námi, pozvu vás někdy k nám do Poluty. Asi nejhezčí je to tam v době dračích slavností koncem února.“

„Taky už se nemůžu dočkat, až tahle cesta skončí,“ vzdychl Svát'a, „mám takový hlad, že už asi brzo začnu okusovat vlastní boty.“

Dan se usmál a mladý muž vypadal, že se mu ulevilo, když jeho bratr začal mluvit a reagovat na lidi kolem.

To už Hanka přinesla na palubu konvici s čajem a pak každému podala hrnek.

„Br, je hořkej,“ protestoval Svát'a, ale pil dál.

„Kdybys v minulých dnech nevylízal cukřenku, mohl být sladký.“

„Těch pár drobečků cukru, co zbylo v cukřence po návštěvě Franty, by ho stejně neosladilo,“ ohradil se dotčeně.

„Už abychom byli v přístavu,“ vzdychl námořník a nalil si další hrnek čaje.

Síla d'asumovce musela být nevyčerpatelná. Zastavil jen na chvíli v noci. Druhý den před polednem dotlačil loď až k přístavnímu molu pro velké lodě, a aniž se ten velký tvor ukázal na hladině, zase zmizel, jako by ani neexistoval. Námořník s Rafanem vyskočili na molo a loď důkladně přivázali.

Zachariášova finta

„Tak jsme tady, mládeži, přesně jak jsem slíbil, takže vystupovat,“ zahalekal Franta Soudek, když opřel o palubu spojovací lávku. Nikdo si však jeho řeči moc nevšímal a všichni spěchali na břeh. Až k nim voněla pečená ryba od prvního stánku, který potkali.

„Počkat,“ zadržel je Rafan, když se chtěli vrhnout na jídlo, „kolik stojí použití veřejné brány do Santareny?“

„Nevím to přesně,“ řekl Ferelli starší, „ale odhaduji tak třicet tolejrů.“

„Pane bože! Tolik?“ užasla Hanka. „A my si za ten měsíc vydělali jen čtyřicet pět. A pět jsme utratili na ostrově.“

„No tak půjde jen Rafan a půjčí si u Zachariáše. V nejhorším si tu u něj odpracujeme,“ navrhl Svát'a.

„To asi také nepůjde,“ řekl Ferelli, „bez doprovodu někoho dospělého nebo opatrovníka vás branou nepustí.“

„Tak pošleme tady Frantu,“ navrhla Hanka.

Námořník vykulil oči a zašermoval rukama: „Ne, ne, já už u vás skončil. Prachy, jak slyším, nemáte, takže já jdu navštívit kamarády v hospodě. Snad mi někdo z nich aspoň zaplatí oběd. Mějte se fajn a tak dále, Franta Soudek se s vámi loučí.“

Než mohli cokoliv říct, otočil se na podpatku a uháněl k hospodě rychlostí, kterou by od něj nečekali.

„Hm, takže Frantu asi nepošleme,“ pokrčila rameny Hanka, „takže už nám zbývá jen tady pan Ferelli.“

„Já ale Santarenu vůbec neznám,“ namítl muž.

„To je to nejmenší,“ řekl Rafan, „všechno vám vysvětlíme a tady do písku můžeme namalovat plánek. Horší bude přesvědčit Zachariáše, aby vás vyslechl. Pokud se vám podaří vysvětlit mu naši situaci, máme vyhráno.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ řekl muž, „na své jméno si tu mohu zažádat o půjčku. Za tři čtyři dny bychom mohli mít prostředky na to, abychom se tam dostali všichni.“

„Tři, čtyři dny?“ zavrtěl nesouhlasně hlavou Rafan. „To je moc dlouho, potřebuji být v Santareně dřív, jinak nestihnu zápis do školy.“

„Tak to pro ně udělej,“ zatahal svého dospělého bratra za košili Dan, „já tu zatím s nimi počkám.“

„No dobrá,“ souhlasil muž a společně vyrazili k veřejné bráně. Ještě jednou si zopakoval všechny pokyny, které od dětí měl, a zmizel.

„Klika, že tu není takový nával jako minule,“ řekl Svát'a a snažil se nevidět všechny ty dobroty, které se tu prodávaly. Rafan se nad ním smíloval a koupil velikou suchou bagetu, kterou si rozdělili na čtyři díly. Hanka si dvakrát kousla,

pak prohlásila, že se jí asi scvrkl žaludek a dala zbytek Svát'ovi. Ten se blaženě vrhl na čerstvé pečivo. Posadili se na lavičku a čekali, jak to dopadne.

„A co když zabloudí a nenajde Domov snů?“ strachoval se Svát'a.

„Neboj se, brácha si dovede poradit, určitě to najde,“ uklidňoval ho Dan.

Po dvou hodinách se konečně dočkali. Z brány vystoupil Zachariáš, a když ho všichni radostně objali, poklepával je po zádech a šklebil se.

„Doufám, že jsi na našeho posla nevzal sekeru,“ usmíval se Svát'a.

„Sekeru ne, jenom takový malý nožík. Myslím, že jsem ho ani nevyděl,“ mrkal na ně trpaslík.

„Nožík, jo?“ polkl těžce Ferelli. „Držel mi meč u krku a podezíral mě, že jsem vám ublížil.“

„Se to vysvětlilo, ne?“ dobromyslně na něj mrkl Zachariáš. Pak mu podal malý váček převázaný provázkem.

„A tohle je pro vás na cestu do Poluty. Jak jsem pochopil, taky jste o všechno přišli. Tady totiž půjčují peníze na neuvěřitelně zlodějskej úrok. A ještě jim to trvá skoro týden.“

„Ale to nemůžeme...“ zakoktal se Ferelli.

„Copak jste se právě nepoučil, že trpaslíkům se neodporuje?“ zaškaredil se na něj Zachariáš. „Berte a koukejte zmizet. My taky pospícháme.“

„A vy, ztracené ovečky, hybaj do Santareny!“ houkl trpaslík na Rafana, Hanku a Svát'u a šel zaplatit průchod branou.

„Jsme vašimi dlužníky,“ řekl Ferelli.

„A přijed'te nás navštívit do Poluty,“ usmíval se při loučení Dan.

„Takže Vrona vyhmátlo oko Bdělých?“ chechtal se trpaslík, když mu líčili, jak a proč do téhle šlamastyky spadli.

Nakonec společně prošli branou a přivítalo je důvěrně známé město.

„Tak, mládeži, co nejdřív? Najíst? Nebo k zápisu do školy?“ obrátil se na ně jejich průvodce.

„K zápisu,“ zazněly dva hlasy.

„Najíst,“ snažil se je přehlušit ten Svát'ův.

„Dobře, tak nejdřív ke škole,“ kývl Zachariáš a nasadil ostré tempo k nejbližší zkratce.

Před zápisovou halou byla fronta a lidé v ní byli neklidní. Postavili se za posledního a poslouchali, co se povídá.

„Už prý mají jen poslední tři místa,“ nesla se šeptanda zepředu.

„To by byla fakt smůla,“ řekla Hanka a neklidně přešlapovala.

Ještě o kousek postoupili. Před nimi bylo ještě pět zájemců, když se ve dveřích síně objevil ředitel školy Sirten Bellaso a oslovil je.

„Je mi líto, vážení, už máme plnou kapacitu žáků. Ale vy, kteří tu momentálně stojíte, se můžete přihlásit alespoň jako náhradníci, kdyby náhodou někdo vypadl.“

„A jaká je pravděpodobnost, že někdo vypadne?“ zeptal se muž před nimi.

„Bohužel jen nepatrná.“

„Jasně, jak jinak!“ zavrčel jeden čekající a vystoupil i s dcerou z řady. „My se radši přihlásíme jinam.“

Pak ještě opustili místo rodiče se synem a před vchodem zůstali tři zájemci. Rafan byl z nich poslední.

„Jen se přihlas,“ postrčil ho Zachariáš.

Pak trpaslíkova velká ruka chytila Svát'u za rameno: „Počkej tu se mnou venku.“

„Ty s námi nejdeš?“ podivila se Hanka a přemýšlela, jestli trpaslík náhodou nemá kvůli něčemu zakázaný vstup do síně.

„Já na ty magický srandičky nejsem zvědavěj,“ odsekl trpaslík a postrčil ji za Rafanem. Pak popadl Svát'u za ruku a přitočil se s ním k hloučku, který tu diskutoval s ředitelem školy. Jedním okem zkontroloval, jestli už jsou Rafan s Hankou uvnitř, a když viděl, že ano, přistoupil blíž k řediteli.

Jedna obyčejně oblečená žena na něj stále dotírala svými dotazy: „A když se ukáže, že někdo na vaše požadavky nestačí a musí ze školy odejít, co potom má? Dá se to pak uvádět jako dosažené vzdělání?“

„Všechny tyto dotazy vám zodpoví vaše školní hodinky. Stačí jen dotknout se jich prstenem a zeptat se,“ odpověděl sice zdvořile, ale bylo vidět, že ho dotazy obtěžují.

„Prý vaše škola vychovala několik kouzelníků, kteří později získali tulíka, je to pravda?“ zeptal se Zachariáš nejvládnějším tónem, jaký svedl.

„Ano,“ otočil se k němu se zájmem ředitel, protože na tohle téma hovořil pravidelně a rád. „Absolventi naší školy mají vynikající úroveň a někteří z nich získali povolení k osvojení tulíka. Musím skromně dodat, že většina si ho opravdu osvojila. Naši žáci jsou v těch nejlepších a nejzkušenějších rukou.“

„To je škoda,“ promnul si vousy Zachariáš.

„Prosím?!“ nepochopil jeho poznámku ředitel.

„Říkám, že je škoda, že je můj svěřenec až jako třetí náhradník. On už totiž tulíka má, jenom mu chybí náležité vzdělání. Zdálo se mi, že vaše škola by mu mohla poskytnout to nejlepší, co potřebuje. Bohužel jsme se sem dřív nedostali. Asi budeme muset najít nějakou jinou školu, kde odchovali kouzelníky, kteří později získali některého z těchto vzácných průvodců čaroděje.“

„On má tulíka a ještě není kouzelník?“ zbystril pozornost ředitel. „Opravdu se to stalo? Něco podobného jsem zaslechl, ale nevěřil jsem, že je to možné. Tak to je on?“

„Jasně. Zachránil tulíkovi život a tulík už u něj zůstal,“ neudržel se Svát'a, aby taky něco neřekl, „sice chtěli, aby ho vrátil do rezervace, ale tulík ho odmítl opustit. Tak se teď brácha kvůli tomu musí stát kouzelníkem.“

„Aha, rozumím. To je velmi, velmi zajímavé,“ usmál se ředitel.

„Škoda, že jsme nepřišli včas,“ zesmutněl Svát'a, „brácha moc toužil dostat se do stejné školy, jako my. Kvůli tulíkovi nemůže zůstat bez vzdělání, ani rok čekat. Bude si muset najít jinou školu.“

„Uznávám, že sourozenci by měli zůstat spolu. To je zapeklitá situace. Ale víte co, podívám se, zda by se nenašlo nějaké řešení téhle nešťastné situace. Do tří dnů vám dám vědět, co a jak, jestli bude moci zůstat v Santareně nebo ne. Myslím, že by ten chlapec opravdu potřeboval získat to nejlepší vzdělání. Poradím se se školní radou a dám vám vědět. Zatím prosím vydržte a nezapisujte ho jinam, ano?“

„No, tři dny nás snad nezabijou,“ kývl Zachariáš, „jste moc laskav, že vás neobtěžuje zabývat se takovou drobností.“

„Vždycky mám na mysli především dobro dětí,“ usmál se ředitel oslnivě na kolemstojící, „teď mě prosím omluvte, mám ještě mnoho povinností, které musím osobně vyřídit, než znovu začne škola.“

„Tak pojď,“ řekl tiše trpaslík Svát'ovi, „udělali jsme, co se dalo. A hele! Koukám, že už se zapsali.“

Ode dveří na ně mávala Hanka s Rafanem.

„Nezoufej, třeba se stane zázrak,“ utěšovala kamarádka smutného Rafana.

„Smůla, že na zázraky nevěřím,“ ušklíbl se a pohladil tulíka, který se mu tiskl ke krku, „tolik jsme se snažili a nakonec jsme přišli pozdě o pět lidí. To je vážně k vzteku.“

„A na intriky věříš? A na lidskou touhu být středem pozornosti?“ zeptal se trpaslík.

„Jistě. Jenže to není žádný zázrak.“

„Možná ne, možná ano,“ ušklíbl se Zachariáš, „vsadím slavnostní večeři proti suché housce, že ti do tří dnů přijde oznámení, že jsi přijat na školu v Santareně.“

„To myslíš vážně?“ podíval se Rafan na trpaslíka se směsicí nedůvěry a naděje.

„Smrtelně vážně,“ usmál se poťouchle Zachariáš a mrknul na Svát'u, „a teď už konečně pojďte domů, ať mi tu neumřete hlady.“

Hned po jídle a koupeli děti odpadly a spaly nepřetržitě až do oběda dalšího dne. Hanku probudilo cukání přívěsku, což byl neklamný signál toho, že s ní chce mluvit její dračí přítel.

„Copak je, Plame? Děje se něco?“ navázala okamžitě kontakt s drakem.

„Jen mě zajímá, jestli jste v pořádku.“

„Teď už jsme naprosto a dokonale v pohodě. Jen jsme v Dubovníku nechali u mola poškozenou loď. Snad si s tím Vron poradí, až bude zase v kondici. Jak mu je?“

„Ještě stále je bez magie, což znamená, že je téměř na umření. Ale neboj se, matka říká, že ho to přejde. Má o vás starost a vyčítá si, že byl neopatrný. Jsem rád, že pro něj mám dobrou zprávu. Tak se mějte fajn,“ řekl drak.

„Ty taky,“ mentálně ho pohladila Hanka a pak se slastně protáhla v pohodlné posteli. Bylo skvělé se takhle dosyta vyspat. A ve společném pokoji určitě čeká i něco dobrého k snědku. Oblékla se a vyběhla z ložnice. Rafan už byl vzhůru a hrál si s tulíkem. Zauzloval tkaničku do bot, pak přes tulíka hodil ručník, aby nic neviděl a tkaničku schoval. Tulík ji okamžitě začal hledat a jakmile ji objevil, hbitě rozvázal všechny uzly a snažil se být hotov dřív, než Rafan zauzluje další šňůrku.

„Jdeš akorát na oběd,“ usmál se Rafan, „dnes máme smažený květák.“

„Opravdu? Ňam, po tom bych se utloukla. Myslím, že dneska sním i Svát'ovu porci.“

„Já tě slyším, Hanko! Být tebou, tak takové věci ani neříkám nahlas,“ ozvalo se z ložnice jejich mladšího kamaráda.

„Prima,“ přistoupila Hanka k troubě s jídlem, „můžeme servírovat.“

Po obědě projevil tulík zájem hrát si i s Hankou. Snažil se jí zacuchat vlasy a nenechat se při tom polapit. Byl neuvěřitelně šikovný a Hanka ho podezírala, že je to pro něj něco jako trénink rychlosti.

„Říká, že máš pravdu,“ oslovil ji Rafan.

„Cože?“

„Plavík říká, že máš pravdu, že se takhle snaží trénovat svou hbitost. Taky říká, že tě má rád.“

„To je od tebe moc milé, mrňousku,“ pomazlila se dívka s tvorečkem, který se konečně nechal polapit.

„Nepůjdeme odpoledne do knihovny?“ navrhl Svát'a.

„Ty už zase nemáš co číst?“ podivila se Hanka.

„No, hlavně bych se rád kouknul do oddělení magické teorie. Teď po ukončení první třídy nás tam pustí.“

„Já bych si šla raději zalétat na prkně. Je hezky, do knihovny můžeme třeba zítra. Co ty na to Rafe?“

„Taky bych si zaléтал, ale padl by na to zbytek našich peněz. Možná bychom se měli zamyslet nad tím, jak s nimi plýtváme.“

„Plýtváme?“ podívala se po něm Hanka s kyselým obličejem.

„Představ si situaci, kdy by Vron a dračice zmizeli z našeho života a my bychom si museli najednou poradit sami se sebou. Možná by nás škola učila bezplatně. Ale dokázala by sis vydělat na jídlo a ubytování? Nebo bys zase raději žila v dětském domově?“

„Dětský domov už nikdy!“ v téhle jediné věci měla Hanka jasno.

„Takže bys někde po večerech a nocích myla nádobí nebo uklízela a ráno pak hupky dupky do školy?“

„Asi ano. I když si neumím představit, jak bych stihla všechny úkoly, kdybych musela chodit někam makat. To by nebylo jednoduché. Proč nás sakra nutíš přemýšlet o takových nepříjemných věcech?“

„Mám pocit, že nás Vron moc rozmazluje. Jednou přijde den, kdy za nás přestane platit a my bychom měli přemýšlet o tom, jak se postavit na vlastní nohy. Co chceme v budoucnu dělat? Čím se budeme živit?“

„Co tě to najednou popadlo klást takové otázky?“ mračila se Hanka, která ne-našla odpověď, když se zamyslela nad tím, co umí a co by chtěla v budoucnu dělat.

„Promiň,“ pokrčil omluvně rameny kamarád, „to je asi tím, co jsem dostal při zasvěcení. Potřebuji teď o věcech víc přemýšlet.“

„No dobře, pojďme tedy do knihovny,“ rezignovala Hanka, „tu teď máme díky škole zadarmo.“

Rafan jí položil do vlasů tulíka. Proti své vůli se musela usmát a zahrnala myšlenky na nejistou budoucnost. Teď jsou tady, nic jim nechybí a mají prázdniny, venku je nádherný den a není záhodno si ho kazit špatnou náladou.

„Hele, Plavíku,“ přendala se smíchem malého tvorečka na Svát'ovu hlavu, „hnízda z vlasů si trénuj na někom jiném.“

Třetí den po jejich návratu se ozvaly Rafanovy školní hodinky. Zavlnila se nad nimi siréna a oznámila, že Rafael Vron byl právoplatně přijat na magickou školu v Santareně a od tohoto dne se na něj vztahují všechna práva i povinnosti žáka této školy.

„Tak se to povedlo,“ rozzářila se Hanka, „dlužíš Zachariášovi suchou housku.“

„Zeptej se, kolik žáků bude ve vaší třídě?“ naváděl ho Svát'a.

„A proč?“ podivil se Rafan.

„Jen tak. Zeptej se.“

„Tato první třída má dvacet tři studentů,“ zpěvavě odvětila hodinková siréna.

„Ten trpaslík je vážně koumes,“ řekl uznale Svát'a, „on to dokázal.“

„On přece ředitele nepřemlouval, aby mě přijal. Nebo jsi nám neřekl všechno?“ zadíval se podezřívavě na mladšího kamaráda Rafan.

„Naopak. Zachariáš řediteli řekl, že si budeš muset najít jinou školu. Jenže před tím mu nasadil do hlavy, jaká to bude pro školu reklama, když bude mít mezi svými studenty jednoho, který má osvojeného tulíka.“

„To ale nebylo moc férové vůči ostatním,“ přestal se usmívat Rafan.

„Co blázníš? Kvůli tobě přece museli přijmout i ty dva náhradníky, co stáli před námi. Další dva, kteří by neměli šanci se sem dostat, dnes obdrželi stejně radostnou zprávu, jako ty. To je skvělé, ne?“

„Upřímně řečeno,“ usmál se zase naplno Rafan, „je to zázrak.“

„Tak pojd'te!“ kývla na ně Hanka.

„A kam?“

„No přece za Zachariášem. Zaslouží si, abychom se s ním o tu radost podělili.“

„Jasně,“ rozzářil se Rafan, „musím se ho zeptat, jakou suchou housku má nejraději?“

Trpaslík se upřímně radoval s nimi. Rafanovi doporučil, ať si suchou housku strčí někam, že on, Zachariáš, jim vystrojí takovou hostinu, na kterou budou vzpomínat celý školní rok.

Dva dny po večeři se Zachariášem, u které Svát'a prohlásil, že je absolutně přežedený, se objevil Vron.

„Tak jsi zpátky?“ zaradovala se Hanka a běžela ho obejmout.

„Moc se omlouvám za problémy, do kterých jsem vás dostal,“ řekl kouzelný džin, „pokusím se vám to vynahradit.“

„To není třeba,“ mávla rukou Hanka, „vlastně jsme si uvědomili, jak je skvělé, že můžeme studovat a nepřemýšlet nad tím, jak zaplatit jídlo a bydlení. O tom ostatním nemluvě. Vyříd' své paní, že si toho vážíme.“

„Potěší ji to.“

„Ovšem taky jsme zjistili, jak jsme bez tebe bezradní a nepřipravení na život. Nevím, jak bychom si poradili sami.“

„Pro jistotu nechám u Zachariáše prostředky, které by vám umožnily absolvovat školu, i kdybych s vámi nebyl, a něco navíc pro každý případ.“

„To víš, že Rafa vzali na školu?“

„Vím, Plam mi vždycky všechno hned pověděl. Musím Zachariášovi poděkovat. On byl vždycky liška podšitá, ale tohle zařídil naprosto elegantně.“

„S kým to mluvíš?“ vystrčili kluci nos ze svých pokojů, kde si četli.

„Vrone? No to je paráda, tak jsi zpátky,“ radoval se Svát'a a dokonce i Rafan se potěšeně usmíval.

Ve zbylém týdnu prázdnin jim Vron dopřával zábavu i sportovní vyžití všeho druhu. Akorát Svát'a občas protestoval a raději zůstal doma a četl si. Jednou večer přišel za Hankou s knížkou o magických bytostech.

„Tohle si poslechni, to je zajímavé: Kouzelný džin je bytost, která si odpykává trest za obzvlášť těžké provinění. Musí naprosto ve všem poslechnout svého pána. Pokud její pán zemře, nebo džinovi zadá úkol, který nedokáže splnit, vrací se tato magická bytost zpět do láhve, která slouží jako vězení, a tam čeká, až ji najde nový pán. Během čekání trpí za všechny své hříchy a prožívá tu největší bolest, kterou kdysi svým jednáním způsobila jiným. Tato bytost má jen nepatrnou naději, že se vykoupí ze své nekonečně bolestné a beznadějně existence.“

„A dál?“ dožadovala se Hanka pokračování.

„Víc už tady o kouzelných džinech nepíšu. Jen tuhle krátkou větu a to, že jsou velice vzácní a že je těžké je najít.“

„Co kdybychom si půjčili nějakou knížku, kde toho píšu o džinech víc?“

„A co si myslíš, že celou tu dobu, co o Vronovi víme, kdo je, v knihovně dělám? Jenže najít něco konkrétního je velice těžké. Tohle je první faktická informace, kterou jsem objevil. Vron o sobě mluvit nechce a Plamovy matky bych se zeptat neodvážil.“

„Zkusím se někdy zeptat Plama, jestli něco neví,“ řekla Hanka, „asi bych toho opravdu měla o Vronovi vědět víc, zvláště když mi přísahal. Taky už víme, že Bdělí ho dokážou najít na dálku a že ochránce ho může zneškodnit. Také má do některých míst omezený přístup. Myslíš, že se trápí, i když je tady s námi?“

„Nevím, snad ne. Ale asi udělal něco strašného, kvůli čemu si to zaslouží.“

„A jak víme, že zrovna tahle knížka říká pravdu? Sám jsi přiznal, že je o kouzelných džinech málo údajů.“

„Tohle je odborná encyklopedická kniha. Já bych jí věřil.“

„Já ne,“ odsekla Hanka.

„Je to hrozná představa, že ten, koho máme rádi, udělal v minulosti něco strašného, že?“ pokýval smutně hlavou Svát'a.

„Vůbec si to neumím představit,“ řekla tiše Hanka a měla na kamaráda vztek, že s něčím takovým za ní přišel. Ale na druhou stranu, pokud byla pravda to, co četl, znamenalo to, že být kouzelným džinem je sice jeden dlouhý nekonečný trest, ale že existuje i možnost se z toho dostat. Pomalu se smiřovala s novými fakty a začala o nich přemýšlet.

„Vron je pro nás pořád zdrojem překvapení, že?“ sebral Svát'a svou knihu a nechal Hanku jejím myšlenkám.

Vlastně o tom přemýšlela celý zbytek prázdnin. Před časem Vronovi nabídla důvěru a přátelství. Ptala se sama sebe, zda mu stále ještě důvěřuje. Představila si to nejhorší, co dokázala, jak mučí lidi a vraždí děti. Mohl se změnit teď, když musí plnit příkazy toho, kdo našel jeho láhev? Lituje toho? Určitě ano, vždyť sám řekl, že kdysi udělal velkou chybu. Nakonec zjistila, že mu pořád důvěřuje. Nějaký vnitřní instinkt jí napovídal, že je ta důvěra oprávněná. Ať je to, jak je to, ona bude na jeho straně. Jen by to chtělo trochu víc informací...

Zase do školy

A najednou tu byl první školní den. Oblékli slavnostní šaty, vzali zavazadla a vyrazili společně ke školním branám. Hanka i Svát'a se rozhodli využít možnosti bydlet společně s mladším sourozencem, který chodí do první třídy a musí být ubytován ve škole.

„Tak jdeme na to, prvňáčku,“ dal Svát'a staršímu kamarádovi přednost při vstupu do školní kabinky.

„Přeješ si rodičovský doprovod?“ zeptal se Rafana Vron.

„Určitě,“ překvapil Vrona svou odpovědí Rafan, „když jde jeden do první třídy, potřebuje někoho dospělého jako oporu.“

„Jak se přeješ,“ usmál se kouzelný džin a nastoupil si k nim.

Školní amfiteátr se zaplnil žáky a doprovázejícími. Úvodní proslov ředitele a jeho zástupkyně se zdál Hance skoro stejný jako loni. Po tomto oficiálním přivítání většina žáků zmizela na hostinu, ale Hanka se Svát'ou čekali, až Rafan projde úřadováním. Musel zažádat o povolení chovat ve škole tulíka a o povolení vzít si do pokoje starší sourozence, i když tentokrát to byli sourozenci spíš mladší.

„No konečně,“ oddechl si Svát'a, když společně vyrazili do zahrady, kde se podávalo pohoštění. Vron jim popřál šťastné vykročení do školního roku a opustil je. Tulík vyšplhal Rafanovi na hlavu, aby měl lepší rozhled, a od té chvíle neměli na hostině chvíli klidu. Pořád se kolem rojili lidé, kteří chtěli tvorečka aspoň zahlédnout, a přicházeli spolužáci se žádostí, aby si ho mohli pohladit nebo podrbat. Po chvíli byl už Rafan tím zájmem znechucen a uvítal, když slavnost skončila a hodinky ho zavolaly k jeho profesorce. Byla to starší elegantní dáma a všude se představovala jako Viola Spanilá. Jestli to bylo její skutečné jméno, to nikdo netušil a občas se o tom mezi žáky vedly dlouhé diskuse. Její kolega profesor Thajan žáky akorát pozdravil a hned zmizel. Nikdo se tomu nedivil, protože bylo známo, že hrozně nerad žákům vysvětluje základní funkce školy a jen s krajním sebezapřením odpovídá na organizační otázky.

Když se konečně sešli ve svém novém pokoji, připadalo Hance, že bydlí ve stejném místě jako loni. Kluci si vybrali postele poblíž skříňky s občerstvením a dívka obsadila postel hned vedle okna, kde měla výhled na terasu a na hvězdy. Copak jim asi tenhle rok přinese nového? Oslovila své hodinky, aby zjistila, jaké zájmové kroužky jsou letos k dispozici. Bylo tu hned několik možností, které ji zajímaly. Určitě se znovu přihlásí na supervolon, pak tu byl trénink cest nechráněnou branou a nově byl v nabídce kurs drakonštiny. Zajímala by ji i mystika kamenů, ale obávala se, aby si nenabrala víc aktivit, než zvládne. Všimla si, že kluci ji napodobili, a také vybírají z nepovinné nabídky. Nakonec se ukázalo, že na procházení bran se přihlásili všichni, na supervolon a drakonštinu jen ona a Rafan,

zatímco Svát'a zvolil experimentální skleník, praktické léčitelství a dějiny jinodruhových společenstev.

Pak je hodinky zavolaly do tříd. Profesorka Ferinová je přivítala ve druhém ročníku a seznámila je s rozvrhem. Mezi novými předměty by se mělo letos objevit praktické kouzlení, komunikační techniky a léčení nemagických živočichů.

„Na techniku procházení branami se už nyní přihlásilo větší množství zájemců, než jsme čekali. Pokusíme se pro vás připravit tréninkový rozvrh. Jinak bych vás chtěla upozornit, jak naše cvičná brána funguje. Aby člověk prošel nechráněným prostorem, je nutné psychicky obalit své tělo ochrannou blánou. To vám přesněji vysvětlí instruktor při prvním pokusu. Pokud vejdete do brány správně, ocitnete se u východu a je vám započten bod. Až nasbíráte padesát bodů, získáte osvědčení způsobilosti. Pokud neprojdete se správnou ochranou, hodí vás brána zpět a chvíli budete dezorientovaní. Proto budete trénovat ve dvojicích nebo trojicích, abyste bránu náležitě využili.“

Když třídnická hodina skončila, kývla Ferinová na Hanku a Svát'u: „Co květiny? Vezmete si je zase na starost?“

„Jasně, že jo,“ vesele odpověděl Svát'a a Hanka přikývla.

„V pořádku. Tak běžte. A pokuste se letos chovat způsobně,“ usmála se profesorka a propustila je.

Večeři si objednali na pokoj, aby si mohli nerušeně povědět o svých prvních dojmech.

Rafan byl k překvapení svých kamarádů zamračený a rozladěný.

„Copak?“ zeptal se Svát'a. „Budeš mít doučování ze čtení a psaní, že se tak mračíš?“

„To ne, ale profesorka mi oznámila, že výcvik v procházení branou se týká až žáků od druhých ročníků, takže mám nejspíš porouchané školní hodinky, když připustily, abych se přihlásil.“

„To se mi nezdá. Jen jestli si ta tvoje květina Spanilá nevymýšlí. A kvůli tomu se mračíš?“

„Celou dobu mě napomínala a nakonec řekla, že budu muset nechávat to své zvíře v kleci nebo doma v pokoji, neboť nepřipustně vyrušuje.“

„On Plavík vyrušoval?“ usmála se Hanka.

„To si piš,“ vzdychl Rafan, „obíhal lavice všech mých spolužáků a s každým se seznamoval. Nechal se hladit, drbat a dá se říct, že profesorka se svým výkladem proti němu vůbec neměla šanci. Takže hned od začátku to mám u ní pěkně polepené.“

„A s ní se tulík také přivítal?“ zeptal se zvědavě Svát'a.

„No vidíš,“ zamyslel se Rafan, „to jsem si ani neuvědomil. K ní se vůbec nepřiblížil.“

Ohlédl se po Plavíkovi a pak ho násilím vytáhl z načatého pytlíku Svát'ových oblíbených sušenek. Tvoreček se mu rozhořčeně vyvlékl z dlaně, rozčileně zašvitořil a přeběhl přes stůl až ke Svát'ovi a na jeho rameno.

„Dáš? Prosím?“ tiše mu zašvitořil do ucha.

„Jé,“ vykulil oči Svát'a, „on mluví!“

Rafan pokrčil rameny: „Jo, rozhodl se naučit mluvit po našem. Upřímně řečeno, mám z toho trochu mrazení po zádech. Jestli bude profesorce nahlas tlumočit, co si o ní myslím, nejspíš mě rovnou vyhodí ze školy.“

Svát'a podal Plavíkovi půl sušenky a na rozdíl od kamaráda byl tulíkovým rozhodnutím nadšen.

Ani další dny Rafana příliš nenadchly. Když přišel poprvé z tělocviku, rozčiloval se a nevěřícně vrtěl hlavou.

„To mi tedy povězte, který inteligent tu zaměstnal tohodle tělocvikáře? Žádný zázrak jsem nečekal, ale tohle?!“

„Tobě se nelíbila sestava cviků ala Hugo Star?“ smála se Hanka.

„Tomu říkáš cviky?“

„Holky povídaly, jak je to úžasně účinné na tvarování pozadí.“

„Máš pocit, že něco takového potřebuju?“ zadíval se na ni zuřivě Rafan.

„Vždyť jsi nemusel cvičit...“

„To si piš, že jsem necvičil, to budu raději celý rok běhat kolem amfiteátru!“

„Běhání je taky ohromně zdravé,“ šklebila se Hanka.

„A teď mi řekni na rovinu, ty to fakt cvičíš?“ zadíval se s podezřením na kamarádka.

„Nevím, jak tebe, ale mě běhání ohromně baví,“ pokrčila rameny s potutelným úsměvem.

Nakonec si trochu spravil náladu na úvodní schůzce supervolonového kroužku. Ferinová je přivítala a odvedla na louku jednorožců, kde rozmístila nízké a vysoké branky na kruhovou dráhu.

„Tak vás srdečně vítám po prázdninách. Máme tu pět nových členů.“

Začala postupně představovat nováčky. Tři z nich byli začátečníci. Pak se otočila k Rafanovi.

„A teď se dostáváme k sourozencům našich loňských členů. Vítám bratra tady Hanky, Rafaela Vrona. Patrik a Anděla Pohromakovi tu letos rovněž mají bratra, tohle je René Pohromak a na prkně to prý celkem umí. Takže nastal čas, abychom zjistili, jak na tom vlastně jsme. Naši začátečníci se tentokrát budou jen dívat a vy ostatní si projedete dvakrát naši kruhovou dráhu a kdo si troufne, může projet nejen nízké branky, ale i ty výškové. Buďte však opatrní, ať hned nezačneme nějakým úrazem.“

Postupně pustila každého na dráhu a všichni pečlivě sledovali, jak si kdo poradí. Hanka s nelibostí konstatovala, že oba Pohromakovi se oproti minulému

roku o hodně zlepšili. Pak šla na dráhu ona a všechny negativní myšlenky hned zmizely. Když ucítila pod nohama antigravitační sílu, vzpomněla si na společné chvíle s Plamem a jízdu si vyloženě užívala. Rafan ji za výkon pochválil vztyčeným palcem. Pak se na trasu pustil on. Překvapilo ji, jak je dobrej. Jeho pohyb byl mnohem dynamičtější, než Patrikův. Jako poslední se na trasu vydal René Pohromak. Hanka zatajila dech. Jak je možné, že jsou všichni z téhle rodiny tak dobří? René byl z nich jednoznačně nejlepší.

„Výtečně, musím vás opravdu pochválit,“ profesorka Ferinová. Spokojeností téměř předla jako kočka po vyvraždění celé myši populace. „Většina z vás se přes prázdniny hodně zlepšila. A naši dva nováčci budou vítanou posilou do našeho kroužku. Teď mi prosím pomozte sklidit branky a můžete si zalétat volně po louce. Já zatím našim nováčkům ukážu, jak se na prkno správně postavit a držet rovnováhu.“

Rafan a Hanka se vrátili do pokoje vyvětrání a rozdovádění. Vytrhli Svát'ů z jeho pokojného čtení a po večeři ho vytáhli ještě na procházku podél řeky. Teď to tu vypadalo trochu jinak, než jak si pamatovali z červnové slavnosti. Tehdy tu bylo plno lidí a oni mířili do dračí brány. Dnes tu byl klid a pohoda. Kromě učení žádné problémy, jen ryby, ptáci a krásný tichý večer.

V pátek po obědě měli Svát'a a Hanka první školení u cvičné brány. Profesor Jasanov jim vysvětlil, že je potřeba si celou dobu uvědomovat tvar svého těla a obalit ho tenkou silovou vrstvou a během požadované doby ji udržet ve stabilní síle a celistvosti.

„Pokud nedokážete udržet soustředění po celou dobu přenosu, hrozí vám poškození těla. Tato cvičná brána to nedopustí. Místo toho vás vrátí zpět ke vchodu.“

„Takže stačí padesátkrát úspěšně projít a máme osvědčení v kapse, že?“ sebevědomě se usmál Svát'a.

„Nějak si věříš,“ zapochyboval profesor, „ale nebude to tak jednoduché. Prvních deset bodů získáš za prostý průchod, dalších deset bude za průchod se zavazadlem, dalších deset za průchod se dvěma zavazadly...“

„Budou i tři zavazadla?“ zdálo se to Svát'ovi legrační.

„Ne. Dalších deset bude za průchod se zvířetem a posledních deset za průchod se zvířetem, plus zavazadlo. Pak už získáš osvědčení.“

„A s jakým zvířetem budeme procházet?“

Profesor Jasanov sáhl pod stříšku brány a vylovil netopýra: „Dovolte, abych vám představil našeho malého spolupracovníka Karla. Miluje procházení branou a je tu pro vás stále k dispozici. Ale dejte si pozor, nic vám nedaruje. Bude se snažit ze všech sil narušit vaši soustředěnost. Naučí vás té nejlepší koncentraci mysli.“

Pak netopýra vrátil zpět a pokynul Svát'ovi, aby zkusil projít branou. Chlapec vykročil, rozmlžil se a v mžiku stál zase před vchodem a zmateně se rozhlížel.

Profesor ho odstrčil trochu stranou a pokynul Hance, aby to zkusila. Vykročila a jediné, co si pamatovala, bylo to, že se jí zvedl žaludek. Oba zopakovali svůj pokus ještě několikrát, a pokud se jim na začátku zdála určená půlhodina jako málo času, teď uznali, že toho mají akorát tak dost. Dokonce i Svát'ovi došel humor a prohlásil, že dneska asi nebude večeřet.

Jeho předsevzetí mu ale nevydrželo. V okamžiku, kdy dorazili do svého domečku v Domově snů a vytáhli z trouby zapečené brambory, usoudil, že žaludek ho nejspíš zlobí z hladu.

První týden školy byl za nimi a mnoho dalších na ně ještě čekalo. Jednou přinesla na supervolonový kroužek profesorka Ferinová návrh. Vysvětlila jim, že tento rok mají dost šikovných členů, aby měli šanci uspět v soutěži meziškolních družstev, která se koná během listopadových prázdnin. Tři nejlepší družstva pak vystoupí během dalších prázdnin na dračím festivalu v Polutě. Hanka s Rafanem se po sobě podívali. Zdálo se, že jim sám osud nahrává a nabízí pomocnou ruku, jak se dostat v únoru do Poluty na dračí festival.

„Má to jen jeden háček,“ řekla učitelka, „museli byste obětovat část prvních a celé druhé prázdniny a muselo by nás být nejméně sedm. Nežádám vaši odpověď hned, nechte si to do příštího setkání projít hlavou a promluvte si o tom s rodiči a kamarády. Myslím, že by to pro vás mohlo být zajímavé.“

Diskutovali na toto téma celý týden. Hanka a Rafan měli jasno. Byli pro hned od začátku. Ukázalo se, že všichni tři Pohromakovi na to mají podobný názor. Se svým souhlasem se k nim přidal i třet'ák Fox Karhan. Ostatní zatím váhali. Nechtělo se jim obětovat prázdniny. Nicméně Ferinová rozhodla, že i tak začnou nacvičovat a před prázdninami se uvidí. Pro začátek je poslala na trať po okraji lesa, kde museli objet vyznačené stromy, na konci louky obkroužit dvakrát cílový kolík a vrátit se co nejrychleji zpět.

Když přišla řada na Hanku, ucítila, že její prkno trochu táhne doleva. Zpočátku to dokázala korigovat, ale při kroužení kolem kolíku se prkno zhouplo a vyhodilo ji obloukem do nejbližšího křoví, kterým propadla až do blátivé louže. Vztekla se vydrápala ven a uvítal ji hurónský smích Pohromakových. Oblečení i vlasy měla plné bodláků a mračila se jako čert. Tím větší smích ji provázel. Věděla, že by se měla zasmát s nimi, ale nějak to nedokázala. Profesorka se nesmála a vzala si od Hanky prkno. Stoupla si na něj, párkrát se na něm zhoupala a přikývla.

„Myslím, že je porouchané, dám ho opravit.“

„To na zadku je bláto, nebo jsi se z toho leknutí po...?“ smál se Patrik tak, až se musel držet za břicho.

„Hm, slušivý účes,“ přisadila si i Anděla.

„Běž se umýt,“ kývla na ni vlídně profesorka a Hanka urychleně vyrazila pryč, aby unikla posměchu i soucitným pohledům ostatních. Plížila se postranními

cestičkami, aby pokud možno nikoho nepotkala. Nakonec se jí podařilo nepozorovaně proklouznout do pokoje. Umyla se a nešťastně pozorovala své zacuchané vlasy. Vytáhla z nich pár bodláků a pak rezignovaně přestala. Nejjednodušší to bude ostříhat, rozhodla se a šla si pro nůžky. Vtom dorazil Svát'a.

„Super účes,“ smál se do chvíle, než v její ruce uviděl nůžky, pak se zamračil, „co blázníš? Snad se nechceš ostříhat?!“

„Vyčesat se to nedá, tak co s tím?“

„Přestaň se vztekat a sedni si, já ti to z vlasů vyberu,“ sebral jí pro jistotu nůžky z ruky.

Po chvíli se vrátil i Rafan a šklebil se od ucha i uchu: „Tak máme novou figuru do vystoupení, říká se jí Hančina otočka a obecenstvo lehne smíchy.“

„Nic tak člověka nepotěší, než zlomyslný posměch kamaráda,“ vyčítavě se koukla na Rafana.

„Zasměj se taky, jinak ti nedají pokoj,“ odpověděl jí důrazně.

„Tobě se to mluví, když si Patrik nedobíral tvůj zadek, ale můj!“

„A tos ještě neslyšela, co pak vykřikoval René. Musel jsem ho upozornit, že mu hubu namažu blátem, jestli ji hned nezavře.“

„Opravdu?“ pousmála se poprvé po té nehodě.

„Tak, hotovo,“ řekl Svát'a, když vytáhl poslední zbytek bodláku.

„Ale mám i dobrou zprávu. Holky Martenovy se rozhodly, že do toho soutěžení půjdou s námi.“

„To jsou ta blond'atá dvojčata?“ zeptal se Svát'a a Rafan přikývl.

„Takže teď máme osmičlenné družstvo, profesorka měla radost,“ dodal.

„Bezva. Sice nevím, jak to soužití s Pohromakovými zvládnou, ale dostat se na dračí festival by bylo fajn,“ učesala se Hanka a hned se cítila o sto procent líp.

Večer už pak byla schopná vylíčit svou nehodu i Plamovi. Od té doby, co s Rafanem chodili na drakonštinu, kontaktovala draka dvakrát týdně a trénovala si na něm své jazykové znalosti. Když vycítila drakovo pobavení, ani se nezlobila. On jí na oplátku vyprávěl, jak se zapojil do tréninku dálkového létání, kde posilují křídla, studují vzdušné proudy a učí se dýchat v řídkém vzduchu. Pak ji pochválil za výslovnost. Zpočátku si Hanka stěžovala, že je to příliš hrdelní a syčivá řeč, ale díky Plamovi se zlepšovala. Několikrát se pokusila do jejich kontaktu přibrat i Rafana, ale moc jim to nešlo. Rafanova vrozená nedůvěřivost neumožňovala při vzájemném hovoru tu uvolněnost, kterou Hanka potřebovala. Časem toho nechali a Rafan pak trénoval drakonštinu už jen s ní. Oba měli ve výuce docela slušné úspěchy.

S procházením branou to bylo horší. Hance se podařilo projít dvakrát, ale Svát'ovi kupodivu ještě ani jednou. Jeho počáteční sebevědomí rychle vyprchalo a teď byl upřímně nešťastný, že mu to nejde. Utěšovalo je jedině to, že ostatní na tom nebyli o moc lépe.

Učivo ve škole zvládali celkem přijatelně. Naučili se konzultovat své problémy ve třech, společně trénovat kouzla a vzájemně se zkoušeli ze znalostí.

„Hele, Rafe, ty tu vlastně děláš první i druhou třídu najednou, když umíš všechno to, co my,“ konstatovala Hanka, když si společně zkoušeli kouzla, která jim Jasanov uložil za domácí úkol.

„To je fakt,“ kývl Svát’a, „příští rok se budeš ve třídě nudit.“

„Se Spanilou se určitě nudit nebudu. Jak něco nepředvedu perfektně, hned na celou třídu vykřikuje: ono ti, Rafaeli, nestačí, že jsi protekční dítě, ještě navíc jsi naprosto duševně zaostalý, což je v tvém věku na pováženou.“

„To nic, Rafe, na ni stěžujou všichni,“ uklidňovala ho Hanka.

„A jak se líbí Spanilá tobě, Plavíku?“ hecoval Svát’a Rafanova tulíka.

„Hloupá panna stará. Maluje mladý obraz na starý obličej,“ komunikoval radostně tulík.

„U nás se říká, že má zmalovaný ksicht,“ řehonil se Svát’a.

„Hele, Svátíčku, buď tak hodný a neuč ho to, už i tak s ní mám dost potíží. Chceš snad, aby mě vyhodili?“

„Když on tak krásně mluví,“ usmál se na tulíka kamarád.

„Tak ho uč něco jiného, ať nemá Raf problémy,“ napomenula ho i Hanka.

„Plavíku, chceš sušenku?“ zašustil Svát’a pytlíkem.

„Ňam sušenka, Plavík rád,“ uháněl tulík za uhýbajícím kamarádem.

„Co ve třídě? Už se trochu uklidnil?“ zeptala se Hanka Rafana.

„No, jak bych to řekl... On se celkem snaží, ale za hodinu nebo za dvě se začne nudit a učitelka už je na něj vyloženě alergická. Pořád mi nakazuje, abych to nevychované zvíře zavíral po dobu vyučování doma do klece. Marně ji vysvětluji, že to je inteligentní tvor a takovým zacházením bych ho smrtelně urazil.“

„A nešlo by pro něj vymyslet nějakou zábavu, aby se tolik nenudil?“

„Ale jo, docela ho baví origami nebo skládání hlavolamů, ale většinou mu to dlouho nevydrží. Je moc šikovnej a za chvíli to má hotové.“

„Tuhle jsem se o tom bavila s Dickem. Říkal, abys ho naučil šachy.“

„Hm, to neznám.“

„Tak někdy večer pozveme Dicka, ať to Plavíkovi ukáže,“ navrhla Hanka.

„Jsem pro,“ souhlasil Rafan a usmál se, když viděl, jak tulík Svát’u dostihl a konečně dostal za odměnu sušenku.

O víkendech se vraceli do domečku v Domově snů, Vron je občas bral na výlety, někdy se k nim připojili i kluci s panem Mojeranou. Tu a tam k nim zašel na večeri i Zachariáš a vyptával se, jak jim jde škola. Když slyšel o potížích, které mají při procházení branou, smál se a tvrdil, že to chce čas a že až na to přijdou, bude to pro ně hračka. Sice mu moc nevěřili, ale uklidňovalo je to.

Na další hodině supervolonu si Ferinová přivedla pomocníka. Svěřila mu členy, kteří se nepřihlásili na soutěž, a sama si vzala na starost osm přihlášených. Rozbalila v trávě plánek sportoviště a položila na něj osm vystřižených postaviček. Všichni se posadili kolem plánu a pak profesorka přejela nad plánkem rukou a postavičky se začaly magicky pohybovat. Nejdřív zakroužily kolem sportoviště. Pak se spojily do dvojic a pohyb začal být složitější a figury zajímavější. Občas pohyb zarazila, aby jim vysvětlila svůj záměr, nebo aby se k tomu mohli přihlížející vyjádřit. Když skončila, všichni se na ni pochybovačně zahleděli.

„Tak se toho nebojte, podobné figury trénujete už skoro měsíc, to zvládneme. A když si představíte, že dívky budou v bílém s černě a stříbrně zdobenými prvky a kluci v černém plus stříbrné boty a pásek a jedinými barevnými prvky budou závoje, které si budete během pohybu předávat, mělo by to vypadat dost dobře.“

„A nebude to moc drahé?“ zeptala se Julie Martenová.

„Pokud by kdokoli z vás měl finanční problém, stačí požádat školu o příspěvek. Na tyto účely prostředky máme.“

„A prkna?“ zajímalo Foxe.

„Zapůjčíme vám školní, která tu používáme dnes, jen je necháme barevně upravit.“

„Ale vlastní můžeme také použít, ne?“ ujišťoval se René.

„Samozřejmě.“

Pak profesorka sbalila plánek a požádala své svěřence, aby si vzali prkna a vytvořili dvojice.

„Zatím se postavte vedle prken a natrénujeme některé postoje a gesta nanečisto.“

Procházela kolem nich a opravovala jim pozice rukou, hlavy a těla. Pak se zadívala na Patrika s Andělou.

„Ne, ne, tohle by nešlo, Anděla je na tebe moc vysoká. Jak bychom to... Hanko, postav se tady k Patrikovi, jo, to by šlo a Anděla bude trénovat s Rafaelem. Takže ještě jednou nanečisto prosím základní postoj.. Teď ruce nahoru, tak je to dobře a obloukem za záda. Ne tak rychle Foxi.“

Profesorka je ještě jednou obešla a přikývla: „Takže v téhle sestavě budete trénovat během celého přípravného období. Dnes si ještě vyzkoušíme průlet vysokou branou ve dvojici, za branou se plynulou smyčkou otočíte, ještě jednou ji proletíte zpět a pak ke mně dolů. Snažte se udržovat nezměněný odstup a vypadat jako dvojice. Tak prosím, začne Patrik s Hankou.“

„Ale tohle je prkno Anděly,“ namítla Hanka a chtěla si dojít pro svoje, ale profesorka mávla netrpělivě rukou.

„Je to zrovna tak školní prkno, jako to tvoje, tak snad je jedno, kdo které má. Nevymýšlej si a už začněte, ať se všichni stihnou vystřídat.“

Hanka s Patrikem proletěli branou celkem bez problémů.

„Ted' René a Julie. Dejte se do toho.“

„Prosím, paní profesorko,“ ozval se Patrik, „už jsme měli skončit před pěti minutami. Mohl bych už jít?“

Nervózně se na něj zamračila: „Jistě. Jestli potřebujete odejít, můžete se po skončení téhle figury odebrat zpět do školy. Školní prkna odložte před skladem, já je pak uklidím. No tak, Julie, na co ještě čekáte?“

Hanka se ohlédla na Patrika a uviděla, jak na svou sestru zuřivě gestikuluje. Když se střetl s jejím pohledem, zarazil se, sebral prkno, mávl znechuceně rukou a vyrazil ke škole. Hanka se posadila opodál, aby počkala na Rafana. Ten přišel s Andělou na řadu jako poslední. Ostatní už se pomalu sbalili a odcházeli ke škole.

První průlet branou zvládli krásně, ale pak se pod Andělou propadlo prkno, jedna její noha vypadla z úchyty a dívka padala výkrutem dolů. Hanka ucítila brnění magie, když profesorka vyskočila a brzdila magicky pád Anděly na zem. Rafan zakroužil a slétl ve stopě dívky. Hanka i profesorka běžely k místu nehody. Za okamžik uviděly na zemi Andělu. Měla zakrvácený loket, krvavý šrám na čele a držela si kotník. Vypadala šokovaně a otřeseně a v očích měla slzy. Na rameni jí seděl tulík a Rafan jí kapesníkem otíral krev z čela. Ferinová si klekla k dívce a položila jí ruce na kotník. Opodál se válelo havarované prkno. Mělo polámanou špičku a potrhané úchyty na nohy. Jeden z úchyťů byl ale potrhaný nějak divně. Hance připadalo, že byl zčásti naříznutý. Vybavila si Patrikovu gestikulaci a uvědomila si, že kdyby je profesorka neprohodila, letěla by na tomto prkně ona. Ted' ale byla opatrná na to, aby někoho obvinila. Už jednou se pokusili upozornit na to, že se Anděla a Patrik dostali na školu podezřelým způsobem. Jenže něco jiného je mít podezření a něco jiného je předložit důkaz. Ani tentokrát se nedalo nic dokázat.

„Odnesu ji na ošetřovnu,“ řekl Rafan profesorce a na Andělu se povzbudivě usmíval. Pak zdvihl dívku do náruče.

„Dobře,“ souhlasila profesorka, „pošlu tam hned profesora Smítka, ten už si s tím bude vědět rady.“

Anděla se na Rafana vděčně usmála a Hanka si uvědomila, jak je jí ten pohled nepřijemný. Rafan něco tiše zraněné dívce odpověděl a taky se usmál. Anděla hladila tulíka a už vypadala líp.

„Uklidím prkna,“ nabídla se Hanka, aby se nemusela dívat na přátelský kontakt Rafana a Anděly.

„To budeš hodná,“ kývla na ni Ferinová, „odnes ta nepoškozená ke skladu a nech je tam. Já zatím tohle pošlu do opravy.“

Taky je mohla uklidit magicky, myslela si o profesorce rozladěná Hanka. Jenže páni profesori pořád melou dokola, že nejlepší využití magie je udělat svou práci pokud možno bez ní. Tak proč nás to všechno učí, když nemáme magii používat?! Vztekla hodila prkna před sklad a zamířila do pokoje.

„Copak se děje?“ podivil se Svát'a, když vtrhla do místnosti jako velká voda a bez Rafana.

„Anděla se zranila na tréninku, tak ji Rafan nesl na ošetřovnu,“ odpověděla podrážděně.

„Neměla jsi v tom prsty?“

„Ne!“

„A proč se tak mračíš?“

„Protože budu muset trénovat s Patrikem Pohromakem a Rafan bude ve dvojici s Andělou.“

„Třeba se skamarádíte.“

„Tak já ti něco řeknu, Svátíčku. Patrik nařizl úchyty nohou na mém prknu a tím, že nás Ferinová s Andělou prohodila, dostala moje prkno ona. Proto sletěla jak zralá švestka a teď se někde na ošetřovně ňuňá s tulíkem!“

Hanka Svát'ovi vyličila všechno, co viděla, a tím, že to řekla nahlas, se zároveň trochu uklidnila.

„Ty žárliš,“ smál se její malý kamarád.

„Nesmysl,“ zaťukala si na čelo nad tím nápadem.

„Jak myslíš...“ nepřestal se usmívat Svát'a.

Po chvíli dorazil i Rafan a Hanka musela své pozorování ještě jednou zopakovat.

„Cítím, že máš pravdu,“ řekl Rafan, „ale nechápu, proč by měli sabotovat nácvik. Přece taky chtějí vyhrát, ne?“

„Jestli to nebude tím, že se s Patrikem nemáme rádi,“ usoudila Hanka.

„Hm, taky ho nemám rád,“ přikývl Rafan, „ale jeho ségra je docela fajn holka.“

„Cože?“ Hanka měla pocit, že špatně slyší.

„Je milá. A tulíkovi se taky líbila.“

Zavrtěla hlavou, mávla rukou a usoudila, že je zbytečné o tom diskutovat. Raději se šla umýt a věnovat trochu času úkolům.

„O tomhle asi Hanku nepřesvědčíš,“ ušklíbl se na Rafana kamarád.

Jednu sobotu ze svého volna museli budoucí závodníci věnovat návštěvě dílny, kde pro ně připravovali kostýmy. Byla to nuda, ale nic jiného nezbývalo, neboť závody v Kargu začínaly už za dva týdny. Na škole se objevil prodej vstupenek pro diváky a Hanka s překvapením zjistila, že hodně spolužáků se do Karga chystá osobně. Moc ji to nepotěšilo. Před známými tvářemi se obávala trémy.

Mezitím pilně trénovali. Ferinová je opravdu nešetřila, ani si nebrala servítky.

„Vronová, ty ruce ti tam visely jako nudle z naběračky, myslí na to a drž je pořádně! Patriku, máš nohy jako slečinka, zpevni je a opři se do prkna, jinak nebudeš Hance stačit!“

Patrik se při podobných hláškách mračil jak čert. Tenhle druh humoru bytostně nesnášel. Hanka měla sto chutí k tomu ještě pár slůvek přidat, ale pak si uvědomila, že s ním musí vydržet ještě dalšího čtvrt roku a rozhodla se mlčet. Nejzlomyslnější ze všech byl ale René. V jedné figuře měl Hance podat závoj a každou chvíli ho se zlomyslným úsměvem pustil dřív, než po něm stihla sáhnout, a pak jí hlasitě nadával, jak je neschopná a nešikovaná, že jim tím určitě zkaží celé vystoupení. Nenáviděla ho za ty okamžiky, protože ostatní mu většinou věřili.

„Ten debil, ten škorpiónův potomek! Už mi to udělal zase,“ zuřila pak v pokoji a kluci mizeli z jejího dosahu, aby náhodou nerozšířila svůj vztek na celé mužské pokolení.

Těsně před prázdninami jim přišlo pozvání z útulku od Sidi. Psala jim, že se mezi funi rozšířila epidemie kožní choroby a na stanici mají teď celé stádo, které je nutné každý den ošetřovat speciálním léčivým roztokem a že to nestíhají. Ptala se, zda mohou dorazit a pomoci.

„A nebude vám vadit, když nepojedu fandit a vydám se do útulku?“ strachoval se Svát'a, když o tom diskutovali.

„Jen jed',“ nabádala ho Hanka, „aspoň si nebudou myslet, že jsme na ně zapomněli. Hned po závodech se vydáme za tebou i s Vronem.“

„Budu vám držet palce na dálku,“ řekl s povzdechem Svát'a.

„Prima, to by mělo stačit,“ usmál se na něj Rafan.

Na poslední hodině supervolonu jim profesorka Ferinová rozdala plánky a propozice soutěže. Ačkoliv to tam měli všechno napsané, neodpustila si i povídání.

„Během pondělka tam musíme dorazit a ubytovat se. Vaši blízcí už mají objednané ubytování v hotelu, my budeme spát v internátu školy. Celkem dorazí devět soutěžních družstev z různých škol. První den si vylosujeme čas, který budeme mít v úterý k dispozici na trénink. Také bude vylosováno pořadí soutěží. Ve středu, čtvrtek a pátek budou soutěžit vždy tři družstva, která budou porotou bodově ohodnocena. V sobotu je odpočinkový den. V neděli se koná finále. Sem postoupí vítězové z jednotlivých dnů a jedno další družstvo, které bude mít z ostatních nejvyšší počet bodů. Pokud se nám podaří dostat do finále, máme už poměrně slušnou šanci dostat se až na dračí festival do Poluty.“

„A co prkna, paní profesorko?“ zeptala se Julie.

„Neměj obavu, to zařídím já, všechno tam budete mít připravené. Jenom si nezapomeňte doma dobrou náladu a nadšení, to budete potřebovat nejvíc.“

„Tady píšou, že v Kargu mohou získat nějaké ceny i jednotlivci. Je to pravda?“ obrátila se na učitelku Juliina sestra Gita.

„Nic moc o tom nevím, to je nějaká letošní novinka. Porota prý zvolí nejlepšího ze zúčastněných, který vyhraje airoboardové prkno třídy F3. Další dva získají F2. Nevím, podle jakých kritérií se bude porota rozhodovat, to uvidíme až na místě.“

„A dneska už trénovat nebudeme?“

„Nic se nemá přehánět,“ odpověděla profesorka, „myslím, že jsme udělali vše pro to, abychom uspěli. Náš příští trénink je v úterý v Kargu. Takže nashledanou tam.“

Přiznání z minulosti

Nyní už měli před sebou jen závěr první školní etapy a pak hned výlet do Karga. Když porovnávali své výsledky ve škole, nejhůř tentokrát dopadl Rafan se svými dvaceti pěti žetony. Hanka udržela čtyřicet jeden a Sváťa jako tradičně měl víc než na začátku, tentokrát padesát osm.

Seděli u slavnostní večeře společně s Vronem a Zachariášem a vesele pomlouvali své učitele. Dokonce i Zachariáš zavzpomínal na to, jak jako mladý skládal zkoušku z orientace.

„To nás každého zavedli do neznámých podzemních chodeb a tam nás nechali bez světla a bez jídla. Museli jsme se bez jakýchkoliv pomůcek do dvou dnů vrátit domů.“

„A co když to někdo nedokázal?“

„Učitel ho pak třetí den šel hledat.“

„Tys to dokázal?“

„No jasně. Sice jsem v jedné chodbě utržil pořádnou bouli na hlavě, ale jinak to bylo v pohodě. Vždycky jsem měl skvělý orientační smysl. I za tmy,“ chlubil se trpaslík.

„Taky tě učil někdo zajímavý, Vrone?“ vyzvídal Sváťa.

„Kdysi dávno, když jsem byl malý, učil jeden chlap mě a ještě další děti šplhat po hladké tyči. Pamatuji si ho, protože na nás nekřičel a často se usmíval. Kromě jednoho z nás to šplhání všechny naučil...“

„A co udělal s tím, který se to nenaučil?“

„Nic. Ta dogra dole ho roztrhala.“

„Ty si z nás utahuješ, Vrone,“ řekla nejistě Hanka, ale když džin neodpověděl, ztěžka polkla.

„Proč to těm dětem vykládáš,“ zlobil se Zachariáš.

„Ptaly se...“

„Něco hezčího si z mládí nepamatuješ?“

„Ne.“

„Opravdu jsi byl kdysi člověk?“ zeptala se Hanka.

„Ano, ale už je to moc dávno.“

„Jak se stalo, že je z tebe džin?“

Vron se na ni podíval a neodpovídal.

„Promiň, nechtěla jsem vyzvídat,“ omluvila se mu.

„Rád bych ti odpověděl. Ale pak bys mě nenáviděla a bála se mě.“

„Bylo to tak hrozné?“

„Ano.“

„Džina z tebe udělali za trest?“

„Ano. Tři Bdělí se kvůli mně sešli a usoudili, že smrt jako trest zdaleka nepostačí a že je třeba naplnit kletbu, kterou na mě uvrhla matka mých dětí.“

„Ty máš děti?“

„Nemám. Zabil jsem je vlastní rukou...“

„Tys...?“ nedokázal dořící šokovaný Svát'a.

„Ano.“

„Nejspíš jsi nevěděl, že to jsou tvoje děti...“ pokoušela se zmírnit tu hroznou informaci Hanka.

„Řekla mi to a já to stejně udělal...“

„Nech už toho, děšíš je,“ napomenul ho trpaslík.

„Skutečnost byla ještě děsivější.“

„Jsou to jen děti, Vrone!“ zvýšil hlas Zachariáš.

„Matku svých dětí jsi zabil taky?“ nelítostně se zeptal Rafan.

„Ano.“

„Jaká byla její kletba?“ pokračoval Rafan, zatímco jeho dva kamarádi si v duchu přáli, aby toho už nechal.

„Když umírala, řekla: kéž bys celou věčnost prožíval stejnou bolest, jakou jsi způsobil mně. Smrt přichází a dá mi klid, kéž ty ho nikdy nenajdeš. Zasloužil bys taky umřít rukou milované osoby. Aspoň třikrát bys musel umřít, aby to bylo spravedlivé za to, cos nám udělal.“

„Proč jsi je zabil?“ dožadoval se plné pravdy Rafan.

„Byl jsem žoldák. Zaplatili mi za vyhlazení té vesnice.“

„A tos přijal, když jsi věděl, že tam máš rodinu?“

„Nevěděl jsem to. Ta dvojčata se asi narodila po znásilnění.“

„Pane bože...“ bylo to trochu moc i na Rafana, „jak ti teď můžeme věřit?“

„Nejsem pánem svého jednání, rozhoduje teď za mě moje paní,“ řekl Vron a zašilhal po Hance. Hrála si s jablkem a zírала nepřítomně do dálky.

„A ta bolest? Opravdu ji pořád cítíš?“ tiše se zeptal Svát'a.

„Ano, už celou věčnost. Jen když mám dost práce, je to snesitelnější.“

„Vůbec nikdy nepřestala?“

„Jen jednou na chvíli přestala. Když mi tenkrát Hanka nabídla přátelství. Konečně jsem po těch letech na okamžik poznal, jaké to je necítit bolest. Byl to pro mě v mé současné existenci velký dar.“

„Řekni mi, Vrone,“ otočila se k němu pomalu Hanka, „kdybys mohl tenkrát ve svém původním životě změnit jednu jedinou věc, co by to bylo?“

Kouzelný džin se zamyslel a trpaslík se po něm se směsicí zvědavosti a rozpaků podíval.

„Nevyšplhal bych na tu tyč,“ odpověděl tiše Vron.

Hanka odložila jablko na stůl a vstala.

„Musím o tom nějakou dobu přemýšlet. Omluvte mě.“

Když odešla do své ložnice, zvedl se i Svát'a: „Zítra musím brzo vstávat, abych nezaspal, až pro mě přijede pan Mojerana.“

Rafan se dotkl džinovy ruky: „Díky za pravdu. Tušili jsme, že je ve tvé minulosti něco temného. Myslím, že je lepší vědět, než se domýšlet.“

„Ale pro to vaše děvče to bylo hodně tvrdé,“ namítl Zachariáš.

„Ona se s tím vyrovná. Zná ji, je silná a nic nepředstírá. Dejte jí čas,“ řekl Rafan a pohladil tulíka.

„Mám s vámi opravdu jet do Karga?“ zeptal se Vron Rafana. „Nebylo by lepší, kdybych jí nějaký čas nechodil na oči?“

„Já být tebou,“ vyjádřil se trpaslík, „tak na neděli zmizím a v pondělí zase nastoupím do své role ochránce. Abys zase nepřišel pět minut po dvanácté, až tě bude potřebovat. Není podstatné, co si o tobě myslí, ale je důležité, aby zůstala naživu.“

„Máš pravdu. Díky, kamaráde,“ poklepal Vron trpaslíka po rameni, vstal a odešel z domku ven.

„Tys tohle všechno o něm věděl?“ zeptal se Rafan trpaslíka.

„Ano, to podstatné mi řekl už kdysi. Před mnoha lety zachránil mne a několik dalších trpaslíků před draky. Jeho paní mu to sice rozkázala, ale já jsem mu stejně vděčný. Myslím, že pro nás udělal daleko víc, než mu nařídila dračice.“

„Důvěřuješ mu?“

„Na devadesát procent ano.“

„Zkusím mu také důvěřovat. Co o něm ještě víš?“

„Dost mu na vás záleží. Možná víc, než dračici. Pokuste se mu odpustit jeho minulost, protože on se vám snaží dát budoucnost. Přemýšlejte o tom. A teď dobrou noc,“ zvedl se i trpaslík a nechal Rafana samotného jeho myšlenkám.

Poslední den školy před prázdninami, pomyslel si Rafan, a takhle se musel pokazit! Ale snad je lepší, že konečně vyplavalo na povrch to nejhorší, co před nimi Vron ukrýval. Chlapec přemýšlel, jestli může bolest změnit lidskou náuru. Možná ano.

„Už jsou pryč?“ nakoukla do pokoje Hanka.

„Před chvilkou odešli. Vron se vrátí až v pondělí.“

„To je dobře. Musím si dát kus čokoládového dortu na nervy,“ vzdychla a šla se posadit do křesla.

„Tady někdo mluvil o čokoládě?“ vykoukl ze své ložnice i Svát'a.

Rafan podal Hance tulíka a šel ukrojit svým kamarádům kus dortu. Svát'ovi ukrojil rovnou dva kousky. Mlčky se pustili do jídla. Plavík využil toho, že je dívka zaneprázdněná jídlem, a pustil se do své oblíbené činnosti. Za malý okamžik už se na Hančině hlavě začalo rýsovat pohodlné hnízdo přesně ve velikosti tulíka. Ten se v něm uvelebil a vypadal velmi spokojeně.

„No, hned je mi trochu líp,“ pohladil si břicho Svát'a.

„Kam ty to jídlo dáváš, to by mě fakt zajímalo,“ kroutil hlavou Rafan nad kamarádovou štíhlou a malou postavou.

„No, ještě dopoledne jsem se na tuhle večeři moc těšil. Kdybych věděl, jak se to zvrtně, tak jsem sem nechodil,“ vzdychl Svát'a a vylízal poslední drobký čokolády z talířku.

„Tak co, je to lepší?“ otočil se Rafan na Hanku, která se v dortu spíš rýpala, než jedla.

Olízla lžičku a zavrtěla hlavou. Takhle přešlou ji Rafan už dlouho nepamatoval. Většinou se vztekala, rozčilovala, občas i prala, ale tichý smutek se k ní tak nějak nehodil.

„Promluv si s Plamem,“ navrhl jí.

„Nemůžu. Nedokázala bych mu to opakovat.“

„Vezmi mě do krystalu, já mu to řeknu,“ nabídl se Svát'a.

„Copak tobě nevadí, co jsme se o Vronovi dozvěděli? Jak se přes to dokážeš tak rychle přenést?“ požívala se nechápavě po malém kamarádovi.

„Přece jsme něco podobného čekali,“ odpověděl jí, „to, co jsem ti dal přečíst, jasně říkalo, že být džinem je trest za něco mimořádně špatného. Muselo to být něco podobného. Nemysli si, taky mě to vzalo. Ale je to minulost. Dávná minulost! Dnes už je Vron určitě jiný, copak to necítíš?“

„Nedokážu se s tím vyrovnat. Věřila jsem mu.“

„Tebe přece nezklamal,“ namítl Rafan.

„Že zrovna ty se ho budeš zastávat, to bych nečekala,“ vzdychla.

„Řekl nám pravdu. Oceňuji to. Řekl to navzdory tomu, že si byl vědom, jak to na nás zapůsobí. Minulost změnit nemůže, s tím se nedá nic dělat. My ho známe až teď a ptáme se, jestli se změnil. Pořád o tom přemýšlím. Zatím jsem nenašel nic, co bych proti tomu, jak se k nám celou dobu choval, mohl namítat. Teď mu důvěřuji víc, než na začátku našeho vztahu,“ shrnul své myšlenky nahlas Rafan.

„Když já nevím...“ vrtěla hlavou Hanka.

„Dokud jsi neznala informace, intuitivně jsi mu absolutně důvěřovala. On se od té doby nezměnil, pořád se k nám chová nejlépe, jak dokáže.“

„Asi máš pravdu, ale představa toho, co udělal, je tak živá. Nedokážu ji zapudit z mysli.“

„Chápu. Potřebuješ čas. Potřebuješ si o tom povídat. Zavolej Plama a nech Svát'u, ať mu všechno vylíčí. Pak mi povíš, jak to vidí drak. Neodkládej to, čím dřív o tom všem začneš mluvit, tím dřív si srovnáš myšlenky,“ doporučil jí Rafan.

Pak sáhl po zrcátku a ukázal jí hnízdo z vlasů, ve kterém během jejich hovoru tulík spokojeně usnul. Rafan ho opatrně přesunul do své kapsy a Hanka s náznakem úsměvu začala rozmotávat důmyslně zapletené vlasy. Když je konečně uvedla trochu do pořádku, kývla na Svát'u a kontaktovala draka. Tentokrát nejvíc

komunikoval Svát'a. Plam naslouchal a občas vyjádřil údiv nad tím, co se dozvěděli. Přesné znění kletby, která byla na džina uvalena, si nechal zopakovat dvakrát.

„To je opravdu zajímavé. Zdá se, že má šanci na vysvobození, když třikrát zemře zapříčiněním osoby, kterou má rád. Jenže kouzelného džina nelze zabít. Aspoň to všichni tvrdí.“

„Možná ano,“ namítla Hanka, „vzpomínáš, jak mi přísahal? Říkal, že konflikt mezi mnou a jeho pánem by ho zničil.“

Ještě chvíli diskutovali ve třech, než Hanka začala být unavená a ospalá. Byla ráda, že Rafana poslechla. Cítila se mnohem lépe, než předtím. Konečně si uměla přestavit, že se jí podaří usnout a strach z toho, že na ni ve snu čekají úděsné noční můry, zvolna ustupoval.

Druhý den ráno odjel Svát'a s panem Mojeranou na brigádu do útulku zvířat k Sidi.

Rafan s Hankou usoudili, že mají nárok aspoň na jeden den zahálky a během neděle si akorát zabalili věci na cestu do Karga.

Závody v Kargu

V pondělí se objevil Vron a s obavou se podíval na Hanku. Když ho pozdravila a začala s ním normálně mluvit, vypadal potěšeně. Společně vyrazili do Karga a nikdo z nich se ani náznakem k pátečnímu rozhovoru nevrátil. Vron je ve městě pozval na oběd a pak je zavedl ke škole, kde měli sraz s ostatními účastníky soutěže.

Zahájení soutěžní akce se konalo hned večer. Všichni pořadatelé, soutěžící a jejich doprovod dorazili na stadion, kde je uvítalo slavnostní osvětlení. Usadili se na místech vyhrazených pro soutěžící z jejich školy. Dnes tu vlastně ještě žádné obecenstvo nebylo. V úvodním projevu je přivítali, poděkovali sponzorům této akce a předali všem, kdo přispěli prací nebo finančním příspěvkem, pamětní listiny.

„Hele, nebyl to náhodou Ferelli?“ strčil do Hanky v jednom okamžiku Svát'a, ale než se stihla podívat, nikoho známého nezahlédla.

„A nyní,“ zahalekal do mikrofonu konferenciér, „přistoupíme k rozlosování družstev.“

Na světelné tabuli za ním se objevilo devět oken, ve kterých svítily vlajky zúčastněných.

„Prosím našeho losovacího mága a jeho pomocníky, aby se ujali svých rolí.“

Na pódiu se objevil kouzelník nastrojený do hvězdného pláště a vysoké čepice a černou hůlkou se stříbrnými konci pozhasínal okna s vlajkami. Světlo každého zhasnutého okna se změnilo v obrovskou duhovou bublinu, která teď plula ve vzduchu nad plochou stadionu. Pak se nad prázdnými okny objevila data soutěžních dnů. Kouzelník pokynul někomu v zákulisí a vzápětí odtud začaly vyletovat další duhové bubliny a zvolna se mísily s těmi soutěžními. Po chvíli jich nad stadiónem poletovalo nejméně padesát a nedaly se od sebe rozeznat. Mág zarazil jejich tvorbu a otevřel dvířka vedle pódia. Z nich vyběhlo pět malých dětí, oblečených jako víly a skřítkové s hůlkami, a naskočily na supervolonová prkna. Začaly kroužit kolem bublin, aby každou dotykem své hůlky praskly. Většina bublin se rozprskla ve stříbrný jiskřící prach, ale když se děti dotkly soutěžní, vytryskla z ní duha a přenesla se do nejbližšího volného okna. Tam se proměnila ve vlajku jednoho ze zúčastněných družstev. Když zmizela poslední bublina, změnily se hůlky v dětských rukou na holubice, které vylétly vzhůru do tmy.

Hanka nadšeně zatleskala a vůbec se neohlížela na Patrikovo mumlání „o laciných tricích“. Podle jejího názoru to bylo hezké a milé, a pokud se správně dívala, budou soutěžit v pátek jako předposlední a trénink je čeká v úterý hned ráno.

Po ukončení slavnosti se všichni vrátili do internátu školy. V dívčím i chlapeckém pokoji už bylo připraveno studené občerstvení. Trochu se najedli a bez velkého povídání zapadli do postelí. Byl to docela náročný den a v úterý budou muset vstát už brzo ráno, aby stihli svou tréninkovou hodinu na stadionu.

Druhý den je vzbudilo bubnování deště do oken. Ferinová je ale bez ohledu na počasí vyhnala z postele a poslala do velké jídelny na snídani. Škola měla naštěstí nainstalovanou bránu, která je přenesla přímo na stadion.

Magické zastřešení bylo aktivní, takže tu nepršelo a celou plochu teď měli jen pro sebe. Vesele naskočili na prkna a rozlétlí se do prostoru. Po chvíli profesorka jejich rozcvičku ukončila a poslala je ve dvojicích procvičovat obraty. Na závěr pak projeli celou skladbu, tentokrát však bez závoju. Než se nadáli, byla jejich hodina, vymezená na trénink, pryč. Teď vlastně měli volno až do pátku, kdy se dopoledne mohli rozcvičit a odpoledne je čekalo soutěžní vystoupení. Všichni však byli zvědaví na ostatní družstva, proto se domluvili, že se přijdou podívat na každé soutěžní odpoledne.

Hanka ucítila opatrný Vronův kontakt a podívala se na Rafana.

„Vron se ptá, zda se chceme projet po okolí,“ řekla mu.

„Vždyť prší,“ váhal její kamarád.

„Prý má vozidlo se střechem,“ tlumočila Hanka.

„Tak jo,“ přikývl Rafan, „jen řeknu profesorce, že se jdeme projít po městě.“

Vyběhli před školu a museli se smát. Kouzelný džin někde půjčil cykloandrožku. Vron seděl vepředu, kde se muselo šlapat jako na kole, a dětem pokynul k zadním dvěma sedadlům pro pasažéry. Rafan uhnul Hance, aby mohla nasednout, a pak ji následoval. Kargo bylo městem řezbářů. Okolní lesy poskytovaly dostatek zajímavých dřevin a zručnost zdejších řemeslníků byla vyhlášená. Projížděli uličkami, kde v krámcích nabízeli ručně vyřezávaný nábytek, jinde bylo ve výloze několik druhů pohyblivých dřevěných obrázků a skoro všude měli i spoustu hraček a her.

Potom projeli do ještě zapadlejší uličky a tady Vron zastavil.

„Pojďte,“ řekl jim a zaklepal na jedny dveře.

Vykoukl z nich trpaslík a zamračeně si je prohlížel. Vron vytáhl z kapsy obálku a podal ji majiteli krámku.

„Zachariáš prý u vás něco objednal tady pro děti,“ řekl trpaslíkovi, který vytáhl z obálky lístek a přikývl.

„Jasně. Mám to pro vás připravené. Zajímavá zakázka. Vyřezal jsem to vlastnoručně. Tak pojd'te dál.“

Vešli za ním do krámku, který byl nappán výrobky ze dřeva a dokonce i z kamene. Zdálo se, že majitel dokáže opracovat jakýkoliv materiál. Hanka zaujalo kamenné sedátko s vytesaným drakem. Rafan zase obdivoval svícen z tmavého dřeva, ve kterém se táhly nitky stříbrného ornamentu.

„Tak tady to máte. Prý to musí být tak malé, aby s tím mohl manipulovat tulík,“ řekl trpaslík a vybalil malou čtverhrannou krabici, nebo spíš krabičku a před zvědavými zraky dětí ji otevřel. Na rubu víka byla černě a bíle čtverečkovaná

plocha a v krabici byly tři sady figurek, jedny postavičky byly černé, jedny bílé a jedny tmavorůžové s červenými žilkami.

„Nejsou to náhodou šachy?“ hádala Hanka.

„Jak bystrý postřeh, mladá dámo!“ ušklíbl se trpaslík, ale pak mu ten úšklebek ztuhl na rtech, když po Rafanově ruce sešplhal na pult zvědavý tulík.

„Naučíš?“ zeptal se trpaslíka tvoreček.

„On mluví?“ ujišťoval se obchodník opatrně, jako by ani nechtěl věřit vlastním očím a uším.

„Krásné,“ konstatoval Plavík, když zdvihl růžovou královnu.

„To bych prosil! Tahle hrací sada je nejen krásná, ale i výjimečná. Vyřezal jsem ji ze vzácného inteligentního růžového mramoru. Není-li po ruce nikdo, kdo by si s tebou zahrál, růžová sada ti nahradí protivníka. Zatím umí jen kroky a pravidla, dosud nebyla ve hře. Ale s každou hrou se dokáže učit a bude stále těžší a těžší ji porazit. Dobře šachy opatrujte, je to vzácná věcicka a jistě vás dobře pobaví.“

„Asi budeme muset požádat spolužáka Dicka, aby to naučil nás i tulíka,“ usmála se Hanka, když viděla, jak je Plavík nadšený.

„Ale to muselo být velice drahé,“ rozpačitě namítl Rafan.

„Zachariáš objednal, Zachariáš zaplatil, budeš si to muset vyřídit s ním,“ odpověděl trpaslík, zabalil krabičku do plátna a podal ji chlapci.

Zdvořile se rozloučili a znovu nasedli do cyklo drožky. Celý den s Vronem objevovali zajímavosti zdejšího města. K obědu si dali placky plněné zeleninou, pak se chvíli zastavili v lunaparku, kde mohli házet míčky a kroužky na cíl a pokud se trefili víckrát za sebou, vyhráli nějakou sladkost. Po večeři je unavené, ale jinak spokojené, předal Vron zase do péče profesorce Ferinové.

Druhý den odpoledne začaly závody. Asi polovina hlediště se zaplnila diváky. Na osvětlenou malou galerii nastoupilo osm porotců. Konferenciér je obecnstvu představil. Vesměs to byli lidé, kteří v minulosti patřili mezi závodníky nebo trenéry supervolonu. Zdálo se, že profesorka většinu z nich zná, protože si občas mumlala něco jako: ten nám nic neodpustí, hm, ta bude nadržovat Poluťanům, a podobně.

Poté slavnostně nastoupila tři družstva, kterým los určil dnešní den. První mělo dvanáct členů a všechno to byli chlapci. Měli světlé kalhoty s modrými košilemi a tři z nich měli košile rudé. Jako druhá obletěla stadion skupina osmi soutěžících, kde byly i tři dívky, a měli tmavomodré obleky s bílým zdobením. Třetí skupina byla výhradně dívčí a když se objevila, hlediště zašumělo překvapením. Třpytivé dlouhé róby se měkce vlnily při pozvolné jízdě a celkově to vypadalo, že na stadion nastoupilo sedm princezen.

„Jak v tom proboha můžou létat?“ podivila se Julie a Anděla sedící vedle ní jen pochybovačně vrtěla hlavou.

„Nejspíš potřebujou dohnat slabej výkon parádou,“ ušklíbl se René a plácl po zádech Patrika, který se na třetí družstvo díval se zřejmým zalíbením.

Po skončení potlesku zmizela družstva v zákulisí a na pódiu se objevil dětský pěvecký soubor, který zazpíval tři písně. Sklidil za to jen velmi vlažné uznání obecnstva.

Po krátké přestávce se stadion rozezněl pochodovými tóny a dvanáct chlapců vylétlo nad stadion. Jejich figury vynikaly přesností a tři favorité v červeném občas předvedli i nějakou specialitu. Bylo to velice propracované představení, ale Hanka pořád přemýšlela o tom, co jí na jejich vystoupení nesedí.

„Tak nevím, jestli jsou živí, nebo jestli místo sebe poslali roboty,“ prohodil Rafan nahlas.

„Taky mám ten pocit,“ souhlasila Anděla.

„Tady vidíte,“ vložila se do hovoru i Ferinová, „že samotné perfektní provedení k úspěchu nestačí. Je potřeba, aby z toho byla cítit radost, vitalita, aby i diváci vnímali to, jak rádi lítáte, jak vás to těší. Nicméně perfektní provedení jim určitě vynese dost dobré ohodnocení.“

„Kolik můžeme dostat nejvíc bodů?“ zajímalo Andělu.

„Teoreticky osmdesát. Ale při školních turnajích se obvykle nedává známka vyšší než šest. I čtyřka či pětka se považují za dobré hodnocení. Takže prakticky bych čtyřicet bodů vnímala jako velký úspěch,“ odpověděla jí profesorka. Pak ji přehlušil potlesk, který patřil prvním dnešním soutěžícím.

Chlapci zastavili svá prkna před pódiem a čekali na hodnocení. Porotci si dávali na čas. Pak se na světelných tabulích nad nimi začala objevovat čísla. Nakonec se rozsvítil v příslušném okně s vlajkou konečný součet. Chlapcům tam naskočilo číslo třicet pět.

„Mají smůlu, že byli jako první. Jinak by asi dostali víc bodů,“ pokývala hlavou profesorka. Odcházející chlapce ještě jednou diváci ocenili potleskem.

Zatím nad plochu nastoupilo osm dalších soutěžících. Tihle vsadili na melodie oblíbených písní. Zdaleka nebyli tak dokonalí jako chlapci před nimi, ale zase to vynahradili mnohem živějším pohybem. Po vystoupení je ale čekalo zklamání v podobě třiceti jednoho bodu.

Když ze zákulisních prostor vyplulo sedm princezen, obecnstvo je uvítalo nadšenými ovacemi. Něžná romantická hudba provázela jejich elegantní ladný pohyb.

„To jsem blázen,“ podivila se Hanka, „na to, co mají na sobě, se pohybují úžasně. Nechápu, jak to dokážou.“

„Jsou opravdu dobré,“ souhlasil Rafan, „ale chtělo by to trochu rozpohybovat.“

„V tomhle oblečení? Blázníš?“ zasmála se Hanka, ale hned ji smích přešel. Právě v tom okamžiku zazněl poněkud disharmonický akord a dívky jako na povel

odhodily své dlouhé sukně a zůstaly jen v trikotech s třásněmi. Sukně se zvolna snášely dolů a jediná dívka, která svou róbu neodhodila, je hbitě pochytila. Něžné tóny byly nahrazeny temperamentem lidových rytmů a dívky zavířily vzduchem v neobyčejně složité a rychlé sestavě. Diváci je odměnili potleskem uprostřed představení. Vtom jejich bílým kruhem prolétla sedmá dívka, která před chvílí sbírala sukně. Teď byla na rozdíl od ostatních v černém a to, co předváděla na svém prkně, bylo naprosto úžasné. Okouzleně sledovali její výstup a po skončení pocítili skoro zklamání. Ani René se nezmohl na ironické poznámky.

„Řekl bych, že porazit tyhle divoženky prostě nemáme šanci,“ vzdychl Rafan, když konečně dotleskali.

„Páni, mají čtyřicet devět bodů,“ sledovala tabuli Anděla, „zvítězily s naprostou převahou.“

„Zasloužily si to,“ uznale poznamenala Ferinová, „navíc mají šikovného choreografa. Dokázaly využít všech svých předností.“

„Chtěla bych umět létat, tak jako ta v černém,“ zasníla se Hanka.

„Vždyť umíš,“ zašeptal jí do ucha Rafan a mrknul na ni. Sice mu nevěřila, ale dobře se to poslouchalo.

Večer zavolala svého dračího kamaráda, aby se potrénovala v drakonštině a popovídala si o zdejších zážitcích.

„Co Vron, už jsi mu odpustila?“ ptal se Plam.

„Nevím, jestli to někdy dokážu,“ odpověděla Hanka, „i když je to dávná minulost, nedá se to změnit, nedá se to napravit a já na to nemohu zapomenout. Ledaže by existovalo nějaké zapomínací kouzlo.“

„Existuje, ale ve tvém případě by to nebylo řešení. Ber to tak, že ani svět, ani lidé nejsou dokonalí. I nejlepší přítel tě může zklamat, pokud od něj očekáváš příliš mnoho. Dokonalost prostě neexistuje. A i kdyby existovala, asi by to byla nuda, nemyslíš?“

„Jsem ráda, že si se mnou o tom povídáš, Plame. Cítím, že máš pravdu. Snad ji časem dokážu přijmout.“

„Mám tě rád, má lidská sestřičko, mám tě rád takovou, jaká jsi.“

„Nápodobně. Škoda že sem aspoň na chvíli nemůžeš přijet.“

„Taky bych si chtěl s tebou zase zalítat.“

Skoro do noci si povídali o létání, o soutěži, o prohrách i o životě. Pak se do pokoje vrátila Anděla a dvojčata a byl nejvyšší čas jít spát.

Druhý den ráno se Hanka vzbudila pozdě. Chtěla se jít nasnídat s Rafanem, ale nikde ho nemohla najít. Najedla se tedy s dvojčaty, ale byla z toho nervózní. Venku se zatím udělalo hezky a sluníčko vysušilo louže. A pak svého kamaráda uviděla z okna jídelny. Rafan se procházel po školní zahradě s Andělou. Zdálo se, že se oba dobře baví. Hanka je pozorovala se směsicí žárlivosti a smutku. Se Svátou by to tu bylo veselejší, pomyslela si.

Odpoledne je čekalo další soutěžní klání.

„Zítřka už nebudeme jen diváci,“ okomentovala to Julie.

Pozorně sledovali všechna vystoupení, i když tentokrát byly výkony dost vyrovnané a nikdo příliš nevyňikal nad ostatní. Nejlepší družstvo si odneslo třicet pět bodů. Pomalu začínali být nervózní.

Příští den je dopoledne čekal poslední ostrý trénink před vystoupením. Oblékli si kostýmy, vzali barevné závoje a vyrazili na prázdný stadion. Po krátkém rozcvičení dala profesorka pokyn, aby se připravili, pustila hudbu a sledovala, jak si vedou. Při předávání závoje čekala Hanka skoro na sto procent, že se ji zase René pokusí před ostatními znemožnit. Tentokrát si nechala rezervu a když René Pohromak se zlomyslným úsměvem pustil závoj dřív, než natáhla ruku, sklonila se do podřepu a závoj chytila. Vítězoslavně se zasmála jeho zklamanému výrazu a hned se jí zlepšila nálada.

„Nebylo to špatné, jen si dejte pozor na některé maličkosti. Hanka, ty se snaž přebírat závoj trochu plynuleji...“

René se polohlasně uchechtl a Hanka zamračila.

„...Patriku, trochu víc se opři nohama do prkna ve výkrutech, no a Julie nebude mávat rukama jako potrefená labuť.“

Pak je poslala ještě trénovat ve dvojicích otočky. Hanka kysele sledovala, jak bere Rafan Andělu kolem pasu a domlouvá se s ní.

„Jo! Taky nevím, co na něm ta moje ségra vidí,“ řekl otráveně za jejími zády Patrik, než vyrazili do vzduchu.

„To stačí,“ řekla Ferinová, „teď se vraťte do školy a trochu si oddechněte, než začne odpolední soutěž. Hlavně nikde nezapomeňte elán a dobrou náladu.“

Hanka si k obědu dala jen trochu polévky. Žaludek se jí kroutil trémou tak, že víc toho do sebe nedostala.

„Sněž aspoň pár sušenek,“ snažil se do ní Rafan dostat aspoň něco navíc.

Znovu se museli jít obléknout do kostýmů a pak už je profesorka svolala ke školní bráně.

Tady už čekalo i celé soutěžní družstvo z Poluty a sedmičlenná skupina z Karga. Všichni nervózně přešlapovali a čekali na pokyn k cestě na stadion. Konečně se objevil pořadatel, vysvětlil jim, jak mají před pódiem nastoupit, a vyzval je, aby se přesunuli.

Diváci je přivítali potleskem, ten největší samozřejmě sklidili domácí. Potom se odebrali do prostoru za pódiem. Pořadatel už tu připravoval hudbu pro první skupinu. Soutěžící z Karga se seřadili a chvíli nato vyrazili před diváky.

Museli se obecenstvu dost líbit, protože se během vystoupení několikrát ozval potlesk. Profesorka se šla podívat ven a vrátila se poněkud zamyšlená.

„Mají třicet osm bodů. Nebude to jednoduché, ale dělejte, co umíte, však se uvidí.“

Kluci a dívky z Karga se právě spokojeně vraceli a šli si odložit prkna. Hanka zahlédla, jak René něco vykládá jednomu z nich. Pak se přitočili k prknům Poluťanů a to už vypadalo podezřele.

Hanka k nim vykročila: „Nezatoulej se nám nikam, teď jsme na řadě my, René.“

Vztekle se po ní ohlédl, ale neprotestoval a vrátil se ke skupině. Ten mi to zase někdy spočítá, pomyslela si Hanka, ale neměla čas o tom přemýšlet, protože právě dostali pokyn, aby nastoupili.

„Tak jdeme na to,“ postrčil ji Rafan dopředu a pečlivě si zapnul kapsu s tulíkem. Chopili se prken a vypluli před obecenstvo.

Jakmile se ozvaly první tóny a zakroužili vzduchem, Hančina tréma zmizela a rozlila se v ní radost z pohybu a létání. Cítila se báječně až do okamžiku, kdy jí měl René podat závoj. Když uviděla jeho zlomyslný úšklebek, věděla, že je zle, že to udělá zase. Protože ale nečekala, že by něco takového provedl přímo při vystoupení, neponechala si žádnou vůli při manévrování. V té vteřině, kdy pouštěl závoj tak, aby na něj nedosáhla, ji zaplavila vlna zuřivého vzteku. Smál se jí do obličeje a vychutnával svůj triumf nad ní. Věděla, že nemá cenu se pro závoj vracet. Když to několikrát při tréninku zkusila, dopadlo to bledě. Rozhodila polovinu skupiny v pohybu a nedokázali už pak dohonit hudbu. Musela nechat závoj svému osudu. Vtom zahlédla koutkem oka nečekaný pohyb. Rafan vybočil a vykroužil na svém prknu těsný rychlý přemet. Zachytil závoj, natáhl ruku a podal ho Hance. Díky nabrané rychlosti se dokázal zařadit na místo a ještě se při tom na kamarádku vítězoslavně usmát. Bylo to tak nečekané a úžasné, že mu poslala vzdušný polibek. Její zuřivost teď byla utlumena nadšením nad Rafanovým kouskem. Zbytek skladby už dokončili bezchybně. Obecenstvo bouřilo a nadšeně tleskalo. S napětím čekali na bodové ohodnocení.

„Třicet sedm bodů,“ řekl někdo za Hankou a jejich naděje téměř pohasla. O družstvu z Poluty se říkalo, že je jedno z nejlepších. Pokud své vystoupení nezkaží, výlet na dračí festival nebude.

Jen o jeden bod, pomyslela si Hanka, to je vina toho zákeřného lumpa Pohromakovic. Znovu se v ní zvedla vlna vzteku. Odhodila v zákulisí své prkno, odstrčila dívky před sebou a zamířila k Renému.

„Ty kreténe jeden nechutnej,“ syčela mezi zuby.

Patrik udělal tu chybu, že se jí postavil do cesty, a myslel si, že ji to zastaví. Jedním mávnutím ruky ho odhodila mezi prkna, až se zhroutil na podlahu spolu s nimi.

„Že budeš takovej hlupák, abys nám zkažil vystoupení, to jsem fakt nečekala. Kvůli tobě jsme prohráli!“ zdvihla hlas a došla až těsně k Renému.

„Já přece nic nezkažil. To byla tvoje vina, že ti zase upadl závoj. Holt jsi nešikovná...“ dál už to nedořekl, protože Hančina pěst zasáhla jeho pravé oko. Pak

se na něj vrhla, podrazila mu nohy, klekla si mu na ruce a snažila se zasáhnout ještě jeho nos.

Rafan se nad tím, jak Pohromakovi podcenili Hančinu sílu a zuřivost, potěšeně usmíval a pak si všiml, že vedle něj stojí profesorka Ferinová s povytaženým obočím a pobaveným pohledem. Když zaznamenala, že se na ni dívá, pobavení z jejích očí zmizelo a vykročila ke zdroji konfliktu.

„Tak dost, to by stačilo!“ zazněl její autoritativní hlas. Pak chytla Hanku za ruku a odtrhla ji od chlapce. René toho chtěl využít a oplátit dívce ranou své ponížení, ale zapomněl, že učitelka má ještě druhou ruku, která ho sevřela jako do kleští.

„Sice nevím, kdo z vás dvou se na té kolizi se závojem víc podepsal, ale pamatujte si, že tímhle způsobem to tu řešit nebudete! Jsem zklamaná z toho, jak se k sobě chováte. Doufám, že příště si dáte velký pozor na to, aby se něco podobného už nikdy neopakovalo. Jasně?!“

„Jasně,“ pípla Hanka a obávala se, že ji její nezvládnuté emoce zase přivedly do maléru. Učitelka ji ale bez dalšího komentáře pustila a jejího protivníka odstrčila za sebe.

„Pokud chcete, můžete se jít podívat na vystoupení dalšího družstva. Musíte ale potichu sejít tady vzadu po schodech a posadit se na zem.“

„Ta teda sedla,“ zašeptal uznale Rafan, když se dostal do Hančiny blízkosti, „líp bych ji neumístil ani já. René bude mít zítra pěkného moncla.“

„Dík za ten závoj, to byl parádní kousek,“ usmála se na něj Hanka, „jak jsi to dokázal?“

„Vypočítal jsem si ten obrat předem a chystal jsem se ho někdy zkusit, až tě ten zmetek zase potopí. Že to bude zrovna na závodech, to mě ovšem nenapadlo.“

„Pssst,“ ozvalo káravé syknutí Ferinové, když začali šeptat hlasitěji.

Raději nechali povídání a usadili se, aby viděli vystoupení Poluťanů. Ti vsadili na trochu komiky. Jeden z chlapců předevičoval, druhý to po něm opakoval, ale nešlo mu to a kazil to tak, že se všichni kolem museli smát. Potom cvik zopakovali v perfektním provedení i všichni ostatní. Chlapec, který hrál nešiku, musel být velice dobrý.

„Má potíže,“ zašeptala najednou Hanka, „myslím, že má podobnou poruchu, jako jsem měla jednou já. Prkno mu táhne doleva.“

Rafan zpozorněl a pak přikývl. Než ale stačil něco říct, chlapec nezvládl obrat, prkno sklouzlo do vývrtky a řítilo se k zemi. Pořadatelé však byli pozorní a chlapcův pád zmírnili natolik, že se po dopadu zvednul a začal si oprašovat kostým. Ostatní zatím pokračovali ve vystoupení bez něho. Pak ale přiběhl starší čiperný mužik a podal chlapci jiné prkno. Ten naskočil a okamžitě zaujal znovu své místo mezi ostatními. Soutěžící z Poluty sklidili zasloužené ovace.

„Čtyřicet sedm bodů, to dostali opravdu hodně na to, že měli potíže,“ vrtěla hlavou Ferinová. Vzápětí však jejich políčko s bodovým ohodnocením zhaslo.

„Že by změnili názor?“ sledovali všichni napjatě vývoj situace.

„Nedělejte si zbytečné naděje,“ povzdechla učitelka, „i kdyby jim to snížili, pořád budou mít víc než my. Do finále se holt nedostaneme.“

Na jeviště vstoupil pořadatel a oslovil publikum.

„Je mi líto, že musím řešit tuhle nepříjemnou situaci dnes a tady, ale přihodila se tu věc, na kterou nemůžeme být hrdí. Jeden ze soutěžících záměrně poškodil prkno svého soupeře a takováto věc nemůže zůstat nepotrestána. Porota se rozhodla odebrat za trest družstvu Karga tři body a přidělit je poškozené straně, to jest družstvu z Poluty. Takže následující bodový stav je tento: Poluta padesát bodů, Kargo třicet pět bodů a Santarena třicet sedm bodů.“

V hledišti se po jeho slovech vzedmula vřava. Polovina místních diváků pískala rozhořčením a druhá polovina jim začala nadávat za nesportovní chování. Pořadatelé se snažili diváky uklidnit, ale na první pohled to vypadalo, že svým zásahem spíš přilévají olej do ohně.

„Pojďte,“ obrátila se na své svěřence Ferinová, „dostali jsme příkaz odvést vás zpět do školy. Tady to skoro vypadá, že to skončí rvačkou.“

Pod dohledem pořadatelů se přesunuli k bráně a zpět na školní pozemky. Tady byl sice klid, ale jindy vlídný personál školy byl dnes mrzutý a zamračený.

„Myslím, že nás nebudou mít rádi,“ konstatoval Rafan, „mohli být ve finále a zatím tam místo nich půjdeme my. Pořád ještě máme šanci vystupovat v Polutě. Uvědomujete si to?“

„No jo, máš pravdu,“ rozzářila se Hanka a sní i všichni ostatní. Jen René se držel v pozadí a mračil se víc než bouřkový mrak.

Druhý den se mu oko vybarvilo do černomodra a kromě Patrika s nikým nemluvil. Hanka ho po celou sobotu ani nezahlédla. Rafan jí ovšem vylíčil, jak svému protivníkovi vylepšila vzhled a vypadal, že se při tom vyprávění dobře baví.

V neděli je čekalo slavnostní finále s doprovodným programem. Pro soutěžící platilo stejné pořadí, jako bylo na vyřazovacích závodech. Takže Santarena se odpoledne se svým vystoupením objeví jako třetí. Pořadatelé pozvali na neděli i dvě známé osobnosti, které už na supervolonovém prkně získaly medaili a slávu. Pak se jim dokonce podařilo přemluvit i profesorku Ferinovou, aby rovněž vystoupila.

Když dorazili ze školy na stadion, bylo hlediště zaplněné do posledního místečka. Na úvod programu vystoupilo pět malých kouzelníků společně se svým učitelem. Jejich magie vykouzila nad hlavami diváků krátký pohádkový příběh, ozdobený rozkvétajícími květinami, zrajícím ovocem, hejnem pestrobarevných motýlů a zpěvem malých ptáků. Divákům se jejich výkon líbil a zároveň to byl skvělý úvod k vystoupení „sedmi princezen“, jak jim od prvního dne všichni říkali.

Dívčí skupina opět podala perfektní výkon a byla rozhodčími odměněna čtyřiceti osmi body.

Po jejich odchodu se na prkně objevila Ferinová a předvedla svůj tanec draka, který Hanka už jednou viděla při závodech v Polutě. Na její ohňové efekty sice bylo ještě příliš světlo, ale i tak to bylo působivé. Diváci byli tou podívanou tak nadšeni, že musela na závěr ještě přidat aspoň pár odvážných přemetů a spirál.

„No, ti kluci, co teď budou na place, budou mít co dělat, aby po takové ukázce někoho zaujali,“ konstatovala Anděla.

„Třeba je to vybičuje k lepšímu výkonu,“ pokrčil rameny Rafan, ale také na ně byl zvědav. Měl velice nepříjemný pocit, že se nakonec bude rozhodovat mezi nimi a Santarenou, kdo vypadne z kola ven a nepojede na dračí festival.

Kluci nastoupili ke svému vystoupení a úderem prvního tónu se rozlétli do vějíře, aby se zase obloukem setkali. Pak sáhli k pasu a vzali si do rukou chřestidla, kterými občas doprovázeli své rytmické vystoupení. Hance se zdálo, že tentokrát jsou o hodně lepší, než když vystupovali minule.

Závěr jejich vystoupení už neviděli, protože je profesorka zavolala do zákulisí, aby se připravili.

„Doufám, že tentokrát všechno proběhne bez zádrhelů a nepozornosti,“ a významně se podívala na Reného a Hanku, „jinak na závoje jsem přidala pár třípytek, tak doufám, že se vytáhnete. A nezapomínejte na úsměv!“

Vystoupení dalšího hosta bohužel neviděli, ale slyšeli, že obecenstvo se dobře baví.

„Nevíte, kolik dostali kluci bodů?“ oslovila učitelku Anděla.

„Já se zeptám,“ usmála se Ferinová a odběhla.

„Čtyřicet dva,“ oznámila, když se vrátila a vypadala docela ustaraně.

„No nazdar,“ zarazila se Hanka, „to bude tvrdý oříšek.“

„Nevzdávej to, my na to máme,“ napomenul ji Rafan a zároveň povzbudivě mrkl na Andělu.

To už na ně pořadatel mávl, že jsou na řadě.

Vyšli na pódium a vznesli se do prostoru. Dobře naladěné obecenstvo na ně přeneslo kousek svého nadšení. S vervou se rozlétli do úvodních figur a vychutnávali si atmosféru zdejší soutěže. Každý z nich se snažil ze sebe vydat to nejlepší, co dokáže. Když se zastavili a dozněl poslední tón hudby, bylo chvíli ticho a pak se ozval bouřlivý potlesk. S obavami pohlédli k tabulím porotců. Ta chvíle napětí byla k neunesení. Pak se začala objevovat čísla.

„Čtyřicet tři, máme čtyřicet tři, zvládli jsme to!“ zajásala Julie. Rozjásaně obletěli kolečko kolem stadionu a zmizeli v zákulisí. Učitelka je vítala širokým úsměvem a hned je potřepávala po ramenou.

„Večer to oslavíme,“ slibovala jim. Pak se šli posadit do hlediště, aby si vychutnali vystoupení supervolonisty, který létal s magickou světelnou tyčí. Její

konce bohatě jiskřily modrým světlem a jako doplněk akrobatických kousků to vypadalo náramně efektně.

Jako poslední se objevilo družstvo z Poluty. I jejich vystoupení tentokrát proběhlo bez problémů a Hanka se bavila víc, než když je viděla poprvé. Komickou figurku zahrál jejich účinkující naprosto bezkonkurenčně. Nebyla sama, kdo se smál nahlas. Tohle vystoupení neměl nikdo šanci přebít. Ovace, které následovaly, nebraly konce a donutily chlapce, aby aspoň kousek svého vystoupení zopakovali. Porotci jim přidělili padesát pět bodů.

Následovala krátká přestávka, ve které je svolali pořadatelé do zákulisí a vysvětlili jim, kde mají stát při závěrečném ceremoniálu. Pak se rozezněly zvony a čtyři soutěžící družstva za potlesku diváků nastoupila na pódium. Po krátkém poděkování všem zúčastněným a projevu starosty z Karga přiběhli malí kouzelníci, kteří vystupovali na začátku, a každému soutěžícímu předali malý památeční medailon, kde bylo vyryto jeho umístění. Členové vítězného družstva dostali navíc dřevořezbu.

Hanka myslela, že už je rozpustí, ale na podium vstoupil zástupce poroty.

„Jak jste si jistě všimli, rozhodli jsme se letos ocenit i nejlepší výkony jednotlivců. Porota se na vítězi shodla jednomyslně. Prkno třídy F3 získává za svůj perfektní komický výstup Kristian Pink z Poluty. Prosím jmenovaného, aby se postavil sem ke mně. Dalším oceněným je Patricie Skalníčková, která dostane prkno třídy F2. Prosím tedy nejšikovnější z našich princezen, aby svou přítomností ozdobila pódium. Třetí oceněný si naši pozornost vysloužil už v pátek, kdy odvážným a elegantním manévrem zachránil vystoupení své skupiny. Prosím, aby se k nám připojil Rafael Vron. I on získává prkno třídy F2.

V té chvíli přiletěly na stadion na nových prknech tři dívky, které měly na svých trikotech velké zdobené písmeno F. U pódia seskočily a přenechaly své místo oceněným. Rafan naskočil na nabídnuté supervolonové prkno a společně se dvěma svými společníky obletěl za potlesku kolečko kolem stadionu.

„To je nádhera, podívej,“ ukazoval prkno nadšeně Hance a ostatním.

„No, o fous lepší, než to, co máme ve škole,“ pohrdavě zhodnotil výhru Patrik.

„Nesmysl,“ protestoval Fox, „efdvojka má výborné letové vlastnosti a je naprosto skvělá. Osobně bych ji měl raději než eftrojku. Ta už je trochu moc citlivá a tím pádem i méně stabilní. Máš kliku, Rafe, žes ji vyhrál.“

„Takový mám doma dvě,“ odfrkl si René a Hanka si všimla, že jeho oko začíná nabírat zelenou barvu.

„To, že máš bohaté rodiče, není žádná zásluha,“ utřela ho rozzlobeně Julie a René se stáhl. Pak se nad stadionem rozzářil závěrečný ohňostroj a diváci se pomalu zvedli k odchodu.

K profesorce Ferinové se začali trousit rodiče soutěžících a gratulovat jí k úspěchu. Dostavil se i Vron, aby pochválil jejich výkon. Všichni přítomní se

nakonec odebrali ke slavnostní večeři ve městě, kde Ferinová objednala obrovský ovocný dort s drakem na špičce. Než Hanka ochutnala od všech dobrot, které byly na stole, byla přečpaná a začaly se jí klížit oči. Rafan si sice ještě chvíli povídal s Andělou, ale když viděl, jak jeho kamarádka klimbá nad banánem se šlehačkou, kývl na Vrona, že půjdou raději spát. Vylovil tulíka z misky lískových oříšků a šli do postele.

Hanka ještě zavolala Plama a Svát'u, aby jim sdělila slavnou novinu, že pojedou na dračí festival. Víc jim říct nestihla, protože usnula.

V pondělí je Vron dovezl k Sidi do útulku. Všichni přítomní je nadšeně vítali a oběma gratulovali k úspěchu.

Hned potom, co se Rafan a Hanka převlékli, dostali do ruky kbelík s houbou a zároveň jim každému přidělili tři funě, které bylo potřeba co nejdřív omýt léčivým roztokem. Kouzelný džin se s nimi rozloučil a slíbil, že je zase v neděli vyzvedne.

Rolničky pro tleskavce

Vron se branami vracel ke své dračí paní a stále ještě přemýšlel o tom, zda bylo správné přiznat se dětem ke své minulosti. Nebyl na tu část svého života hrdý. Od dětství ho vychovávali jako žoldáka a zabijáka. Jediné city, které znal, byly zuřivost, nenávisť, euforie z vítězství a hrdost na to, jak je bezcitný a jak dokáže zničit téměř kohokoliv.

Spolu s kletbou, která mu přisoudila věčnou bolest, však získal i něco dalšího. Aby mohl prožít bolest ze ztráty, musel zároveň pocítit i lásku, která byla násilně přetržena. Schopnost cítit lásku, to bylo pro něj něco nového, co během lidského života nepoznal. Jako džin byl teď vlastně mnohem lidštější než jako člověk. Dřív by něco takového považoval za slabost, ale teď ho mrzelo, že přišel o Hančinu důvěru a přátelství. Chyběl mu její úsměv a bezprostřednost. Asi byla chyba jim to říkat...

„No, sláva, že jsi taky jednou doma,“ přivítal ho Plam, když dorazil do rodinné jeskyně Karmaneuduny.

„V útulku mě nepotřebují, tam jsou v bezpečí,“ řekl Vron a usmál se na draka, „a co je nového tady?“

„Můj bratr Zuřivý dráp se právě vrátil s karavanou expedice. Přivezli dva zraněné draky. Mají omrzlé tlapy a křídla.“

„Ale?! Já myslel, že tam nějaký čas zůstane.“

Plamen zamrkal a vtáhl do nozder vzduch. Vron zpozorněl. Tohle byla známka, že se mladý drak chystá udělat něco, co se vymykalo normálu.

„Když už je bratr tady, domluvili jsme se s matkou, že bychom si spolu s bratrem zaletěli na dračí festival do Poluty. Dráp je v létání machr, možná by mohl v tamějších závodech vyhrát nějakou z disciplín.“

„Plame, to snad nemyslíš vážně! Já chápu, proč chceš do Poluty, ale tohle není šťastný nápad.“

„Když jinak by mě tam matka nepustila...“

„Já vím, ale uvědom si, že Hanka tvého bratra těžce urazila!“

„Myslím, že už na to zapomněl,“ odpověděl nejistě Plamen, „a pak, nemusejí se tam přece vůbec potkat.“

„Chceš ji vidět, já vím, ale mám z toho mrazení v zádech,“ vzdychl Vron a otočil se, protože do jeskyně právě vstoupila Plamova matka.

„No vida, můj služebník se mi zase na chvíli vrátil. To je dobře. Mám pro tebe pár úkolů. Pojd' hned se mnou.“

Vron následoval svou paní do její pracovny.

„Potřebuji doplnit pár safírů a opálů. Doletíš mi pro ně. Pak bych ráda poslala zprávu vedoucímu expedice. Doufám, že to všechno stihneš co nejdřív.“

„Má paní...“ oslovil ji opatrně Vron.

„Ano? Přeješ si něco?“

„Prý se Zuřivý dráp vrátil domů...“

„Ano, to je pravda. A co má být?“

„Měl bych prosbu, má paní. Pověz mu o tom, proč podporuješ Hanku na studiích.“

„Ty jsi se zbláznil, ne?!“ zasyčela dračice.

„Je to tvůj syn, pochopí to.“

„Nic takového nepřipadá v úvahu! A opovaž se mu něco naznačovat! Celá ta záležitost musí zůstat v naprosté tajnosti. Nikdo se to nesmí dozvědět. Rozumíš? Nikdo!!! Přísahaj, že nikomu nic ani nenaznačíš!“

„Přísahám, má paní.“

„No proto.“

„Mám ale obavu o život té dívky. Není ještě tak zdatná, aby se sama ubránila. Má velkou kouzelnou sílu, ale v praxi... Dovol mi prosím aspoň, abych ji naučil magický most.“

„Džine, tobě přeskočilo! To je dračí kouzlo. Ona je člověk!“

„Ale něco dračího v sobě má. Myslím že by to zvládla.“

„O to tady přece nejde. Nikdo jiný než drak nemá právo se něco takového učit. Zakazuji ti jakoukoliv aktivitu v tomto směru. Zradila bych draky, kdybych to dovolila.“

„A pokud ji Dráp znovu napadne?“

„Budeš ji chránit jen do té míry, abys neublížil mému synovi. Zakazuji ti jakkoliv Drápovi ublížit.“

„A pokud ji Dráp zabije?“

Dračice se něj podívala s nevolí.

„Prostě to zařid' tak, aby ji nezabil. Moc dlouho trvalo, než jsme ji našli. Zuřivý plamen potřebuje, aby mu pomohla. Nechci o ni přijít. Postarej se o to, jsi snad kouzelný džin, ne?“

„Ano, má paní, pokusím se. Jen nevím, bude-li to v mých silách.“

„Už nechci slyšet žádné výmluvy. Pusť se do práce.“

Vron se uklonil a vydal se vyplnit to, co mu paní nařídila. Byl ale velmi znepokojen vývojem situace. Nepochyboval o tom, že Zuřivý dráp si velmi dobře pamatuje poslední setkání s Hankou a své ponížení, které tehdy musel překousnout. Tenhle Plamův bratr rozhodně nezapomínal a neodpouštěl. Jestli se v Polutě potká s Hankou, bude z toho malér. Vron neměl sebemenší představu, jak zařídit, aby k tomu nedošlo.

Děti zatím v útulku pilně máčely funě léčivým roztokem. Byla to namáhavá práce, než člověk namočil všechny části jejich těla. Fuňové sice chápali, že jim

chtějí pomoci, ale to neznamenal, že klidně stáli. Pokožka je svědila, takže se snažili podrbat o všechno, co bylo v jejich blízkosti, to znamená i o ty, kteří jim pomáhali. Zároveň se pokoušeli i o psychický kontakt a loudili o další podrbání. Než se všem podařilo napatlat celé postižené stádo, skoro jim nezbyly síly na ostatní zraněná či nemocná zvířata. Pak ještě všechny nakrmit a občas vyčistit klece. Po večeři většinou padli do postele a usnuli dřív než se stihli přikrýt.

Ráno je čekalo tvrdé probuzení v podobě Mojeranových vnuků. Převlečení za šašky, na límcích a čepicích plno rolniček, vpadli do jejich pokoje jako velká voda, poskakovali jim po postelích a halekali nadšením, když se je Rafan s Hankou snažili chytit a vyhodit.

„On vás ten elán za chvíli opustí,“ vzdychl si Svát'a, když se hrabal unaveně z postele a protahoval tělo a bolavé končetiny. Hned po snídani dostali za úkol rozvést potravu pacientům v areálu. Když už byli skoro hotovi, potkali Sidi. Kývla na Hanku, aby nechala zbytek práce klukům a šla s ní.

Zastavily se před klecí slepého tleskavce.

„Poslední dobou jsme na něj skoro neměli čas. Už málem ani nechce chodit ven z klece,“ řekla Sidi a ukázala na apatického dravce.

„Ale dřív přece občas i uletěl. Vzpomínám si, že jste ho museli hledat,“ řekla Hanka.

„To ano, ale teď už to není pravda. Mám pocit, že to vzdal. Oblékni si tohle,“ řekla Sidi a podala Hance koženou vestu s vycpávkou na rameni a kapucou. Pak třikrát plácla do vycpávky. Musela to ještě dvakrát opakovat, než dravec nešikovně přeskočil z větve na ramenní vycpávku.

„Chtěla jsem tě poprosit,“ řekla Hance, „abys ho v tomto týdnu vzala párkrát na procházku. Mám špatné svědomí, že ho tak zanedbáváme. Je sice slepý, ale jinak mu nic není. Pokud to ale vzdá a nebude žrát, přijdeme o něj a to bych nerada.“

„Můžu ho vzít s sebou k fuňům?“ zeptala se dívka.

„Beze všeho. Nemyslím, že by ti uletěl. Ale pokud nebudeš mít tu koženou vestu na sobě, dej pozor, ať ti nezatne drápy do ramena. Dost to bolí.“

„Díky, dám si pozor.“

Hanka si došla pro kbelík s léčivým roztokem, usadila tleskavce na břevno ohrady a pustila se do práce jako všichni ostatní. Srst fuňů vypadala jako posypaná moukou. Plíseň na ní byla úporná a trvalo velice dlouho, než ji dokázali zlikvidovat. Než dva jedince vyléčili, tři další se nakazili. Bylo to deprimující. Sama plíseň sice zvířata přímo neohrožovala, ale při tom, jak se o všechno drbali, si rozdírali kůži do krve a na jejich zanícené boky nebyl právě příjemný pohled.

„Díky tomu, že jste přijeli, mohla jsem Gira poslat ke stádům, aby se pokusil najít zdroj nákazy,“ řekla jim Sidi, když u jídla diskutovali o tom, jak se s touthle epidemií vypořádat.

„A zdejší dva fuňové se také nakazili?“ zeptal se Rafan.

„Ne a to je na tom to divné. Přitom byli v neustálém kontaktu. Asi se to přenáší potravou nebo vodou, kterou tam pijí. Doufám, že to Giro objeví.“

„Objednal jsem další léčivý prášek,“ řekl pan Mojerana, „odpoledne ho pojedou vyzvednout. Mohli byste mi zatím pohlídat kluky?“

„Jasně,“ usmála se Hanka, „já na ně dohlédnu.“

Po obědě vzala Toma a Sama s sebou a šla čistit klece. Tom si na to vzal čepici s rolničkami, takže se ani nemusela moc ohlížet a po sluchu věděla, kde kluci jsou. Pomáhali jí nosit čistou slámu a bez řečí odváželi kolečko s odpadem. Vlastně jim to šlo báječně od ruky. Když byli hotovi s úklidem, vzala kluky ke kleci tleskavce. Natáhla si koženou vestu a kapuci a pozvala ptáka na vycpané rameno. Trochu jí zavadil při přistání o obličej, ale naštěstí to nebylo drápem. Pak si šli vyzvednout kýbl s roztokem, Hanka vzala z kuchyně pro ptáka pár odřezků masa a vyrazili k fuňům. Tam Hanka posadila tleskavce na ohradu, dala mu pár kousků masa a poslala Sama, aby přivedl prvního funě. Jak Tom poskakoval kolem nich, všimla si Hanka, že se za ním pták několikrát otočil. No jasně, slyší rolničky na jeho šaškovské čepici, uvědomila si. Pak svlékla vestu a se dala do práce. Jedním okem přitom hlídala i kluky. U nich člověk nikdy neví, co je napadne. Fuňové záhy zjistili, že tu jsou dvoje dětské ruce ochotné k drbání a Tom se Samem za chvíli nevěděli, kterého z nich podrábat dřív. Pak Hanka začala natírat fuňovi břicho a hlídat kýbl, aby ho neklidné zvíře nepřevrhlo. Když zvedla hlavu, uviděla oba malé kluky, jak sedí na hřbetě dalšího funě a vesele uhánějí podél ohrady.

„Tome, Same, zpátky!“ zařvala na ně, ale dost pochybovala, že by ji slyšeli. Vtom tleskavec roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Letěl za funěm, který nesl malé jezdce. Ten se naštěstí otočil a zamířil s oběma kluky na hřbetě zase zpět směrem k Hance. Vtom tleskavec zaútočil na hlavu jezdců. Jeho nálet byl tak těsný, že Tomovi smetl z hlavy čepici.

Fuň zastavil před Hankou. Stáhla oba kluky dolů, každému vlepila pohlavek a pak si oblékla vestu. Šla hledat, kde skončil tleskavec. Seděl na zemi a drbal zobákem Tomovu čepici s rolničkami. Hanka popleskávala rukou o rameno, ale ptákovi se moc nechtělo. Pokusila se odkopnout čepici z jeho dosahu, ale tleskavec slyšel rolničky a vrhl se za zvukem. Znovu vítězně popadl čepici a pustil se do ní. Nakonec se Hance podařilo opatrně odtáhnout zbylé cáry a zabalit rolničky tak, aby necinkaly. Strčila je do kapsy a tentokrát už pták na její pokyn mávl několikrát křídly a naskočil na vycpávku ramena.

Kluky poslala pro další kýbl s roztokem a dravce opět posadila na břevno plotu. Začala přemýšlet o tom, co viděla a uvažovala, jestli by se tulík dokázal domluvit s funěm a slepým ptákem. Než Tom se Samem dovedli další kýbl, došla k názoru, že by to stálo za pokus.

„Tak co, nezlobili tě moc?“ ptal se pan Mojerana Hanky u večeře. Kluci na ni zezadu mrkali a prosebně vrtěli hlavou.

„Ani ne. Spíš mi pomáhali,“ zašilhala na ně Hanka, „akorát jsme přišli o Tomovu rolničkovou čepici.“

„Zdá se, že ho to moc netrápí,“ konstatoval s úsměvem děda, „já ji tedy v žádném případě postrádat nebudu. Stejně s ní dělal jen neplechu.“

Po večeři se kluci usadili ke knížkám a Hanka se zastavila nad Rafanem: „Copak to čteš?“

„Učím se. Copak potřebuješ?“

„Ty se učíš o prázdninách?“ podivila se Hanka a málem zapomněla, proč přišla.

„Přece víš, že mi třídni nic nedaruje. Musím se na tu naši megeru Spanilou připravit, aby zase neříkala: Rafe, chlapče, ty ve svém věku bys měl jít spolužákům příkladem.“

Rafan ji napodobil tak dokonale, že se Svát'a s Hankou neubránili smíchu.

„Chci se jít chvíli projít ven a něco malého zkusit. Půjčil bys mi tulíka?“

„Malého? Venku?“ zbystřil pozornost Rafan.

„Neboj se, nic se mu nestane. Jen bych ráda věděla, zda by dokázal něco vysvětlit slepému tleskavci.“

„Aha,“ uklidnil se její kamarád a podal jí svého magického přítele.

Hanka pospíchala, aby všechno stihla, dokud je světlo. Jeden jutový pytel nacpala slámou, vzala provazy a zamířila k fuňům. Chystala se oslovit místní klisnu, ale fuňové byli tak zvědaví, že jich příběhlo víc.

„Odpoledne tu na ohradě seděl slepý pták,“ začala vysvětlovat slovy a zároveň se pokoušela fuňům předat i obrazovou informaci v myšlenkách. Tulík jí seděl na rameni a pozorně celou situaci sledoval.

„Byl by někdo z vás tak laskav a ochoten k malé zkoušce? Upevním na sedlo tento pytel a uvážu k němu tři rolničky. Pták touží létat, ale nemá oči. Chtěla bych vyzkoušet, zda by dokázal přistát na sedle a nechal se odvézt domů.“

Tulík na Hančině rameni začal švitořit a fuňové dali hlavy dohromady. Pak Hanka ucítila jejich symboličtinu. Předali jí obraz dvou fuňů - na jednom jela dívka a na druhém pták.

„Tak to se mnou zkusíte? To je báječné,“ zaradovala se Hanka a oba fuňe, kteří k ní přistoupili, přátelsky podržela. Vyvedla je z ohrady, osedlala a k jednomu sedlu pečlivě přivázala pytel s rolničkami. Zastavili se u klece s tleskavcem. Hanka sáhla pro koženou vestu a tulíka si raději vzala do ruky.

„Myslíš, že bys dokázal tady tomu ptákovi vysvětlit, co jsme pro něj vymysleli?“ obrátila se na tvorečka.

Tulík opět začal švitořit a Hance se zdálo, že tleskavec pozorně naslouchá. Když skončil, pozvala plesknutím dravce na své rameno. Poslechl okamžitě.

Vyjeli krokem kousek do stepi, kde už nebyly ani stromy ani keře. Nechala ptáka přestoupit na rukavici a vyhodila ho do vzduchu. Zároveň pobídla funě s rolničkami, aby vyrazil dopředu. Pták se vznesl a kroužil nad běžícím funěm. Hanka je následovala, aby viděla, jak to dopadne. Po chvíli tleskavec zakroužil níž a nakonec bezpečně dosedl na pytel mezi rolničky. Zamířili zpět domů a Hanka spokojeně sledovala, že pták bez problémů zvládá jízdu v sedle, jen tu a tam vyrovnával balanc křídly. Doma dívka odměnila pamlsky všechny zúčastněné a šla vrátit tulíka Rafanovi.

„Tak co, jak vám šla konverzace?“ přivítal je.

„Když se zítra nebudeš povalovat u knihy, uvidíš sám,“ nechtěla Hanka nic prozradit, ale předpokládala, že tulík stejně všechno vyzvoní. Ale zmýlila se.

„Cože, ty mi taky nic neřekneš?“ začal se Rafan rozčilovat a tulík radostně vypískl, když vstal a začal ho honit. Nakonec se k jejich dovádění připojil i Svát'a s Hankou.

Další večer se kluci připojili k výletu do stepi. Tleskavec už nedočkavě čekal na svůj let. Díky rolničkám se bez problémů orientoval v prostoru a nakonec opět bezpečně přistál v sedle funě.

V pátek Hanku vyhledala Sidi: „Byla jsem u tleskavce, vypadá jako vyměněný. Co že tak pookřál? Co jsi s ním provedla?“

Hanka se šťastně usmála: „Podařil se mi takový malý experiment. Jestli chcete, tak sraz je po večeri u fuňů, něco vám ukážu.“

„Někam pojedeme?“

„Jenom kousek do stepi.“

„Tak dobře, budu se těšit,“ mrkla na ni Sidi, než vyrazila za svými zvířecími pacienty.

Večer to byla opravdu velká výprava. Přidali se i malí kluci a pan Mojerana.

Tleskavec je radostně vítal a čechral si brčka. Vyjeli do stepi a Hanka měla pocit, že i fuňové se celkem dobře baví. Zvolna následovali běžícího funě s rolničkami a pozorovali kroužícího ptáka. Každý den se odvažoval o kousek dál a výš. Pak se ozval zvláštní zvuk, něco jako silné tlesknutí, a dravec se objevil kousek nad funěm. Obratně dosedl na pytel se slámou. Hanka nechápala, jak to tleskavec dokázal.

Sidi se přiblížila k udivené dívce a vysekla jí poklonu z koňského hřbetu.

„To se ti opravdu povedlo, to je úžasné.“

„Ale takový manévr jako dnes ještě nikdy neudělal.“

„Takhle oni loví. Ještě jsem to zblízka neviděla ani já. Dokázala jsi malý zázrak. Báječný nápad.“

„On to vlastně nebyl tak úplně můj nápad, přivedli mě na to Tom se Samem. Taky dodali ty rolničky,“ smála se Hanka, když viděla, jak se kluci naparují, že mají zásluhu na něčem tak úspěšném.

V sobotu se vrátil Giro s dobrou zprávou. Našel ložisko plísně v soutěsce, kterou fuňové používali jako zkratku na pastviny. Zdálo se, že se situace obrací k dobrému. Teď už jen stačí vyčistit skály v soutěsce a doléčit nemocné jedince.

„No konečně,“ řekla s úlevou vyčerpaná Sidi a objala nositele zprávy.

Ale ona je Pohromaková!

V neděli je přijel vyzvednout Vron a opět jim začala škola a spolu s ní i tréninky procházení branou.

„Trochu jsi mě v posledním týdnu zanedbávala,“ vyčetl Hance Plam, když ho večer po prvním školním dnu zavolala. Pak si nechal vyprávět o dění v útulku pro magické tvory.

„Mám pro tebe také malé překvapení,“ řekl, když dovyprávěla, „přemluvil jsem bratra, aby se přihlásil na dračí závody v Polutě. Pojedu tam s ním a budu mu fandit. Co ty na to?“

„Bratra? To myslíš Zuřivého drápa?“

„Jistě. Jiného bratra nemám. On je v leteckých sportech moc dobrý.“

„A ví tvůj bratr, že tam taky budeme?“

„Neboj se, já mu to vykládat nebudu.“

„Což o to, já tě uvidím moc ráda, ale Drápa bych opravdu potkat nechtěla.“

„Jen klid, není důvod k obavám,“ usmíval se drak v krystalu, který měla Hanka před očima.

„Hlavně abychom si tam neuřízli ostudu,“ zasmála se i Hanka, ale představa, že bude muset příštích deset týdnů zase létat společně s Pohromakovými, jí trochu kazila náladu.

V dalších dnech opět draka zanedbávala, neboť k nim každý večer pravidelně chodil na návštěvu Dick a učil je hrát šachy. Tulík byl velice nadšen a během týdne už ho dokázal porazit jen Dick, neboť chundelatý mrňousek se velice rychle učil. Svátu i Hanku brzo přestalo hraní bavit, protože kdo by chtěl pořád jen prohrávat, že?

Zato ve škole měl konečně Rafan klid. Růžové figurky z inteligentní žuly s tulíkem hrály, kdykoliv se nudil. Byl to opravdu velice užitečný dárek, liboval si Rafan a jeho výsledky ve třídě byly hned o poznání lepší.

Stejně velkou radost měl i ze svého nového supervolonového prkna.

„Má skvělou ovladatelnost,“ vysvětloval Hance, když se ho ptala proč raději nepoužívá školní prkno, aby si to svoje trochu šetřil. Když jí ho na chvíli půjčil, musel uznat, že má pravdu. Efdvojka byla stabilní a přesto velice přesná v otáčkách a výkrutech. Pak se jen otráveně dívala, jak prkno na celý zbytek hodiny půjčil Anděle.

Jeho přátelství s Pohromakovou už bylo víc než zřetelné. Náhodně se potkávali v jídelně, na procházkách a když se Hanka jednou vrátila vzteklá z dalšího neúspěšného tréninku v bráně, našla dokonce Rafana s Andělou v jejich pokoji. To už bylo na její trpělivost moc.

„Hele, Rafe, já ti nechci mluvit do tvých aktivit, ale ráda bych v našem pokoji měla klid a soukromí,“ řekla nevlídně na jejich adresu.

„Možná by neškodilo zachovat trochu slušnosti,“ zamračil se na ni kamarád.

„Snažím se o to, seč mi síly stačí,“ odsekla.

„Víte co, vyřídíte si to beze mně, já jdu k sobě,“ zvedla se Anděla a zmizela v rámu dveří.

„No, to ses tedy vyznamenala! Dokonalá hostitelka!“ ironicky zvedl hlas Rafan.

„Panebože, to sis musel vybrat zrovna Andělu?!“ zavrčela Hanka.

„Kdybys nebyla tak předpojatá, musela by sis všimnout, že je to prima holka.“

„Ale ona je Pohromaková!!!“

„No a? Co to s tím má co dělat? Copak ty víš, kdo byli tvoji rodiče? Možná jsi taky Pohromaková a ani o tom nevíš!“ rozzuřil se na Hanku Rafan.

Zalapala po dechu a zarazila se. Ještě nikdy na ni takhle zle nevyjel. Pravda, v domově často přemýšlela o tom, kdo mohli být její rodiče, ale vždycky jí řekli, že ji přivedl člověk, který tvrdil, že už rodiče nemá. Kdo ví, jestli byli hodní, zlí, chudí nebo bohatí... Vždycky toužila mít rodinu a představovala si hodnou starostlivou maminku a silného usměvavého otce. Rafanova poznámka ji zranila. Vnímala to od něj jako úder pod pás. Tohle přece nemá zapotřebí! Otočila se a vyběhla ven do studeného a mlhavého podvečera. Rázným krokem se pustila podél řeky. Bylo jí chladno. Vyběhla jen tak nalehko a od vody táhl chlad. Nenašla však v sobě sílu vrátit se pro kabát. Do očí se jí draly slzy a antipatie k Anděle narůstala. To ona za všechno může. Přívěsek na krku sebou zacukal. To ji volal její dračí přítel. Teď na něj však rozhodně náladu neměla. Neměla náladu na nikoho. Chtěla být sama a trápit se, jak ji nikdo nemá rád. Nakonec si sedla na pařez a hleděla na ubíhající vodu v řece. Vlnky přicházely a zase mizely a odnášely s sebou i kousek jejího stesku.

Najednou ucítila, jak jí někdo hodil přes ramena kabát. Ohlédla se, ale místo Rafana se na ni starostlivě díval Svát'a. Otočila hlavu zpět k řece. Dřepl si mlčky vedle ní a podal jí jablko. Pomalu chroupala své oblíbené ovoce a smířovala se s tím, že Rafan nejspíš běžel za Andělou.

„Pojď zpátky, je tu zima,“ řekl Svát'a a zvedl se. Mlčky ho poslechla a společně se loudali směrem ke škole.

V pokoji se šla umýt a mlčky zalezla s knihou do postele. Usínala s pocitem rozladění a doufala, že to ráno bude lepší. Ale nebylo. Jindy se probouzeli se smíchem a škádlením, ale tentokrát se na sebe ani pořádně nedívali a spěchali na snídani a do tříd. Všechno bylo na levačku. Hned první hodinu schytala Ičko za nepozornost a na co sáhla, to se pokazilo.

Před odchodem na oběd ji Svát'a zadržel.

„Co to s tebou je, prosím tě? S Rafanem jsi se už přece pohádala tolikrát. Co je tentokrát jinak? Proč se na sebe zlobíte?“

„Vyhnala jsem Andělu z pokoje.“

„No a?“

„Naštval se na mě a byl zlej.“

„Řekl, abych vzal tvůj kabát a odnesl ti ho k řece. O dalším se odmítl bavit,“ řekl Svát'a a pozoroval zamračenou kamarádku.

„Taky to nechci opakovat.“

„A nemůžeš se mu omluvit, aby to všechno bylo jako dřív?“

„Ne. Ona je Pohromaková a já ji prostě nemám ráda. Jak mám tohle dát do pořádku?“

„A co se omluvit aspoň za to, že jsi vyhodila jeho hosta?“ nedal se odbýt Svát'a.

„No tak jo, já to večer zkusím,“ vzdychla a přikývla, aby jí dal pokoj.

Odpoledne měli trénink s Ferinovou. Tentokrát jim přinesla další sestavu, kterou s nimi chtěla nacvičit. Vysvětlila jim, že v Polutě očekávají, že předvedou aspoň dvě parádní sestavy, takže je potřeba se naučit ještě jednu. Tentokrát určila, že se v ní objeví jako sólisti nejdřív Rafan s Hankou a v druhé půlce René s Patrikem. Poté, co jim to ukázala, zahrála je trénovat obraty. Hanka si šla vzít prkno a koutkem oka sledovala, jak Rafan zase půjčuje prkno Anděle.

Snažila se na ně nedívat a plnit to, co nařídila profesorka.

Na závěr si zopakovali svoji první sestavu. Anděla vrátila Rafanovi jeho prkno. Při druhé otočce Rafan z prkna sletěl. Ferinová běžela zkontrolovat, jak na tom je, a Patrik se na Hanku vesele zašklebil.

No, to jsme to dopracovali, pomyslela si Hanka, Patrik na mě spiklenecky mrká, protože ví, že ani já nejsem nadšená vztahem Anděly a Rafana. Copak chci být na Patrikově straně? To teda nechci! Rafan je můj kamarád a pokud mám být na něčí straně, tak na jeho!

Hanka zdvihla efdvojku, která dopadla do křoví. Žádné poškození na ní vidět nebylo. Stoupla si na prkno a ucítila, jak táhne doleva. Stejná porucha, jako měla tehdy při svém pádu i ona.

Ohlédla se. Anděla pomáhala s profesorkou Rafanovi vstát. Zdálo se, že je jen trochu ořesený, ale jinak v pořádku.

Hanka ukázala prkno učitelce.

„Ano. Má poruchu antigravitačního prstence. Budete si ho muset dát opravit.“

„Kolik taková oprava stojí?“ zeptala se s obavou Hanka.

„Asi dva tisíce.“

„No nazdar,“ neudržela se a soucitně se otočila po kamarádovi.

„Zdejší prkna také nejsou špatná,“ pokrčila rameny Ferinová a ukončila hodinu. Pověřila Hanku, aby dohlédla na uložení školních prken, a šla pomoci Anděle se zraněným.

Rafan jim na chodbě poděkoval a do pokoje už se raději dobelhal sám. Sice by rád vzal Andělu s sebou, ale při vzpomínce, jak ji Hanka minule vyprovodila, si to

rozmyslel. Uvázal si kolem čela mokrý hadr a posadil se do křesla. Tulík na jeho rameni vypadal neklidně. Pak přihopsal ke Svát'ovi, který se spokojil s Rafanovým ujištěním, že to nic není, jenom další boule, vylezl mu na rameno a tiše kníkl: „Pomůžeš? Bolí moc hlava.“

Když Hanka vstoupila s porouchanou efdvojkou do pokoje, držel Svát'a ruce Rafanovi na čele a měl nepřítomný pohled. Asi to schytl víc, než se zdálo, pomyslela si dívka a šla pro jistotu připravit čaj. Pak rozestlala postel, aby ho mohli uložit. Tulík se mu stočil kolem krku. Rafan byl bledý a nechtěl nic, ani čaj. Hanka měla starost. Několikrát v noci vstala a dala Rafanovi aspoň napít.

Druhý den ráno poprosila profesora Smítka, aby se přišel na Rafa podívat. Profesor dorazil v okamžiku, kdy Svát'a držel ruku Rafanovi na čele.

„Mladíku, chápu, že chceš kamarádovi pomoci, ale jako začátečník bys ses do léčení plést rozhodně neměl.“

Svát'a uraženě odstoupil a udělal místo profesorovi.

Z Hančina pohledu se Smítko choval úplně stejně, jako před chvílí její mladší kamarád.

„Zatím ho nechte v klidu, chce to jen trochu čaje a dietu,“ řekl, když skončil, „večer se na něj přijdu ještě podívat.“

„Dietu?“ zavrtěl hlavou Svát'a, když profesor zmizel.

Hanka se zasmála: „Máš pocit, že by ho dieta mohla zabít?“

„Potřebuje sílu a ne dietu. A léčit náhodou umím. Dokonce i jednorožec mě v prváku pochválil.“

„Jen abys to zase nepřehnal.“

„Dovol! Už jsem se snad něco naučil! A kromě toho mám magický kamínek, kam si svou sílu mohu uložit pro každý případ. Je úžasné, kolik síly dokáže pojmout.“

Rafan se v posteli zvedl a oba se jako na povel otočili.

„Máš zůstat v klidu,“ napomenula ho Hanka.

„To bych sice rád, ale některé potřeby nejdou přehlížet,“ řekl a odsunul se na záchod.

Jeho kamarádi mu zatím k posteli nachystali čaj, sušenky a ovoce.

„Je to lepší?“ zeptala se Hanka, když se vrátil.

„Máš na mysli hlavu, nebo mé útroby?“ zašklebil se na ni Rafan.

„Jak vidím, tak se to opravdu zlepšilo,“ vrátila mu úšklebek a přidala se ke Svát'ovi, který už významně ťukal na hodinky, že je čas vyrazit do třídy.

Při obědě Hanka málem vrazila do Anděly. Ta nejdřív sklopila oči a chtěla se vyhnout, ale pak se vzdorně podívala Hance přímo do tváře: „Jak mu je?“

Co je ti do toho, chtěla nejdřív odpovědět Hanka, ale kousla se do jazyka.

„Tak se na něj zajdi podívat,“ řekla s přemáháním.

„To má být pozvání?“ podivila se Anděla.

„Hele, jestli nechceš, nemusíš,“ odsekla nevlídně Hanka, která už v této chvíli litovala, že to Pohromakové nabídla.

„Na chvílku se za ním mrknu,“ sklopila Anděla oči a vyklidila pole.

Nebudu na Patrikově straně, nebudu na Patrikově straně, opakovala si Hanka a šla pro jídlo. Než se dostala ke stolku, měl už Svát'a snědenou polovinu porce. A že to byla porce jak pro těžce pracujícího!

„Pozvala jsem ji k nám,“ odpověděla na jeho tázavý pohled.

„Takže mír?“ usmál se, pokud mu to plná pusa dovolovala.

„Příměří... dočasné!“ odsekla a skoro si spálila jazyk, jak si energicky nabrala polévku.

Při odpoledním návratu na pokoj se Hanka připravovala na nejhorší. Nevěděla, jestli se dokáže vyrovnat s tím, že tam bude Anděla a ona se bude muset tvářit přívětivě.

Nebyla tam. Zato Rafan seděl v křesle a hrál s Plavíkem šachy. Až na ten hadr na hlavě vypadal naprosto fit.

„Ale né, tys mě zase porazil! Já už s tebou opravdu hrát nebudu,“ zaúpěl, položil svého bílého krále před tulíka a usmál se na Hanku.

„Koukám, že sušenková dieta ti jde k duhu,“ omrkla, co zmizelo z připravených potravin.

„Byla tady Andy,“ řekl a podíval se s vlídnou nadějí na svou kamarádku, „omlouvám se za to, co jsem ti řekl minule.“

„Měl jsi pravdu. Jsem předpojatá a nemám ji ráda.“

„To je mi líto. Možná by trochu pomohlo, kdybyste se víc poznaly,“ zkusil navrhnout Rafan.

„S tím tedy nepočítej! Ani náhodou! Budu tolerovat, že s ní kamarádíš a nepodniknu nic proti tomu. To je maximum, co mi moje dobrá vůle umožňuje udělat. A ty zase buď tak laskav a zaříd', abychom se setkávaly co nejméně. Jinak za sebe neručím.“

Rafan zase zesmutněl. Kdyby se potkaly za jiných okolností, určitě by byly kamarádky, pomyslel si, ani jedna z nich není právě andílek, ale v jádru jsou to prima holky. Nechápal, proč se tak z hloubi duše nesnášejí.

„Taky se omlouvám,“ dodala už smířlivěji Hanka, „pokusím se příště chovat civilizovaně.“

Tulík vylezl Rafanovi na hlavu a začal se mu přehrabovat ve vlasech.

„Jsem rád, že jsi dnes pozvala Andělu,“ podíval se jí Rafan přímo do očí, „díky tomu vím, že jsi pořád moje sestra a že si i dál můžeme ve všem věřit, i když se tu a tam na něčem neshodneme. Vážím si toho.“

Hanka jen mlčky kývla, aby zamaskovala vlastní dojetí. Těmi slovy se mezi nimi opět vyčasil. Není na závadu to, že se neshodnou, ale vadilo by, kdyby si nemohli říct svůj názor do očí, kdyby si lhali a kdyby si nemohli vzájemně věřit.

„Díky Vronovi jsme rodina a já bych ani jinou nechtěla,“ usmála se a pak se usmála ještě o něco víc, když si všimla, jak tulík dokončil své oblíbené hnízdo z lidských vlasů. Rafan hned věděl, o co jde, a pokusil se svého malého kamaráda ulovit do ruky. Ten ho ale měl přečteného a s veselým švitořením utekl, přeskočil na stůl a zmocnil se úločku sušenky.

Večer se naposledy objevil profesor Smítko a prohlásil Rafa za uzdraveného.

Odpuštění

Než se nadáli, byly tu Vánoce. Vron navrhl své paní, aby jako dárek poslala Hance supervolonové prkno a Rafanovi příspěvek na opravu jeho efdvojky. Tentokrát však u dračice neuspěl.

„Ne, takhle by to nešlo. Moc je rozmazluješ. Mají všechno, na co si vzpomenou, a to není dobře. Jednou se budou muset postarat sami o sebe a je třeba, aby se naučili znát hodnotu peněz. Ani skuteční rodiče by jim nemohli dopřát všechno. Jsem ochotná hradit vše, co je důležité pro jejich vzdělání, ale ne to, co mají pro zábavu. Takže ti zakazuji dávat jim drahé dárky, rozumíš?“ peskovala Vrona Karmaneuduna.

„Rozumím,“ odpověděl zkroušeně.

„Chápu, že si to chceš u té malé vyžehlit, ale tenhle způsob by stejně nefungoval,“ domlouvala mu už vlídnějším tónem.

„Asi mám Hanku rád,“ řekl Vron.

„Na kouzelného džina vedeš dost zvláštní řeči,“ nahnula dračice hlavu, aby na něj lépe viděla, „pověz mi, jak jsi věděl, že té dívce můžeš složit vázací přísahu?“

„Jednou jsem potkal jednoho velmi starého kouzelného džina a ten mi to řekl.“

„A co ti ještě řekl?“

„Že pak moje bolest bude poloviční.“

„A proč jsi něco takového neudělal už dávno?“

„Pravil, že ta přísaha musí vycházet z hloubi mé duše. Pokud bych to udělal kvůli sobě, má bolest se zdvojnásobí. A pokud bych pak takovou osobu zradil, zdvojnásobí se na zbytek mé existence.“

„Zajímavé, to jsem nevěděla ani já, a že už jsem přečetla o tvém druhu snad vše, co bylo napsáno. Ještě ti dal nějakou dobrou radu?“

„Ano.“

„Co ti poradil?“

„Až budu opět zapuzen do své láhve, mám myslet na něco hezkého a příjemného. Pak má láhev neskončit hluboko v moři, ale někde na mělčině, kde mě někdo najde a vysvobodí z bolesti, kterou v láhvi cítíme velice intenzivně.“

„No vida. Opravdu zajímavé informace,“ usmála se dračice, „já tě ale ještě dlouho zapudit nehodlám. Doufám, že se ti u mě líbí.“

„Samozřejmě, má paní.“

„Dobrá. A abys neřekl, že na dětech šetřím, vezmi je do Dubovníku na Kouzelnou vánoční noc.“

„Ale to bude třikrát dražší, než by byla prkna.“

„To je věc principu, Vrone. Já nechci děti šidit, chci aby se naučily znát hodnoty. Vlastnictví věcí není to, co povznáší. Každý z nich musí sám objevit, co je pro něj důležité.“

„Splním tvoje přání, má paní, pokud se mi ještě podaří sehnat vstupenky.“
„Takovou maličkost jistě zvládneš. Dobře se bavte.“

Vstupenky se nakonec Vronovi sehnat podařilo jen díky Zachariášovi. Jako obchodník a hoteliér měl známé prakticky všude.

Když se tam děti chystaly s Vronem vyrazit, přinesl jim Zachariáš svůj dárek. Nechápatě zíraly na papírové brýle s barevnými sklíčky.

„Kouzelná noc je plná lásky a magie. Někdy člověk zatouží po kousku pravdy. Až toho na vás bude moc a začnete milovat i mořské příšery, tak si je nasad'te, ať se z té lásky nepoblázníte. Taky jsem slyšel, že se tam toulají zloději, kteří využívají té atmosféry, aby vás okradli. Tak bacha na realitu. Ale jinak si to užijte, je to opravdu jedinečný zážitek a stojí za to. Taky jsem tam jednou byl.“

I děti měly dárek pro Zachariáše. Dostal svůj oblíbený tabák do dýmky a od Rafana malý kožený váček. Když ho zvědavě trpaslík otevřel, našel v něm chumel vlasů a chlupů. Tázavě pozdvihl obočí a chlapec začal omluvně vysvětlovat.

„To, co je vevnitř, pro tebe přichystal Plavík,“ řekl a tulík na jeho rameni se napřímil a mrsknul ocáskem, „a mám ti vyřídit, že ti to přinese štěstí a oblibu u lidí, se kterými jako obchodník jednáš.“

Zachariáš zatáhl pytlík šňůrkou a podezřívavě si Rafana změřil: „Opravdu mi vzkazuje přesně tohle? Nevymyslel sis to?“

Tulík napřímil a naježil ocásek a pak prohlásil: „Ty nosit, ty štěstí. Dárek pro tebe. Šachy moc krásná, Plavík velká radost.“

„Aha,“ řekl Rafan, „málem bych zapomněl vyřídit, jak moc se můj tulík raduje z tvého dárku. Šachy ho pořád baví a během vyučování už skoro nevyrušuje. Moc ti za ně děkujeme oba dva.“

„To jsem rád, že jsem se trefil do jeho vkusu,“ usmál se Zachariáš, „no a ten jeho dárek zkusím nosit. Uvidíme. Díky a šťastnou cestu.“

Na oslavu vyrazili vlastně hned po obědě. Nejdřív se šli projít městem, kde ochutnávali opečené klobásky, uzené ryby, sladké kořeněné nápoje, které hřejí i s hrnkem do rukou, povozili se na kolotoči a sledovali malíře, který tu vytvářel portréty na zakázku. Když už všude začalo být příliš mnoho lidí, odvedl je Vron do přístavu, kde na ně čekala velká pramice se zvláštním zařízením uprostřed lodi. Vrtalo jim hlavou, k čemu asi slouží. V přístavu to vypadalo, že tam stojí velká bedna, ale na moři náhle zmizely její stěny a stal se z ní bar a stolek s občerstvením. Moře bylo klidné a všude kolem se kolébalo mnoho podobných lodí. Všude zněly vánoční písně, které člověka vezmou za srdce a na obloze se místo mraků honily hvězdy a vytvářely zlaté a stříbřité obrazce. Jako déšť potom klesaly na

hladinu, tříštily se a zasypávaly přítomné. Hanka pocítila zvláštní klid. Všechna její trápení zmizela jako mávnutím kouzelného proutku a ona cítila, jak je šťastná a jak prožívá nejhezčí období svého života. Přála si, aby tahle noc nikdy neskončila. Rafan jí podal skleničku s barevným koktejlem a brčkem se zlatým třepením, Svát'a vyjídal zásobárnu sladkostí v lodi a Vron zamlkle sledoval okolí. Přisedla si k němu.

„Mám tě ráda, Vrone,“ řekla tiše.

„Možná je čas si navléknout Zachariášovy brýle,“ řekl jí vlídně džin.

„Cítím se báječně, proč si to kazit?“

Zamávala lidem z okolních lodí a skoro se zalykala štěstím. Už nikdy se nechci vrátit do reality, tady je tak krásně, žádné starosti, žádné trápení, jen pohoda a radost. Postavila se, aby lépe viděla na ostatní loďky. Ti všichni jsou naši přátelé, pomyslela si a měla pocit, že může létat. Ještě že ji Vronova ruka zastavila těsně před tím, než vypadla do vody. Ohlédla se na kluky a s překvapením si všimla, že si nasadili brýle. Proboha proč? Naprosto nechápala, proč si něčím takovým kazí dnešní noc.

„Zmizte,“ řekl Vron někomu ve vedlejší pramici. Hanka nechápala, jak může být k někomu tak zlý.

„Raději si to nasad',“ řekl Svát'a a podal jí třetí brýle.

Poslechla ho a skoro ji zmrazil chlad prosincové noci. Na lodi vedle nich seděli chlapi v kloboucích a nebylo jim vidět do obličeje. Naštěstí už se vzdalovali.

„Je tu zima, nepojedeme domů?“ roztřásla se chladem.

„Ještě chvílku vydrž,“ řekl Vron a přehodil jí přes ramena teplou deku, „za chvíli přijde požehnání pro nový rok.“

Znovu se posadili a Svát'a Hance nabídl kus čokolády. Pomyslela si, že tu museli mít opravdu velkou zásobu, když ještě něco po takové době zbylo. Vzala si kousek a prohlížela si oblohu v brýlích. Bez magie vypadaly ohňostrojoyé efekty nějak chudě. Ohlédla se po Vronovi a s úžasem si uvědomila, že mu odpustila jeho minulost. Byla to úleva. I v brýlích ho teď vnímala jako přítele, kterému chce důvěřovat.

„Pořád tě mám ráda,“ řekla mu a Vron se překvapeně otočil. Asi to i v brýlích byla kouzelná noc, protože ji zalilo z jeho pohledu neuvěřitelné teplo. V té chvíli se na obloze objevila oranžová záře, která po chvíli zjasněla na žlutou a uprostřed té záře se objevil muž v plášti a rozhodil kolem sebe bílé světelné vločky, které jako sníh klesaly na oslavence uprostřed moře. Při dotyku mizely, ale zanechávaly kolem sebe pocit čistoty a nového začátku.

„To je nádhera,“ řekla Hanka a vztáhla ruce, aby se jich dotklo co nejvíce vloček.

„Kdo je to?“ zeptal se Rafan.

„To jeden z Bdělých a jeho požehnání,“ odpověděl Vron a zachytil na dlaň jednu z posledních vloček.

Teď už loďky postupně zamířily zpět do přístavu.

„Není kam spěchat,“ řekl Vron, „u brány bude fronta a tady teď bude příjemně. Můžete si sundat brýle, magie už doznívá a zloději šli spát.“

Poslechli ho a schoulili se pod deku k sobě, aby jim nebylo chladno. Kolem nich se vyprázdnila hladina a teď se v ní mihotal odraz opravdových hvězd.

„Teď je ta opravdová kouzelná noc,“ zašeptal Svát'a a natáhl ruku, jako kdyby chtěl chytit hvězdu, „přál bych si, abychom už vždycky patřili do jedné rodiny.“

„...a aby do ní patřili i Vron a Plam,“ natáhla ruku i Hanka.

„...a Plavík a Andy,“ zašeptal skoro neznatelně Rafan, ale Hanka ho přesto slyšela.

„Tak pojd'te, je čas se vrátit,“ řekl Vron, když se dotkli mola. Ve veřejné bráně už byl klid, takže se domů dostali rychle a bez problémů.

„Vrone, porad' nám,“ požádal ráno Svát'a kouzelného džina, „jak to máme udělat, aby se nám podařilo procházet nechráněnou bránou. Zatím s Hankou nemáme ani prvních deset bodů a potřebujeme jich padesát.“

Džin chvíli přemýšlel: „To je těžké. Já procházím a ani si neuvědomuji, co při tom dělám.“

„Řekli nám, že musíme udržet ochranné pole kolem každého kousíčku svého těla po celou dobu přenosu.“

„Ochranné pole, říkáš?“

„Takhle nějak to říkal profesor.“

„Jak bych to tak vysvětlil?“ spekuloval Vron a Hanka si přisedla blíž, aby nepřišla o žádné slovíčko.

„Asi takhle... Představte si veliký sud s barvou, do kterého se ponoříte a když vylezete, máte celý povrch těla obarvený. Dokážete si to představit?“

„Úplně jasně! Jsem celá mokrá, ulepená a není mi jasné, jak to pak dostanu pryč z vlasů,“ přikývla Hanka.

„Přesně, to je ono. Ztotožni si magii a barvu a ten pocit, že jsi celá mokrá a ulepená od magie, si zafixuj na dobu přenosu,“ přikyvoval džin.

„Takovou dobu to už trénujeme,“ vzdychla Hanka, „myslela jsem, že to bude snazší.“

„Kéž by to tak fungovalo,“ modlil se Svát'a, „už jsem začal přemýšlet o tom, že se na to vykašlu.“

„Až na to přijdeš,“ uklidňoval ho Vron, „doženeš všechny body raz dva.“

Hned po Vánocích si Hanka se Svát'ou vyzkoušeli u brány Vronovu radu. Sice je trochu rušilo, když se na ně přišel podívat profesor Jasanov, ale za chvíli ho přestali vnímat a oba získali tři další body.

„Výborně,“ pochválil je učitel, „zdá se, že jste konečně přišli, jak na to. Jen tak dál.“

V kroužku supervolonu pilně trénovali druhou sestavu. Do poloviny února už moc týdnů nezbyvalo. Copak ostatní, ti cvičili jen obvyklé záležitosti, jako otočky, obraty a souhry, ale sólisté to měli tentokrát těžší. Hanka s Rafanem museli natrénovat kromě salt i výměnu prkna a René s Patrikem nacvičovali zápas s dlouhými holemi. Některé obraty sice ještě nezvládali úplně perfektně, ale celkově byli velmi dobří, to musela Hanka uznat, i když je nesnášela.

Už se velice těšila do Poluty a často si o tom s Plamem povídala. Měli pocit, že už se s drakem neviděli celé věky. Když už jednou vyzkoušeli, jak příjemné je být spolu, těžko se smířovali s tím, že to teď není možné.

„Mluvíš velmi dobře,“ chválil Plam Hančinu drakonštinu.

„To je tím častým tréninkem. Nejdřív si povídám s tebou a pak musím ještě všechno opakovat Rafovi. Už na to skoro ani nemusím myslet. Jen když hledám nějaký výraz.“

„Už se těším, až si spolu pohovoříme přímo. Jsem zvědavý na tvůj přízvuk.“

„Taky se těším. Už nám to cvičení na prkně docela jde. Přijdeš se podívat?“

„Bude-li to jen trochu možné, tak určitě. A co ve škole?“

„Od té doby, co se učíme všichni společně, je to fajn. Kluci mi moc pomáhají. A je při tom i zábava.“

„A co brána? Osvědčila se Vronova rada?“ byl zvědavý drak.

„Je to úplně super. Už jsme se Svát'ou zvládli i průchod se zavazadly. Příště se pokusíme projít s netopýrem.“

„Jsem zvědav, jak vám to půjde.“

„No, taky jsem na to zvědavá,“ připustila Hanka jistou obavu.

„Dozvěděl jsem se, že Vron se nám snažil překazit výlet na dračí festival,“ nadhodil Plam opatrně, aby tou informací Hanku nerozčílil.

„Cože?!“ nechtěla uvěřit.

„Prosil matku, aby nám ho zakázala.“

„Ty si ze mě děláš legraci,“ stále ještě nechtěla uznat pravdivost tvrzení.

„Myslím, že se bojím, aby ses tam nasetkala s Drápem.“

„No, toho se bojím taky,“ připustila Hanka, „ale přece kvůli tomu nezůstanu doma!“

„Já jen, aby sis dala na Vrona pozor, kdyby tě náhodou chtěl zapomenout vzít s sebou.“

„Bez obav. Jsem odhodlaná tam jet, i kdyby se potkala bouřka s hurikánem.“

Jako kdyby Hanka svým výrokem přivolala špatné počasí. Uhodily takové mrazy, že zamrzla celá řeka a dokonce i trénink supervolonového kroužku několikrát odpadl. Párkrát byli bruslit, ale to jim moc nešlo, takže toho zase rychle

nechali. Pak napadl sníh a mrazy se trochu zmírnily. Ferinová je při cvičení honila tak, že jim ani nestihla být zima.

Termín dračího festivalu se blížil. Škola jim nechala ušít ještě jedny kostýmy na nové vystoupení.

Poslední týden chodila Hanka s Rafanem na louku skoro denně, aby dohnali to, co v mrazech nemohli nacvičit. Obecenstvo jim většinou dělal Svát'a a Anděla.

Pak přišel Hance dopis od Pauly. Psala, že se pokusí v úterý dorazit do Santareny a doufá, že na ni Hanka bude čekat, když teď má prázdniny. Co to tu Paulu tak najednou uprostřed zimy napadlo, divila se Hanka. Nejdřív by přece musela lodí do Dubovníku a v tom případě už by byla několik dní na cestě. Proč by ale dopis posílala až takhle pozdě? Pořád o tom přemýšlela. Něco jí tady nesesedlo. Nakonec tu byl pátek a poslední rozloučení se školou před zimními prázdninami.

Doma ukázala dopis od Pauly Vronovi.

„Hm, to si ta tvoje kamarádka moc šťastný termín pro návštěvu nevybrala, že? Co budeš dělat?“

„Nevím. První vystoupení máme až v pátek, teoreticky bych na ni počkat mohla,“ uvažovala nahlas.

„Zůstanu tady a pak tě do Poluty včas dovezu,“ nabídl se Vron.

Hanka se na něj nerozhodně podívala a když ho přistihla, jak uhnul očima, konečně jí svítl. Plamen měl pravdu, když mě varoval, pomyslela si. Tohle je finta, jak mě zdržet tady. Tak to tedy ne!

„Ale zase by mi chyběl společný nácvik. Pošleme Paule naproti Zachariáše, ona určitě pochopí, že tenhle výlet nemohu zmeškat. Pojedu s vámi v pondělí,“ rozhodla Hanka a džin to nekomentoval.

Když o víkendu balili zavazadla na festival a připravovali si věci, přinesl jim Zachariáš dopis. Hance zatrnulo. Že by další nátlak, aby zůstala doma?

„Kdopak nám to píše,“ chopil se papíru Svát'a.

„A hele, Dan Ferelli, to je překvapení. Zve nás, abychom u nich dva týdny bydleli, že nám ukáže všechny zajímavosti Poluty a uvidíme to nejhezčí, co dračí festival nabízí. Nemáme prý si dělat žádné finanční starosti, protože všechno, co budeme potřebovat, nám zajistí. To je paráda, ne?“

„Ale my už přece máme objednaný hotel...“

„Není problém ho zrušit, pokud chcete přijmout tohle pozvání,“ řekl Vron.

„Jasně, že ho chceme přijmout,“ rozhodl nadšeně za všechny Svát'a a Rafan jen bezmocně pokrčil rameny.

Vron odešel potvrdit jejich příjezd a děti pokračovaly v přípravách.

„Ty si s sebou bereš to porouchané prkno,“ divil se Svát'a, když viděl, co všechno si kamarád balí.

„Půjčil jsem si u Zachariáše dva tisíce tolejrů na jeho opravu. Tvrdí, že v Polutě mi ho opraví dobře, rychle a za přijatelnou cenu. Budu to pak muset splácet z toho, co vydělám o prázdninách.“

„Hm, to zní rozumně. Ale vydělat tolik peněz asi nebude jednoduché.“

„To ne, ale snad to zvládnou.“

Dračí festival

V pondělí ráno odcestovali do Poluty. Hance se ulevilo, že už na ni Vron nic dalšího nezkoušel. Hned u veřejné brány je našel Dan Ferelli.

„To jsem rád, že jste přijeli. Stepuju tady už půl hodiny, abych vás nepropásl,“ usmíval se na celé kolo a Hanka skoro nemohla poznat v tomhle usměvavém klukovi toho ustrašeného trosečníka, kterého o prázdninách vytáhli z moře. Tenkrát mu moc do řeči nebylo, ale teď se mu pusa skoro nezastavila.

„Pojďte tudy,“ odbočil do jedné chodby v areálu veřejné brány a odemkl bytelné dveře, „tohle nás hodí až k nám domů.“

Prošli za Danem a ocitli se ve veliké vstupní hale.

„Tohle je náš dům pro hosty,“ vysvětloval a Hanka se najednou vedle něj začala cítit poněkud nepatřičně.

„Zvenčí vypadá trochu jako hrad, protože má čtyři vysoké věže. Je postavený v centru veškerého dění a má báječný výhled na dračí závodní disciplíny. Jednu věž jsem rezervoval pro nás. Budu tam bydlet po čas festivalu spolu s vámi. Akorát že nemá výtah a musí se nahoru pěšky. Můžu vám pomoci se zavazadly?“

Sváťa se s nelíčeným úžasem rozhlížel kolem sebe, až do něj musel Rafan kopnout, aby se vzpamatoval.

„Já zírám, Dane, myslel jsem, nevěděl jsem... asi jste hodně bohatí, že?“ koktal.

„No... ujde to, proč se ptáš?“

„Víš, tohle jsme nečekali,“ ujal se slova Rafan, „nejsme vybavení, ani nemáme oblečení pro takovéhle luxusní prostředí. Čekali jsme spíš ubytovnu, nebo pokoj se žíněnkami. V tomhle se cítíme poněkud... bezradní.“

Dan chvíli přemýšlel a pak mávl rukou: „Nesmýsl! Nic extra nepotřebujete. Věž má samostatný vchod a jídlo si necháme posílat tam. Do tohoto prostoru,“ ukázal na vstupní síň, „vůbec nemusíte po celou dobu vkročit.“

„Tak jo,“ pokrčil rameny Sváťa a vyrazil nahoru po schodech. Ostatní ho následovali. Než dorazili až nahoru, všichni funěli námahou. Zavazadla odložili ve velké kruhové místnosti a Dan je zavedl ven na ohoz. Byl odtud opravdu krásný výhled. Zima je ale brzo zahrnala zpět do vytopené místnosti. O patro níž bylo pod kruhovým pokojem několik ložnic. Dan přemluvil Sváťa, aby se s ním nastěhoval do té dvoupokojové, ostatní tři byly pro jednotlivce.

„Jé, vy s sebou máte prkno,“ objevil Dan Rafanovo pouzdro s poškozenou supervolonovou výhrou, „můžu se podívat?“

„Ale vždyť to je naše efdvojka,“ zajásal, když odtáhl kousek zipu na pouzdře.

„Jak to vaše?“ zpozorněla Hanka.

„No, táta je největším výrobcem supervolonových prken v Polutě. Je o ně obrovský zájem. Efdvojky ani nestačíme vyrábět. Ale já osobně mám raději eftrojku. Je mnohem citlivější a ovladatelnější.“

„A nesponzorovali jste náhodou i turnaj školních družstev v Kargu?“ vyzvídala Hanka.

„No jasně, poslali jsme tam...“ Dan se zarazil a pak mu to došlo, „chceš říct, že Raf má to prkno jako cenu z Karga? No, to je teda fakt super náhoda. Musí být machr, když mu ho přiklepli.“

„Lítá skvěle,“ souhlasila, „akorát, že teď má to prkno porouchané. Budeme ho muset dát do opravy.“

„Můžu?“ ohlédl se Dan na Rafana a poté, co přikývl, vytáhl prkno z obalu. Postavil se na něj, několikrát se zhoupł a pak se zašklebil.

„Nějaká častá porucha, co?“ neodpustila si Hanka rýpnutí. „Taky už jsem se s tím setkala u jednoho ze školních prken.“

„Jistě, poměrně častá porucha,“ ušklíbl se Dan, „tak se tomu taky dá říkat.“

„Jak se to stane?“ zajímalo Hanku.

„Nejspíš tak, že vás někdo nemá rád a přeje si, abyste z toho prkna sletěli na zem.“

„Chceš naznačit, že tohle prkno někdo úmyslně poškodil?“ zamračil se Rafan.

„Proč bych to naznačoval. To je tutové. Někdo tam u vás tě nemá rád,“ odpověděl s vážným výrazem Dan.

„Jak to udělali?“ mračila se už i Hanka.

„Jednoduše,“ otočil Dan prkno vzhůru nohama, aby viděli antigravitační lištu, „tady vlevo je lišta napojovaná. Stačí nožem odlomit kousek spoje a při jízdě pak dřívě nebo později praskne i zbytek a prkno ztratí sílu v levé hraně.“

„Nedá se to nějak slepit?“

„Ne. Aby bylo prkno zase spolehlivé, musí se vyměnit celá kruhová lišta. Proto jsou opravy tak drahé.“

„A neznáš tady nějakou lacinější opravnu?“ oslovil ho Rafan.

Dan se usmál: „Jasně že znám. Večer tam to prkno hodím, aby to stihli, než pojedete domů.“

„Prý tady prkna opravují rychle, říkal Zachariáš.“

„Jenže teď je tu festival a určitě budou nějaké rychlovky pro ty, co vystupují. Tuhle věc ti na počkání opravit nedokážou.“

„No dobře, díky za ochotu. Já to pak zaplatím,“ smířil se Rafan s termínem.

Nad krbem v obývacím pokoji zacinkal zvoneček.

„Je tu oběd,“ zaradoval se Dan a otevřel dvířka vedle krbu. Po celé místnosti zavonělo pečené kuře. Hanka pomohla Danovi nosit jídla na stůl, rozdala příbory, rozmístila mísy se zeleninou a přílohami a Dan zatím přinesl tři džbány s nápoji.

„To jsem si oddechl, že nejíte zlatými příbory,“ pokusil se zavtipkovat Svát'a.

„Ne, zlaté opravdu nemáme, tyhle jsou stříbrné,“ vysvětlil Dan a Hanka se rozesmála. I Rafan se zakuckal a měl co dělat, aby nevyprskl polévku po stole.

„A odpoledne vás vezmu do lunaparku,“ rozhodl Dan.

„Svát'u vzít můžeš,“ zarazila ho Hanka, „ale na nás ve čtyři čeká u vchodu na stadion B profesorka Ferinová.“

„Vy patříte do družstva Ferinové? To je super,“ zaradoval se Dan, „tu tady mají všichni rádi. Doufám, že jí neuděláte ostudu.“

„Budeš nám muset držet palce,“ ušklíbla se Hanka.

„Tak to budu mít složité. Jeden palec držet Poluťanům, jeden vám... No, snad to zvládnu.“

Dan opravdu dodržel slovo a ve volném čase vodil kamarády po celém městě. Všude bylo spoustu obchodníků, turistů a draků. Nejvíce tu bylo zelených. Byli o něco menší než černí a vesměs vypadali přátelsky a sympaticky.

„Líbí se ti? Tak to musíš vidět dračí městečko,“ řekl Dan Hance a táhl je na jižní konec Poluty.

Tam, kde končily domy, začínalo obrovské tržiště přizpůsobené dračí velikosti. Dan se vyhýbal širokým cestám určeným pro draky a vedl je zadem kolem obchodníků až doprostřed toho hemžení.

„A není to tu nebezpečné? Moc lidí tady nevidím,“ zeptala se Hanka, když viděla, jak se Vron ostražitě rozhlíží na všechny strany.

„Jedině že by tě některý drak omylem přišlápl, jinak ti tu nic nehrozí. Aspoň zatím ne. Horší jsou černí draci, ti nejsou tak civilizovaní, ale ti obvykle přijíždějí až ve čtvrtek, těsně před závody.“

„Támhle vidím nějaké růžové draky,“ přerušil ho Svát'a a všichni se zastavili a podívali ve směru jeho ukazováčku.

„No vida, už dorazili,“ zaradoval se Dan, „to jsou Rubíni ze Studených ostrovů. Takoví dračí filozofové a umělci. Jezdí sem na soutěž v krasolétání a po večerech vystupují s hudebními čísly. Ale mezi námi - vstup na jejich koncert jen na vlastní nebezpečí a s vatou v uších!“

Rafana zaujalo prodejní místo, vedle kterého stáli. Nejdříve mu padl zrak na meče, ale ty vypadaly, že jsou jen na ozdobu. Zato štíty, které ležely vedle, byly vykládané dračími šupinami, některé i barevně, se zelenými, černými a růžovými vzory. Kousek dál měl vystavené obrovské vlněné přehozy, řemeny, různé druhy kamenů a polodrahokamů a spoustu dalších věcí. Uprostřed toho všeho stála veliká pomalovaná maringotka. I tulík se ze svého místa na rameni zvědavě rozhlížel po okolí. Kdyby to Rafan dovolil, nejraději by jako rozhlednu zvolil jeho hlavu.

„Růžová... Nějak se mi ta barva k drakům moc nehodí,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Proč ne? Jsou zajímaví,“ namítl Dan, „ale říká se, že dřív byli víc do červena.“

„Áááá,“ ozval se za nimi sípavý hlas, „velký pán kouzelník a mladý pán Ferelli, jací vzácní hosté!“

Ohlédli se a uviděli staříka s dlouhými šedými vlasy a jiskrnýma lišáckýma očima.

„Dovolte, abych vás pozval na šálek osvěžujícího čaje a sladkosti až z dálného nemagického kontinentu. Jsou vynikající, to prostě musíte ochutnat.“

„Dobrý den, pane Foxi,“ pozdravil Dan, „jak vám jdou obchody?“

„Slabé je to, chlapče, slabé. Sotva mě to uživí.“

„Máte krásnou novou maringotku, není na vás moc velká?“

„To jen že to byla taková náhodná výhodná koupě. A jakpak se má pan otec a pan bratr? Zdrávi?“

„Děkuji za optání, daří se jim dobře. Jistě rádi uslyší, že jste na dračí slavnosti přijel i letos.“

„Trochu čaje?“ optal se znovu stařík a jako mávnutím kouzelného proutku držel v ruce konvici a malé mističky, které jim rozdál a nalil do nich dva loky zlatavé tekutiny. Nakonec nalil i sobě a labužnický přimhouřil oči, když se napil. I Hanka ochutnala a měla co dělat, aby se nezašklebila. Děkovala osudu, že je té tekutiny tak málo. Byla hořká a chutnala trochu trpce. Zadržela dech, polkla zbytek čaje a pokusila se svůj výraz proměnit ve zdvořilý úsměv.

„Smím znát ctěné jméno pana kouzelníka?“ obrátil se stařík k Rafanovi.

„Jistě, pane Foxi,“ odpověděl Dan dřív, než si mohl vzít slovo Rafan, „odpusťte mi mou nezdvořilost. Tohle jsou sourozenci Vronovi ze Santareny a jejich vychovatel.“

„Ale to zvířátko je tulík, jestli se nemýlím,“ pokoušel se stařík získat další informace.

V té chvíli se u jeho zboží zastavil zelený drak. Stařík k němu vystartoval jakoby se jednalo o závod.

„Uctivý služebníček ctihodný Sesiensi, je mi ctí, že jste se u mě ráčil zastavit. Nic by mě nepotěšilo víc, než splnit nějaké přání vaší ctihodnosti,“ spustil stařík stavidla své výmluvnosti.

„Máš nějaký horský tabák, staříku?“ zeptal se dunivě drak.

„Ale samozřejmě. Jen tu nejlepší kvalitu, jakou můžete najít. Dokonce mám i s příchutěmi pro fajšmekry. Kdyby si vaše ctihodnost ráčila přát, může mít i mořskou, uzenou nebo sírovou...“

„Jo, to si vezmu. Deset kilo se sírovou, pokud mohu prosit.“

„Služebníček, hned to bude,“ stařík zaběhl do maringotky a přivlekl balík, který pak v drakově dlani vypadal jako malá svačina.

„Platba jako obvykle?“ zeptal se drak, a když se stařík uklonil, odkráčel pryč.

„Copak draci mají rádi sýr?“ zeptala se podezřívavě Hanka.

„Nikoli sýr, ale síru, to je příchut', která je zajímavá,“ vysvětlil stařík a vykouzli odněkud plechovku s bonbóny.

Byly čokoládové a vypadaly opravdu lákavě. Svát'a neodolal a ochutnal.

„Vynikající,“ pochválil ho, ale ostatní už po zážitku s čajem byli opatrní a s díky odmítli.

„Tak mladý a už má tulíka?“ pokoušel se muž pokračovat v rozhovoru.

„Však to znáte,“ mávl rukou Dan, „bylo to takové náhodné setkání. Ale už nás prosím omluvte, slíbil jsem přátelům, že je tu provedu po okolí. Musíme jít.“

„Bylo mi ctí vás potkat, pane Ferelli,“ uklonil se zklamaný stařík a díval se za nimi, když odcházeli.

„Je to hrozně zvědavěj dědek,“ řekl Dan, když byli z doslechu, „a kšeftuje s kdečím. Ty jeho čaje a tabáky jsou proslulé, ale moc bych za to nedal, že nabízí i nebezpečnější zboží.“

Pokračovali dál kolem stánků. U jednoho se dohadoval drak s obchodníkem a zuřivě gestikulovali. Drak ukazoval na jednu tkanou barevnou rohož, ale když mi ji chtěl obchodník sbalit, vrtěl hlavou a syčel.

„To se hádají?“ zajímalo Svát'u.

„Ne,“ zasmál se Dan, „spíš se jen nemůžou domluvit. Drak asi neumí moc po našem.“

„V tom případě bych jim možná mohla pomoci,“ nabídla se Hanka, „tedy pokud to neodporuje nějakým zdejšími zvyklostem.“

„Ty umíš drakovsky?“ zdvihl udiveně obočí Dan.

„Teprve se to učím, ale možná by to v jejich případě stačilo.“

„Tak jo, můžeme to zkusit. Pokud se ti to povede, třeba dostaneš provizi,“ řekl Dan a přistoupil k obchodníkovi.

Hanka s trochou nervozity pozdravila draka. Ten se na ni ohlédl a když neodpovídal, myslela si Hanka, že asi nerozumí. Pozdravila tedy ještě jednou a přidala dotaz, zda může pomoci při domluvě s obchodníkem.

„I já tě zdravím, ženo,“ zasyčel drak ve své rodné řeči a Hanka s úlevou zjistila, že mu rozumí, „on má dobré rohože, ale špatné obrazy. Ty barvy se mi líbí, ale nechci obraz moře, ale obraz stromů a skal. Řekni mu to.“

Hanka obchodníkovi tlumočila drakovo přání.

„Tak proč to neřekne rovnou?“ rozhodil ruce obchodník a odběhl k vozu. Pak rozbalil před drakem překrásnou rohož se sluncem zapadajícím za rozeklanými skalami.

„Ano,“ prohlásil drak v lidském jazyce, „to koupit. Hned!“

Položil na stůl před obchodníka několik drahých kamenů a rohož si odnesl.

„Tady,“ natáhl obchodník k Hance ruku se stotolejrovkou, „to je tvoje provize, mladá dámo. A díky.“

„Ber,“ zašeptal Dan, „to je férové, zasloužila sis to. Udělal skvělý obchod.“

Ještě chvíli se procházeli kolem dračího hemžení a pak se vrátili zpět do středu města.

„To je zajímavé, vůbec se necítím unavený,“ konstatoval Svát'a a Dan se zasmál.

„To je ten Foxův čaj, vyburcuje tě k aktivitě, i kdybys nechtěl. Pokud by ses ho napil večer, neměl bys šanci usnout.“

Další den měli trénink jednou dopoledne a jednou odpoledne. Večer Hanka zavolala Plamovi. Vylíčila mu, co zatím viděli a jak se jim tu líbí.

„My přiletíme zítra. Bude nás pět. Od nás se zúčastní jen můj bratr Dráp, ale jinak za černé draky bude soutěžit ještě Jitřenka a Vzduchoplavec. Jitřence bude fandit její mladší bratr Hurikán, tak tam aspoň budu mít společnost. Už se všichni těšíme.“

„Taky se těším, až tě uvidím,“ odpověděla Hanka a poslala mu psychické pohlazení. On jí poslal něžné fouknutí do vlasů. Také bylo jen psychické, ale Hanka skoro cítila jeho dech.

„Tak dneska po obědě přiletí pět černých draků,“ řekla Hanka ostatním u snídaně.

„Ty znáš počet?“ vykulil oči Dan. „Tak to bychom si mohli vsadit!“

„Vsadit?“ podivili se zase pro změnu ostatní.

„Jasně. Kdo uhodne přesný počet, dostane pětinasobek vsazené sumy.“

„Sázet mohou jen dospělé osoby,“ připomněl mu Vron.

„No jo, já vím,“ uznal otráveně Dan, „ale třeba bys mohl ty...“

„Nemohl,“ odpověděl džin nekompromisně, „nebudu podporovat hazard v jakékoliv podobě.“

Dan pokrčil rameny, vytáhl z kapsy popsany papír a změnil téma: „Zítra začínají dračí závody. V pátek se soutěží v letech do výšky, v soboru jsou na programu akrobatické lety. Po setmění jsou pak na stadionu slavnostně vyhlašováni vítězové a probíhá velký festivalový večer. Vy, pokud se dobře dívám, vystupujete v pátek.“

„A co zbyde na příští týden?“

„To budou probíhat různé výstavy, umělecké soutěže, zábavné soutěže a tak podobně. V pátek proběhne závod v rychlostním létání a v sobotu finále o titul Draka draků. Večer bude jako obvykle slavnostní vyhlášení a potom velký zábavný program.“

„I druhé vystoupení máme na programu v pátek,“ doplnila Hanka.

„Naše učitelka bude taky vystupovat?“ zeptal se Svát'a.

„Samozřejmě. Je napsaná na poslední sobotní večer.“

„Hele, tady je v neděli večer poznámka, že se koná dračí ples,“ zapíchla Hanka prst do papíru před Danem.

„Tam lidi nechodí. Draci budou celou noc křepčit na planině za městem a kdo by tam zabloudil, může přijít k úrazu. Mohu váš ujistit, že to zemětřesení bude cítit až sem.“

Když dojedli, zatáhl Dan Ferelli Hanku do jejího pokoje. Vyjádřila podivení nad jeho vpádem, ale Dan přitiskl ukazováček na rty.

„Jestli si chceš vsadit tu vydělanou stovku, tak já to zařídím.“

„Já nevím...“ ohlédla se Hanka po bankovce, která ležela na polici.

„Neměj strach, Vron se nic nedozví. To by byl hřích to nevyužít,“ řekl tiše a sebral stovku z police dřív, než mohla dívka vyjádřit svůj souhlas či nesouhlas.

Krátce po obědě zaslechla Hanka v mysli známý hlas: „Tak jsme tady. Právě jsme přiletěli a rozhlížíme se po dračím městečku. Nepřipadá mi tak velké, jak jsi říkala.“

„Plame! Ráda tě slyším. Asi máš jinou představu o velikosti, než já.“

„No jo, to máš pravdu. Přijdeš se zítra podívat na závody?“

„Bydlíme ve věži, ze které je závodistiště dobře vidět. Budu vám držet palce.“

„No, tohle raději Drápovi tlumočit nebudu.“

Odpoledne měli zase trénink a Rafan po něm zmizel někam s Andělou. Nepřišel ani na večeri.

„Však on se neztratí,“ uklidňoval ji Vron, když projevila obavu, „povídal, že do desáté bude zpátky.“

Hanka ucítila, jak se k ní natáhl Dan a strčil jí něco do kapsy. Když se na to chtěla podívat, jen zavrtěl hlavou a mrkl na ni. V pokoji objevila ve své kapse pět stokorun. No co, pomyslela si, aspoň budeme mít na opravu Rafanova prkna. Pak zalezla do postele a dlouho do noci klábosila s Plamem. Zatoužila být zase u jezera, kde se společně sušili na slunci opření jeden o druhého.

„Tak dneska máme vystoupení,“ probudil se ráno Rafan do skvělé nálady.

„Ale až večer. Nejdřív bych ráda viděla dračí závodění,“ řekla Hanka.

„Lety do výšky moc zajímavé nejsou,“ namítl Dan, „počkej na zítra na akrobacii, to bude lepší.“

„Jí nejde o závody, ale o to, aby si mohla pokecat s jedním černým drakem,“ ušklíbl se Svát'a.

„Proč zrovna s černým? Ti se na člověka koukaj skoro jako na veš v kožichu. Zelení jsou mnohem sympatičtější a vstřícnější,“ vrtěl hlavou Dan.

„To je sice možné, ale když on je náš kamarád.“

„Tak ho běžte navštívit.“

„To nejde. Kdyby jeho soukmenovci viděli, že se kamarádí s lidmi, měl by doma trable.“

„Vždyť to říkám, nejsou dost civilizovaní,“ zamyslel se Dan, „ale pokud si potřebujete promluvit... No jo, když teďka je tu všude takový ruch, to se těžko hledá místo na soukromý rozhovor s drakem.“

„Nemyslím, že je dobrý nápad se s ním scházet,“ vložil se do jejich diskuse Vron.

„Aspoň na chvíli,“ škemrala Hanka.

„No, jedno místo, kam nikdo nechodí, by tu bylo,“ zvedl hlavu Dan a podíval se tázavě na Hanku a Vrona, „nedávno se zbořil kus střechy u stadionu Gé. Po festivalu se chystá jeho oprava. Mám přinést klíče?“

„Jak to, že máš klíče?“

„Chodívali jsme tam testovat nová prkna.“

„Tak dobrá,“ přikývl Vron, když viděl Hančiny prosebné oči, „jedna schůzka v neděli večer. Dám na vás pozor, ale tím to skončí! Přece se zase nechcete dostat do maléru.“

„Budeme opatrní,“ slíbila Hanka a pak mrkla na Dana, „díky.“

Dračí závody do výšky opravdu nebyly na pohled moc zajímavé. Raději se s Danem vypravili na exkurzi do výroby supervolonových prken. Zavítali i do soukromého muzea Ferelliových, kde byly modely od těch nejstarších, které skoro ani nenadnášely, až po nejmodernější efpětku. To bylo skutečné žihadlo!

V podvečer se všichni přesunuli na největší stadion ve městě. Kromě běžných sedadel měl kolem ještě čtyři patra ochozů, odkud mohli program sledovat i draci.

„Tak co, dneska tu předávku závoje od Reného zvládneš, nebo zas budu muset provozovat salto?“ popichoval před začátkem vystoupení Hanku Rafan.

„Od té doby, co dostal nakládačku, se chová vzorně. Ale u něj člověk nikdy neví.“

„No, hlavně aby nám neupravil prkna!“

Vyhlašování vítězů neviděli, protože museli čekat v zákulisí, ale slyšeli, že na prvním místě v letu do výšky se umístil černý drak Vzduchoplavec. Pak se rozběhl program a museli před diváky.

Vystoupení proběhlo bez závad a Rafan s Andělou na pokyn profesorky přidali na závěr ještě sérii otoček a společnou piruetu. Potlesk je velice příjemná věc.

„Byli jste dobří,“ pochválila je Ferinová, když se přišli převléknout z kostýmů do civilu.

V sobotu se konalo spoustu zajímavých akcí, které chtěli vidět, ale skoro se to nedalo stihnout. Nakonec Danovi řekli, ať si to obíhá sám, že by aspoň jedno vystoupení chtěli vidět celé a ne pořád někam spěchat.

Hlavní večerní představení sledovali z lóže Ferelliových, kde měli k dispozici nejen jídlo a nápoje, ale i magické oko, které ukazovalo to, co chtěli vidět zblízka, a dokázalo zprostředkovat i pohled do zákulisí. Dan jim proti chladu nabídl kožešinové rukávníky, aby je nezábly ruce.

„Poslyš, to se tvůj táta o tebe nebojí, když všude chodíš sám a bydlíš s námi?“ divila se Hanka.

„Abych řekl pravdu, tak než jsem vás mohl pozvat, zjistil si o vás taťka všechno, co mohl, takže se nebojí, pokud bydlím a chodím s vámi. Kromě toho na mě stejně nikdy nemá čas, dokud celá tahle akce neskončí.“

„Máte tu výborné bonbóny,“ chválil s plnou pusou zdejší nabídku Svát'a a dál spolu s tulíkem zkoumal, co dalšího se tu v krabicích kromě oříšků a sladkostí ukrývá.

Konečně tu byla neděle a Hanka se nemohla dočkat večera.

„Tebe tam odvede Dan a já přivedu Plama,“ řekl jí Vron a pak odešel za draky.

„To je cirátů kvůli jedné schůzce,“ poškleboval se Svát'a, „nemám najmout ještě ochranku?“

„Tu budeš brzo potřebovat ty, pokud toho hned nenecháš,“ vyhrožovala Hanka, ale oči se jí smály.

Poté, co se setmělo, odvedl je Dan na stadion.

Trochu nedůvěřivě pozorovali zbytek střechy, ale zatím nikde nic nepraskalo, tak jim snad na hlavu nepadne.

Čekání ve tmě a chladu nebylo právě nejpříjemnější.

„Zdá se, že má Zuřivý plamen zpoždění,“ přemístil Rafan tulíka do vnitřní kapsy oblečení, aby nenastydl.

„Kdybych věděl, jaká tu bude zima,“ začal brblat Svát'a, ale zbytek slov se ztratil v šále, kterou si obtočil kolem uší a pusy.

Pak se otevřela vrata a dovnitř vpochodoval černý drak. V té tmě vypadal ještě černější než obvykle.

„Tys nějak vyrostl od té doby, co jsem tě neviděla,“ přivítala ho Hanka a přitiskla tvář k jeho čenichu, když se sklonil. Tentokrát bylo něžné dračí fouknutí do jejích vlasů skutečné.

Stejně srdečně se Plam přivítal i s kluky a zvědavě si prohlédl Dana, který se však do jeho blízkosti nehrnul. Pak si drak složil tlapy a udělal si pohodlí. Hanka se mu opřela o bok a začala ho drbat pod ramenem.

„Nevadí ti, že přicházíš o ples?“ vyzvídal Svát'a.

„Ples bude až do rána. Tak dlouho tu stejně být nemohu, takže ještě něco stihnu.“

Rafanův kabát se začal nadouvat a vlnit, až ho nakonec musel rozepnout, aby vysvobodil Plavíka. Ten z jeho ramena přeskočil drakovi přímo na nos. Plam musel zašilhat, aby uviděl, co se to děje. Tulík natáhl ocásek a zašvitořil.

„Taky tě rád vidím, můj malý šikovný kamaráde, ale raději slez z mého nosu, než budu muset kýchnout,“ odpověděl na tulíkovo povídání drak.

„Proč taky nesoutěžíš, Plame? Je tady tolik možností,“ zeptal se ho Rafan.

„Je tady spousta možností pro zelené. Černí uznávají jen závody v létání nebo boj. A já ještě zdaleka nejsem tak dobrý, jako můj bratr nebo Vzduchoplavec,“ řekl

s trochou trpkosti drak a pak se otočil ke Svát'ovi. „Jak vám jde procházení branou?“

Povídali si asi dvě hodiny, když Hanka ucítila Vronův kontakt: „Rychle ho pošli zpět, už se po něm shánějí.“

„Tak se mějte fajn, já musím běžet,“ kývl jim Plam na rozloučenou a zmizel ve tmě.

Mlčky se loudali domů. Připadalo jim nespravedlivé, že se s drakem nemohou setkat normálně, jako se scházejí všichni ostatní, když si chtějí jen tak nezávazně popovídat.

Než se rozešli do ložnic, strčil Dan Hance nenápadně do kapsy klíč od stadionu: „Vrátíš mi ho, až pojedete domů. Třeba se ti ještě bude hodit. Máš opravdu bezva kamaráda.“

Musela se usmát. Dan byl jako spiklenec k nezaplacení.

Další dny se příliš nelišily od prvního týdne. Bylo nutné vidět velkoplošné pískové malby, umělecky modulované chrlení ohně, případně i dračí balet. Také pouštění papírových draků bylo velmi populární. Zelení draci se při tom tak smáli, že kýchali oheň, o plynech z jiné části těla nemluvě. Hanka nechápala, co je na tom připadá tak směšné. Po večerech si Hanka povídala s Plamem aspoň v myšlenkách a byla smutná, že nemá možnost nenápadně zmizet od své skupiny.

V pátek z věže sledovala rychlostní dračí závody a poslouchala k tomu Plamův zasvěcený komentář. Jeho bratr a Jitřenka porazili zelené draky na celé čáře. Vzduchoplavce bolely zuby, tak se nezúčastnil, jinak by na zelené nezbylo, podle Plamova názoru, ani třetí místo.

„Už se těším na vaše večerní vystoupení,“ řekl jí drak na rozloučenou, když závody skončily.

Šla se najíst a čekala na návrat Rafana, aby se mohli společně přesunout na místo jejich dnešního vystoupení. Zase se někde zdržel, jako tento týden už mockrát a Hanka by vsadila poslední boty, že za tím byla Anděla. Už jí pomalu docházela trpělivost a chystala se, že mu napíše vzkaz, že šla napřed, když uslyšela dusot na schodech. Rafan vpadl do místnosti jako velká voda a táhl za sebou za ruku Andělu.

Hanka otočila oči v sloup, aby to viděl jen Rafan a pak hned nasadila civilizovaný výraz.

„Copak se děje?“ zeptala se.

„Bráchové v hotelu zamkli a nenechali jí tam klíč. Tak jsem vzal Andy sem, aby se mohla trochu umýt a vzít si něco k jídlu.“

„To nestihneme, už bychom měli jít,“ namítla Anděla.

„Nesmysl,“ řekl velitelsky Rafan, „já ti ukážu, kde je koupelna a Hanka zatím připraví nějaké sendviče s sebou.“

„Jasně, žádný problém,“ odpověděla Hanka tónem, za který ji Rafan sjel zamračeným pohledem.

Vzdychla a šla pro oba připravit svačinu, kterou by si mohli vzít s sebou.

Když dorazili na místo srazu, zjistili, že ještě nejsou poslední, kdo chybí.

„Kde máš bratry,“ vyjela na Andělu Ferinová a to, jak se učitelka na dívku koukla, znamenalo, že se schyluje k bouři. Tohle si kluci určitě za rámeček nedají, přála jim to Hanka.

„Nevím, odpoledne jsem je vůbec neviděla,“ pokrčila rameny Anděla.

„Já je přetrhnu,“ zavrčela profesorka a poslala je do šatny, aby se připravili.

Jak procházeli zákulisím, všimla si Hanka, že podivná nervozita vládne i mezi pořadateli. Pobíhali z jednoho místa na druhé a šeptem se o něčem dohadovali.

„Copak se to děje?“ zpozorněl i Rafan.

„Co budeme dělat?“ lamentovala v šatně dvojčata. „Bez kluků je celé vystoupení v háji.“

„A co kdyby Hanka s Rafem jeli své sólo až do konce skladby,“ navrhl Anděla.

„Dokázali byste to?“ podívala se na ně s nadějí Julie.

„Dvakrát jsem za Patrika při tréninku zaskakovala, snad bych si s tím poradila,“ mnula si Hanka bradu, „co ty na to, Rafe?“

„Taky jsem několikrát vystupoval v roli, co má René. Snad by se to dalo... Nebude ale divné, že se v první půlce milujeme a v druhé se budeme mlátit tyčí?“

„Myslím, že ne,“ zasvítíl Hance v oku ohníček nápadu, „na závěr naší scény s kytkou uděláš to své krátké salto, sletíš k Anděle a dáte si pusy, já to jako uvidím, mrsknu s kytkou, popadnu hůl a dál už se nikdo divit nebude.“

„To zní dobře, skočím to říct Ferinové,“ zaradovala se Julie. Po chvíli se ale vrátila trochu zaražená a nesvá.

„Co je?“ zeptala se Anděla.

„Profesorka tu není, někam zmizela...“

Vtom se do zákulisí vřítel pořadatel.

„Duos, skupina Duos, musíte okamžitě na scénu! Kde vás mám?“

„Ale šéfe,“ ozvalo se odněkud zezadu, „ještě nejsme připravení, objednal jste nás na později.“

„Museli jsme o něco odložit vyhlásování vítězů a potřebujeme zahájit program! Je tu sakra někdo, kdo může hned na scénu? Prosím vás, lidi, pokuste se nám pomoci, ať ten večer nezkolabuje hned na začátku.“

„My už máme všechno připravené, pokud máte naši hudbu,“ přistoupil k pořadateli Rafan.

„No sláva,“ zaradoval se zoufalý pořadatel, „vy jste ta osmička ze Santareny, že?“

„Dneska nás bude jen šest, pokud to nevadí. Jinak bychom museli taky ještě čekat.“

„Vůbec to nevadí, skoč ještě za zvukařem a já vás nechám ohlásit. Zaplat' pámbu za vás. A vy ostatní se pokud možno rychle přichystejte, ať to v hledišti trochu rozpohybujeme.“

Vtom Hanku zaplavil známý dračí kontakt.

„Teď ne, Plame, jdeme na vystoupení, já ti pak zavolám.“

„Ale máme tu...“

„Teď ne!“ zrušila násilně kontakt. „Za deset minut!“

Zazněla jejich hudba a vylétli před diváky. Všichni se museli velice soustředit, aby se pravidelně roztáhli kolem sólistů a nikde nezůstala prázdná místa. První půlka proběhla v rytmu a bez zádrhelů. Dál už museli Rafan a Hanka trochu improvizovat. Nakonec zjistili, že jsou tak sehraní, že si rozumějí i beze slov. V jednom okamžiku se Hance nepodařilo včas uhnout před druhou tyčí a úder ji úplně vyhodil z rytmu i ze scénáře. Rafan ji ale hbitě obletěl, jednu figuru vynechal a pokynul, aby se přidala. Hanka se přizpůsobila, takže znovu vpluli do nacvičené sestavy. Zbytek zvládli bezchybně. Navzdory tomu, že vystoupili jako první číslo programu, diváci jim mohutně tleskali.

Hanka se dotkla Rafana: „Udělej s Andělou to, co minulý pátek.“

Kývl a doletěl si pro partnerku. Po obrazech a piruetě s Andělou ukázal Hance, aby se zařadila vedle nich. Ostatní se přidali a za potlesku odletěli do zákulisí.

Zapadli do šatny, aby se co nejrychleji převlékli a mohli sledovat další programová čísla. Profesorka pořád nikde. Pak se před šatnou objevil Svát'a a Dan.

„Ferinová vzkazuje,“ řekl Svát'a, aby ho všichni slyšeli, „abyste se omluvili pořadatelům, že nemůžete vystoupit, a počkali dole v hledišti, než se vrátí.“

„To jdeš brzo,“ zasmála se Hanka, „už máme vystoupení za sebou.“

„Já vím, viděli jsme vás. Bylo to moc pěkné. Ale dřív jsme se sem nedokázali dostat, až teď, tak vám to holt vyřizují poněkud se zpožděním.“

„A co se stalo?“

Oba kluci shodně pokrčili rameny. Hanka si všimla, že je schválně zdržují, aby tu zůstali jako poslední.

V okamžiku, kdy odešli všichni, až na Hanku a Rafana, začal Svát'a vzrušeně šeptat: „Kluci jsou v nějakém maléru a mají s tím co dělat černí draci. Vron a Ferinová už tam jsou. Je to někde tady blízko za stadionem. Pospěšte si, Dan nám ukáže, kudy se nejrychleji dostaneme ven.“

Konflikt

Toho dne odpoledne Patrik zaklapl skleněnou magickou destičku, která mu sloužila ke spojení s otcem, a zašklebil se na Reného: „Prý už nemá cenu, aby se za námi trmácel. Doufá, že ty zbylé tři dny si bez něj určitě poradíme sami.“

„Super, to znamená, že si můžeme dělat, co chceme. Nikdo nás nebude napomínat ani buzerovat.“

„Co podnikneme?“

„Vyděláme si svých dvacet tisíc.“

„Ty myslíš tamto?“

„Jasně. Co jiného?“

„Nestačil by zelený?“

„Sám dobře víš, že ne.“

„Já nevím... až tak moc ty peníze nepotřebuju,“ podíval se nejistě Patrik na bratra.

„Neblázni. Hurikána už máš přece skoro zpracovaného.“

„No jo, ale něco jiného je balamutit hloupého malého draka a něco jiného je udělat z něj cíl experimentu.“

„Slíbili jsme, že to zkusíme.“

„To nestihneme, večer máme vystoupení.“

„Tak přestaň vymýšlet výmluvy a jdeme na to!“

Dorazili na známou paseku nedaleko dračího městečka a Patrik symboličtinou zavolal Hurikána. Přiletěl téměř ihned.

„Máš?“ zeptal se hned.

„Mám,“ odpověděl Patrik a podal mladému drakovi lahvičku s opepřeným olejem.

Dráček si obsah vylil na jazyk a spolkl.

„Ovšem bez aktivátoru to bude fungovat jen pomalu,“ řekl René.

„Jaký aktivátor?“ zamrkal Hurikán zvědavě.

„No, pokud se injekcí přidá tahle látka k růstovému oleji, budeš růst a sílit mnohem rychleji,“ vysvětloval Patrik.

„A máš tu látku?“ vyzvídal drak.

„Mám. Ale obávám se, zda to zvládneš. Je to trochu silné a způsobuje to na nějakou dobu určitou malátnost. Myslíš, že bys to vydržel?“

„Jasně. Já vydržím všechno. Potřebuji vyrůst co nejrychleji.“

René nezaváhal a vbodl látku drakovi pod kůži. Chvilíček čekali, jak to na Hurikána zapůsobí. Drak začal rychleji mrkat, jako by se mu zamlžoval zrak, několikrát přešlápl, podklesly mu nohy a lehl si.

„Ale strýc říkal, že by mu to nemělo nijak vážně ublížit,“ zašeptal nejistě Patrik.

„To sice říkal, ale dokud se to nevyzkouší v praxi, nikdo to nemůže tvrdit na sto procent,“ pokrčil rameny René.

„Neměli bychom...?“ mrkl Patrik k ústupové cestě.

„Ještě chvílku vydrž. Podívej, už se probírá,“ zastavil ho René.

„Hurikáne, jsi v pořádku?“

„V pořádku,“ kývl drak.

„Můžeš chodit?“

„Chodit,“ znovu kývl a přistoupil k Patrikovi.

„Můžeme ti vylézt na záda?“ zeptal se René.

„Na záda,“ kývl drak.

René se vyšplhal Hurikánovi na hřbet a kývl na Patrika, aby ho následoval.

„Příliš riskujeme a už bychom se měli vrátit,“ protestoval Patrik, ale vylezl za bratrem.

„A jak se cítíš teď? Dokázal bys létat?“

„Létat,“ přikývl drak a vznesl se do vzduchu.

„Doneseš nás ke stadionu?“ křičel René, aby přehlušil hluk letu.

„To je paráda,“ proměnil se Patrikův strach v nadšení.

Zatím už se ale v dračím táboře začala Jitřenka shánět po svém bratrovi, protože byl nejvyšší čas vyrazit na místo, kde se budou vyhlašovat vítězové dnešního rychlostního závodu. Po chvíli už kromě Vzduchoplavce, kterého stále bolely zuby, hledali Hurikána všichni. Nakonec Jitřenka sáhla po magii.

„Letí, letí tímhle směrem,“ řekla Drápovi, který byl nejbliže, a vyrazila do vzduchu. Dráp za ní letěl v těsném závěsu. Plamen trochu zaostával, ale ne o moc. Stále je měl v dohledu. Nechápal, co se mohlo stát. Hurikán byl sice zvědavý a neposlušný, pořád se někde toulal, ale tohle bylo trochu moc i na něj.

Letěli směrem ke stadionu. Najednou Dráp a Jitřenka začali kroužit a klesat k zemi vedle stadionu. Plamen zahlédl, jak tlačí k zemi letícího Hurikána. Co to má proboha na zádech? Nejsou to lidé? Zmocnilo se ho neblahé tušení, že půjde do tuhého. Dosedl na zem hned vedle Jitřenky. Dračice vypadala zmateně.

„Hurikáne, co si myslíš, že děláš?“

„Děláš,“ opakoval dráček jako ozvěna.

„Podívej se na mě, posloucháš mě vůbec?“

„Vůbec.“

Dráp zatím držel v šachu dva chlapce. Když se pokusili utéct, šlehl po nich ohnivým plivancem a popálil jim nohy. Oba se zastavili a neodvažovali se pohnout.

„Co se to s tebou stalo?“

„Stalo.“

„Co jste s ním provedli?“ zahřimal rozzuřený drak na znehyněné kluky.

„To nic, za chvíli ho to přejde,“ pokusil se rozechvělým hlasem uklidnit draka René.

„Zneuctili jste jedince našeho rodu, ohrozili jeho zdravý rozum a za to vás čeká trest. Trest smrti,“ zaduněl ortel, vyřčený Zuřivým drápem.

„Nemůžeš je zabít, jsou to jen děti,“ namítl Plamen, ale měl pocit, že ho bratr nevnímá.

To je ale malér, pomyslel si. Co teď?

Zavolal Vrona: „Zuřivý dráp chce zabít dvě děti. Mám pocit, že jednoho znám ze santarenské školy. Vypadá to zle, přijď prosím.“

„Počkej ještě, Drápe, potřebuji zjistit, co Hurikánovi dali,“ zabrzdila ho Jitřenka.

Kde je proboha ten Vron, nemohl se dočkat přítomnosti kouzelného džina Plam. Pokusil se ještě zkontaktovat Hanku, ale ta ho odmítla, že momentálně nemá čas.

Vron se ale nezdržoval nadarmo. Okamžitě našel profesorku Ferinovou a nastínil, o co jde. Pak poslal Sváťu a jeho kamaráda Ferelliho za dětmi, které se připravovaly na vystoupení. Odtáhl učitelku na ohoz a prvního zeleného draka požádal, aby okamžitě poslal někoho vlivného pod stadion, jinak že dojde k mezidruhovému konfliktu. Pak mávl rukou, vytvořil bránu a spolu s profesorkou prošel na místo pod stadionem. Draci stáli nedaleko. Oba se tam okamžitě rozběhli. Vron přistoupil k Jitřence, aby zjistil, co může udělat pro Hurikána, a Ferinová spěchala, aby oslovila draka, ohrožujícího kluky.

„Je nepřipustné, abyste ublížili lidským dětem,“ postavila se profesorka přímo před Zuřivého drápa a její drakonština zněla téměř úderně.

„On nám popálil nohy, paní profesorko,“ tiše zezadu žaloval Patrik, ale nevypadalo to, že by si ho učitelka chtěla všimnout. Dál neohroženě stála před obrovským drakem a hleděla na něj.

„Pokud jsou to mlád'ata, kdo je za ně odpovědný?“ zasyčel drak.

„Já odpovídám zde v Polutě za jejich životy.“

„Pak ty, ženo, po právu zemřeš místo nich. Odsuzuji tě k smrti.“

To už ale vedle nich přistával zelený drak, který svou velikostí zastínil všechny černé draky.

„Tady nejsi na svém území, abys mohl vynášet rozsudek. Pokud to uděláš, bude to v Polutě považováno za vraždu,“ zahřimal nově příchozí a tím, že začal drakovi tykat, zdůraznil své vyšší postavení.

„Oni ohrozili mládě našeho druhu a za to je u nás jediným trestem smrt. Nesnažte se do toho plést!“

„Jsem předsedou dračí rady, která pořádá tento festival. Ale ani já tu nejsem na svém území. Tohle je město lidí a platí tu jejich zákony. Vlastně jsi jejich host a chystáš se popravit jejich děti.“

„Zástupce těch dětí,“ upřesnil Dráp, ale zelený jen mávl tlapou.

„Kde to jsem? Co se tu děje, Jitřenko?“ ozval se slabý drakonský hlas a všichni se jako na povel otočili k Hurikánovi, od kterého právě odstoupil Vron.

„Bratříčku, jsi v pořádku?“ naklonila se k němu starostlivě dračice.

„Ano, ale nevím, jak jsem se tu ocitl,“ odpověděl Hurikán a zmateně se rozhlížel po přítomných.

„Na co si pamatuješ?“

„Byl jsem na kraji dračího městečka, potkal jsem dva malé lidi, kteří mluvili drakovsky a dali mi něco, abych rychleji rostl. A pak už nevím, co bylo dál.“

„Vidím, že mládě vašeho druhu žádné vážné poškození neutrpělo,“ naklonil se blíž zelený.

„Je to černý drak a byl zneuctěn! Proti jeho vůli se vozili na jeho hřbetě! To nelze prominout!“ rozčiloval se Zuřivý dráp a nehodlal ustoupit.

„Vy jste zákonná zástupkyně poškozeného?“ otočil se zelený drak zdvořile k Jitřence. „Přejete si vznést oficiální obvinění?“

Jitřenka se bezradně ohlédla na Drápa, který zuřivě přikyvoval.

„Ano,“ řekla poněkud nejistě.

„Dobrá,“ kývl zelený drak, „v tom případě se dostavíte v neděli ráno na dračí závodistiště, kde se sejde mezidruhová soudní porota, která v tomto případě vynese konečný verdikt. Souhlasíte s tímto postupem a podřídíte se rozhodnutí poroty?“

Během řeči se zelený drak nasunul mezi dračici a Zuřivého drápa tak, aby na něj neviděla, a čekal na její odpověď.

Jitřenka se podívala na svého bratra, který už vypadal zcela v pořádku a přikývla: „Ano.“

Drak se otočil k profesorce Ferinové a sehnul hlavu na její úroveň: „Vaši svěřenci ohrozili zdraví a osobnost zde přítomného mladého draka. Jste ochotna podrobit se rozhodnutí mezidruhové soudní poroty, která tento incident vyšetří?“

„Ano. Ale chtěla bych ještě na něco upozornit.“

„Tak prosím,“ dal jí slovo zelený drak.

„Nejen dračí mládě bylo poškozeno na svém zdraví a osobnosti. Moji svěřenci byli zde přítomným drakem popáleni a jejich léčení bude trvat několik dní.“

„Také si přejete vznést obvinění?“

„Ne. Přikláním se k názoru, že pochybili a do této situace se dostali vlastním zaviněním. Přesto bych uvítala, kdyby se na to pohlíželo tak, že už vlastně za svou chybu byli zde přítomným drakem potrestáni.“

„Vezmeme váš názor v úvahu,“ souhlasil zelený drak, „takže v neděli ráno se na závodistiště k výslechu dostaví oba obvinění se svou zástupkyní, dále poškozený se zástupkyní, zde přítomný drak přijde jako svědek a jako druhý svědek bude vyslechnut i kouzelný džin. V mezidruhové porotě zasedne černý drak, který tu není přítomen a se kterým prosím do té doby o případu nemluvte. Dále bude

v porotě jeden zelený a jeden červený drak a za lidi předpokládám přítomnost starosty města.

„Nechceme v radě růžového draka, kterému tak trapně říkáte červený,“ protestoval rozezleně Dráp, ale zelený se k němu znechuceně otočil zády.

Plamen ucítil dotyk na rameni. Vedle něj stáli s Hankou oba kluci a jejich kamarád. Byl tak soustředěný na scénu před sebou, že si ani nevšiml, kdy dorazili.

„Ferinová je fakt dobrá,“ řekla uznale Hanka a pak se otočila na Plama. „Co vlastně kluci provedli?“

„Omámili Hurikána a svezli se na něm,“ odpověděl drak Hance, ale jen tiše v myšlenkách. Jenže Zuřivý dráp, jako kdyby měl radar, upřel oči přímo na ně. Ačkoliv se v tu chvíli před ni postavil Vron, byla si Hanka jistá, že ji Dráp viděl a poznal.

„Okamžitě odtud zmizte,“ rozkázal jí psychicky Vron a dodal, „to byl hodně hloupý nápad sem chodit!“

Zuřivý dráp pomalu obešel zeleného draka a zasyčel mu přímo do očí: „Jistě chápete, že teď o vaše přihlouplé vyhlásování vítězů nemáme zájem, strčte si ty své pocty vy víte kam!“

Pak kývl na svého bratra a Jitřenku a všichni černí draci se vznesli a zamířili k dračímu městečku.

Ferinová mezitím prohlédla své svěřence a usoudila, že jejich zranění není tak hrozné, jak vypadalo. Pak se otočila k velkému drakovi.

„Ještě jednou se omlouvám, moc mě celá ta situace, kterou zapříčinili mí svěřenci, mrzí. Je velká škoda, že byla narušena atmosféra festivalu, když se letos tak povedl.“

„I nám je líto, že to černí draci vyhodnotili jako nepřátelský akt a že to musíme předložit porotě. Doufám, že se vaši chlapi brzo uzdraví.“

„Děkuji. Myslím, že budou za pár dní v pořádku.“

Pak její úsměv vyhasl, když se podívala po provinilcích, kteří se vytrvale dívali do země, aby učitelce nemuseli pohlédnout do rozhněvané tváře. Zelený drak se vznesl a dosedl na ochoz, kde už na něj čekali další draci a pořadatelé, zvědaví na to, co se tam dole semlelo.

„Máš v pořádku uši?“ ozvala se zlostná otázka, která Hanku přiměla se otočit.

Vron držel Svát'u za košili pod krkem a nedíval se právě vlídně.

„Neříkal jsem, abyste všichni počkali v hledišti?! Neřekl jsem to snad dost jasně?! Z čeho jsi usoudil, že vaše přítomnost zde bude někomu k užítku?!“

„Já... já... my...“ nemohl chlapec najít slova, kterými by se na Vronovo rozčilení dalo odpovědět.

„Celou dobu jsem vyvíjel maximální úsilí, aby Dráp o Hančině přítomnosti na festivalu pokud možno nic netušil, a ty to úplně zbytečně v jednom okamžiku zmaříš. Uvědomuješ si, že ohrožuješ její život?“

„Neuvědomil jsem si...“ pípl Svát'a a oddychl si, když ho Vron konečně pustil. Také Dan Ferelli se jen opatrně krčil za Rafanem a bál se, aby i na něj náhodou nedošlo a neschytil svůj díl za to, že všechny kamarády dovedl až sem.

Díky Vronovi si jejich přítomnosti všimla i profesorka Ferinová. Počkala, až dostanou vynadáno, a pak na ně kývla.

„Doprovod'te Patrika a Reného na ošetřovnu. Najdete ji hned vlevo za vchodem. Já teď musím za ostatními dětmi, aby neměly obavy, co se stalo.“

Pod dozorem Vrona se přesunuli k ošetřovně, kde si kluky zatím nechali, a pak se vydali nahoru do hlediště. K ostatním dorazili právě ve chvíli, kdy jeden z pořadatelů Ferinové gratuloval k tak šikovné skupině dětí a vyjádřil své uznání za to, jak jejich číslo v problematice chvíle zachránilo situaci. Profesorka po příchozích loupla očima, ale na pořadatele se usmála a vyjádřila polichocení nad jeho uznáním.

„Jako dík jsme se rozhodli vaši skupinu supervolonistů zařadit do čela slavnostního průvodu, který se vždy koná na závěr festivalu v neděli odpoledne. Doufám, že i vy se osobně připojíte ke svým svěřencům a společně s nimi se symbolicky rozloučíte s účastníky festivalu.“

„Bude nám ctí,“ uklonila se Ferinová a usměvavý pořadatel odklusal někam dál.

„No,“ podívala se učitelka na příchozí, „za prvé bych vás měla pochválit, za druhé bych vám měla vynadat. Víte co? Smažeme oboje a budeme tento festival považovat za úspěšné vyvrcholení toho, co jsme tenhle školní rok dokázali. Pozvání do čela slavnostního průvodu je tu velkou poctou a můžete to považovat za pomyslnou zlatou medaili za vaše vystoupení.“

„Jak jsou na tom kluci?“ zeptala se nesměle Anděla, která už od profesorky vyslechla, co se přihodilo.

„Máme si je na ošetřovně vyzvednout, až půjdeme po skončení programu domů,“ řekl Rafan a posadil Anděle na rameno tulíka.

Všichni se znovu usadili do hlediště, aby sledovali zbytek programu. Vyhlášení vítězů proběhlo jen jako vsuvka mezi čísly, protože tu měli jen zeleného draka, který obsadil třetí místo. Černé draky konferenciér omluvil, že měli starosti se svým nejmladším členem a nemohli se dostavit.

Po závěrečném ohňostroji a defilé vyrazili k ošetřovně, aby tu vyzvedli Patrika a Reného. Oba kluci na všechny otázky krčili rameny. Sice ještě trochu kulhali a měli poněkud ohořelé boty a kalhoty, mezi nimiž prosvítal obvaz, ale jinak už odešli po svých bez připomínek. Profesorka jim nařídila, aby se až do zasedání poroty nehnuli z domova a aby o celé věci informovali své rodiče. Anděla vrátila Rafanovi tulíka a smutně se připojila ke svým bratrům.

Ani Hance nebylo moc do řeči a cestou domů přemýšlela, jak to asi v neděli dopadne.

Ráno při snídani Dan oznámil, že u sobotního oběda jich bude o dva víc, že je navštíví bratr, který Dana o prázdninách doprovázel na Ostrov volby, a přijde i jejich otec, aby je konečně poznal osobně.

„Tak se nikde netoulejte a přijďte na oběd včas, otec si potrpí na přesnost,“ dodal na závěr.

„Máme se i svátečně obléknout?“ zeptal se nerozhodně Rafan.

„Není třeba,“ zasmál se Dan a hned je uklidnil, „tohle je přátelské posezení a ne nic oficiálního. Otec taky dává přednost pohodlnému oblečení před seriózním vzhledem. Nedělejte si s tím starosti.“

Stejně si starosti dělali, i když ne ani tak kvůli oblečení, jako spíš kvůli tomu, zda takovému bohatému a úspěšnému muži nebudou připadat poněkud hloupí a nudní. Proto je velice příjemně překvapilo, že do jejich věže dorazil štíhlý plešatý pán v kostkované košili a s veselou jiskrou v očích se představil jako Danův tatínek.

Chvilku po něm přiběhl i Danův starší bratr. Se všemi se srdečně pozdravil, ale pak se omluvil, že na něj čeká jeden důležitý zákazník a zase zmizel.

Oběd byl jako vždy vynikající a povídání o supervolonu prolomilo ledy ostychu. Pan Ferelli byl velký fanoušek tohoto sportu a dokonce vyšlo najevo, že i Dan už vyhrál ve své věkové kategorii několik závodů. Jen jeho bratr byl spíš obchodník než sportovec. V příjemné pohodě dojedli oběd a pan Ferelli je pozval do zkušební haly, kde se testují nové výrobky.

Byla to obrovská krytá hala a několik mužů a žen tu létalo na velmi zajímavých prknech a obraty, které prováděli, připadaly Hance teoreticky nemožné. Kdyby to tu neviděla na vlastní oči, nevěřila by.

„Když na ně koukám, vidím, že vlastně ještě vůbec neumím létat,“ řekla Vronovi.

„Milí přátelé,“ ozvalo se jim za zády. Otočili se a uviděli pana Ferelliho, jak má v ruce Rafanovo prkno.

„Naše rodina se rozhodla, že na rozloučenou, jako takové dodatečné poděkování za záchranu mých kluků, připraví pro každého z vás dárek. Rafovi jsme si dovolili opravit a malinko vylepšit jeho prkno a tady Hance,“ sáhl po prkně, které měl v ruce asistent, „věnujeme podobné, jako má její kamarád.“

Hanka s nevěřícím výrazem sáhla po dárku a s úžasem prohlížela nebesky modrou eftrojku, která byla o něco málo kratší než Rafanovo vylepšené prkno. Teprve po chvíli zase našla svůj hlas, aby mohla poděkovat. Nikdy si nemyslela, že by mohla vlastnit něco tak nádherného.

Sváťa se se směsicí obav podíval na Dana, který také držel v ruce supervolnové prkno. Jeho pohled byl tak výmluvný, že si toho Dan všiml a zasmál se.

„Neboj se, tohle závodní žihadlo je moje a jdu si zalétat s Hankou a Rafem, pro tebe máme něco jiného.“

Pan Ferelli zazvonil na kolejnici u vchodu a zkušební letci se stáhli, uklidili prkna a odešli.

„A teď je na hodinu tahle plocha jen a jen vaše,“ řekl Hance, Rafanovi a Danovi. Nemusel je pobízet dvakrát. Všichni hned vyrazili do vzduchu a nadšeně kroužili kolem, aby otestovali, jak se nová prkna budou chovat.

„No a pro tebe,“ otočil se pan Ferelli na Svát'u, „jsme vybrali něco jiného. Můj syn říká, že máš hodinky s jednorožcem. Nechal jsem si poradit a sehnal pro tebe jednu poměrně vzácnou knihu.“

Pan Ferelli sáhl na židli za sebe a podal Svát'ovi balíček. Chlapec odmotal z knihy ochranný obal a před ním se objevila velká silná kniha s nápisem Svět jednorožců. Kniha už na první pohled vypadala staře a ohmataně. Když ji ale otevřel, uviděl překrásné ilustrace a nádherné písmo. S velkým přemáháním ji zase zavřel a rozzářeně poděkoval dárci. Bylo časně odpoledne, ale on už se těšil na večer, až tento skvost bude moci v soukromí otevřít a něco si přečíst.

Ostatní zatím poletovali na všechny strany, honili se a dováděli. Rafan nadšeně zjistil, že jeho opravené a vylepšené prkno je fantasticky obratné a že se s ním otočí téměř na místě. Hanka si sice tak jistá sama sebou nebyla, ale nádherný pocit z toho, že teď vlastní tohle „žihadlo“, nepolevoval.

Večer, když se všichni vypravovali na poslední festivalovou večerní slavnost, Svát'a prohlásil, že ho bolí hlava a zmizel ve svém pokoji. Pak si Hanka uvědomila, že jako dárek dostal knihu a přestala kamaráda litovat.

Jestli ostatní večery byly na stadionu krásné, tento byl velkolepý. Ferinová předvedla nádhernou jízdu s jiskřícími obručemi, také viděli znovu číslo „sedmi princezen“. V lóži s nimi seděla i Anděla, která byla tentokrát nucena přijít bez doprovodu bratrů.

Hanka ucítila Plamův kontakt. Její dračí kamarád musel stejně jako ostatní zůstat v dračím městečku a tvářit se uraženě. Černí draci na slavnost nedorazili. Dráp trval na tom, aby neustále zdůrazňovali svůj nesouhlas s chováním ostatních vůči nim. Chvilí si aspoň na dálku povídali o zážitcích z dnešního dne, pak se Hanka opatrně zeptala: „Co se ještě zítra dopoledne na chvíli sejít? Tam, co minule...“

Drak se zamyslel: „No, Vron a Dráp budou muset jít ráno na soudní zasedání... Já jsem pro. Přijdeš sama?“

„Ano. To bude nejbezpečnější. Už se těším.“

„Já také. Bude fajn být chvíli sami.“

Večer byl zakončen nejdelším a nejbarevnějším ohňostrojem, jaký kdy zažila. Rafan pak musel Andělu doprovodit domů, takže se Hanka vracela s Danem a Vronem. Svát'a přesně tak, jak Hanka předpokládala, stále ještě četl svou novou knihu. Sice jevil snahu si o ní začít s nimi povídat, ale už bylo pozdě a všem se chtělo spát.

Ráno hned po snídani Vron odešel na zasedání poroty a Hanka se nemohla dočkat signálu, že je čistý vzduch a že se mohou s Plamem sejít. Využila toho, že se kluci přesunuli na ohoz, aby viděli, co se děje na závodisti. V okamžiku, kdy jí drak oznámil, že Dráp odešel, vyklouzla ven. Bude to jen na chvíli, říkala si, budu zpět dřív, než si všimnou, že jsem pryč.

Konečně doběhla na místo srazu a odemkla bránu stadionu. Po chvíli dorazil Plam.

„Bratříčku,“ uvítala ho dojatě a byla šťastná, že je tady a že jí drak čechrá učesané vlasy. Teď mi nic nechybí, pomyslela si. Navzdory všemu ho zase jednou vidí, navzdory všemu tu stojí aspoň na malou chvíli vedle něj a mohou si povídat nahlas. Chvíli spekulovali o tom, co asi rozhodne dnešní ranní zasedání poroty. Pak přišla řeč na dračí i lidskou školu.

„Doufám, že mě na konci školního roku vyberou, abych se mohla zúčastnit výměnného pobytu u vás,“ řekla drakovi, „zatím mám školní výsledky docela dobré.“

„Věřím, že se ti to podaří. Jen nevím, jak se na to bude tvářit Vron,“ naklonil drak hlavu, aby ho mohla drbat pod krkem.

„Je to školní akce, nemůže ji zrušit,“ zasmála se Hanka.

Pak se drak najednou zarazil.

„Co je? Děje se něco?“ zeptala se znepokojeně.

„Dráp mě kontaktoval. Sice jen na okamžik, ale asi bychom měli jít.“

„Tak jo,“ kývla Hanka.

Než však stačila udělat jediný krok, zazářila vedle nich veliká brána a z ní se vynořil Dráp.

„Já to tušil. Takže ty se, bratříčku, pořád scházíš s tou drzou budoucí mrtvolou,“ zasyčel vítězně.

„Ona je pro naši matku důležitá, nemůžeš ji zabít,“ namítl znepokojeně Plamen.

„Žádný člověk nemůže být důležitější než dračí čest! To přece víš!“

„Vrone,“ zavolal Plam polohlasně, „jsme v rejži.“

„Džina z toho vynech. Stejně nemůže nic udělat proti členům své rodiny. A matka jistě také uzná, že taková malá drzá nicka nestojí za rozčilování.“

Hanka pozorovala, jak Zuřivý dráp mluví o její smrti, ale strach kupodivu neměla. Sbírala sílu pro štítové kouzlo a dávala pozor, jestli se Plamův bratr nadechne.

Vtom se otevřela další brána a byl tu Vron. Bleskově zhodnotil situaci a postavil se před Hanku. Dráp se tentokrát nenadechl, ale mávl tlapou a hodil po nich zlatavý šíp. Vron před sebou vztyčil stříbrný kruh. Plamen se rozběhl proti bratrovi, aby mu zabránil v dalších kouzlech. Vší silou do něj strčil.

Zlatavý šíp se odrazil od Vronova kruhu a zamířil zpět k Drápovi. Ten zlostně odstrčil bratra a než stihl uhnout, zasáhlo ho vlastní kouzlo do levého oka. Zuřivý dráp zařval bolestí, až se nad nimi otrásla poškozená střecha stadionu. Místo oka mu zůstala tmavá spálená kůže.

Vronův stříbrný zrcadlový štít se rozplynul a džin se zhroutil Hance do náruče. Neudržela ho a sesunula se i s ním k zemi.

„Co se ti stalo?“ polekala se. „Vrone, co je? Jak ti mohu pomoci?“

„Zachraň se, ať má moje smrt nějaký smysl. Jinak umřu úplně zbytečně a poneseš si dvojnásobnou bolest. Běž, uteč! Okamžitě! Na Drápa ještě sami s Plamem nestačíte.“

Kouzelný džin během své řeči zakroužil rukou a vytvořil malou mihotající se bránu: „Pospěš si, než mi dojdou síly. Ve jménu mé příští bolesti běž! Ted’!“

Strčil do ní a Hanka propadla vytvořenou branou. Uvědomila si, že už automaticky použila trik, který tak dlouho trénovala při procházení školní cvičnou branou. Ocitla se před domem, kde byli ubytovaní. Vyběhla nahoru do věže a ucítila Plamův kontakt. Beze slova ji vtáhl do svého komunikačního krystalu. Uviděla stadion jeho očima. Dráp si držel zraněnou hlavu a zbývajícím okem se nenávistně díval na bratra.

„...zatracenej mizernej zrádce rodiny! Ale vlastně jsi džina zabil ty, když jsi ho zavolal. Máš, co jsi chtěl. A tu tvou drzou kámošku taky dostanu. Drak urážky neodpouští. Dneska utekla, ale já si ji najdu, to si piš. A pak z ní nezbude ani mastný flek. Už nemá džina, který by ji ochránil. Vyříd’ jí, že ji dostanu. Možná zítra, možná pozítří...“

Pak Dráp vykroužil bránu a zmizel v ní.

Plamovy oči se sklonily k zemi. Něžně tlapou nadzvedl džinovo tělo. Ještě žil. Hanka se dívala Plamovým očima a z jejich vlastních jí tekly po tvářích potoky slz.

„Hanka je v pořádku,“ řekl tiše drak Vronovi, „dostala se domů a je tady v duchu se mnou.“

„Díky bohu,“ zašeptal džin.

„Zavinili jsme tvé zapuzení, je mi to líto. Kéž bych dovedl vrátit čas,“ řekl smutně Plam.

„Nejsem zapuzen. Umírám. Je to mnohem příjemnější, než zapuzení. Sice to bolí, ale cítím klid.“

„Opravdu?“ podivil se drak. „To znamená, že jsi o krok blíže svému osvobození.“

„Jdu krajinou stříbrných stínů a bolest mizí. Poděkuj Hance za její cit. Mám ji rád.“

To už Hanka nevydržela a vypadla z kontaktu. Schoulila se do křesla a zalykala se slzami. Jako by převzala Vronovu bolest. Já za to můžu, obviňovala

se a nenáviděla se za to, že ji napadlo uskutečnit tuhle schůzku. Kdyby nebylo jí, mohlo být všechno jako dřív. Budou teď sami a kdo ví, co na to řekne Plamova matka, když díky nim přišla o tak cenného služebníka. A Vron... nemohla myslet ani zastavit slzy.

Kluci sešli z ochozu: „Tak už to skončilo...“

Rafan se podíval na Hanku a zarazil se.

„Co je? Co se stalo?“ zeptal se polekaně.

„Vron... umřel,“ dokázala zašeptat mezi slzami.

„To není možné,“ zavrtěl hlavou Svát'a a ukázal rukou k závodisti, „vždyť ještě před chvílkou...“

„Já jsem ho zabila!“ vyhrkla a utekla do svého pokoje, kde za chvíli promáčela polštář.

Kluci se po sobě podívali a nevěděli, co říct.

„Podává se oběd,“ mávl na ně Dan, který už nosil na stůl plné talíře, „pojd'te, ať to nevystydne.“

„No tak, co je s vámi?“

„Hanka řekla, že zabila Vrona...“ podíval se na něj zamyšleně Svát'a.

„Nemyslím si, že ho zabila,“ řekl Rafan a mimoděk pohladil tulíka, „možná se jen stalo něco kvůli ní...“

„Klíč,“ plácl se do čela Dan, „nechal jsem jí klíč od starého stadionu, aby se mohla s tím svým drakem ještě jednou sejít.“

„Jdeme se tam podívat,“ zavelel Rafan a všichni vyrazili poklusem na místo, kde se s Plamem naposledy viděli.

Vrata byla pootevřená a drak tam ještě byl. V jeho tlapě se rýsovala mlha, která svým tvarem vzdáleně připomínala postavu. Když vstoupili dovnitř, rozplynula se.

„Umřel,“ řekl Plam a na zem ukápla dračí slza.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Rafan.

Drak se na něj nešťastně podíval.

„Vron bránil Hanku před Drápem a při tom mého bratra nechtěně zranil. Kvůli tomu se dostal do konfliktu se závazkem k matce, takže zemřel. Vlastně jsem ho zabil já, když jsem ho sem přivolal na pomoc.“

Chvíli mlčky stáli ve společném smutku.

Rafan si nenápadně promnul oči a přistoupil blíž k Plamovi: „I Hanka říká, že ho zabila. Ale to není pravda. Žádný z vás ho nezabil. Vron udělal jen to, co si zvolil.“

„Ano. Myslím, že teď je o krok blíž ke svému osvobození z existence džina. Bude mi chybět,“ vzdychl Plamen a zdvihl hlavu, „a vám určitě taky. Ale čas se vrátit nedá. Musím už jít.“

„Sbohem,“ dívali se, jak odchází.

„Za chvíli začne slavnostní průvod, měli bychom si pospíšit,“ připomněl jim Dan. Smutně přikývli a poslechli. Dan za nimi zamkl bránu a klíč strčil do kapsy.

„Vlastně za to můžu já, neměl jsem jí ten klíč dávat,“ zašeptal tiše sám pro sebe a vzdychl, „až do teď to byla taková krásná a povedená slavnost...“

Hanku museli z pokoje vytáhnout téměř násilím.

„Copak to nechápete? Já na tu slavnost prostě jít nemůžu! Nedokážu se teď dívat na rozjásané davy. Nechtějte to po mně.“

„Ferinová tě vlastnoručně uškrtní, když nepříjdeš. Musíš jít!“

„Nemůžu,“ zavrtěla hlavou Hanka a znovu se rozplakala.

Na schodech se ozvaly kroky a Rafan pustil do pokoje Andělu.

„Vy ještě nejste převlečení?“ podivila se.

„Už na tom pracujeme,“ řekl Rafan a strčil obě dívky do Hančina pokoje, „pomoz prosím tě Hance, ať to stihneme.“

Přes slzy se na něj zuřivě podívala, ale před Andělou už neměla sílu odporovat. Za chvíli společně spěchali na místo srazu. Při odchodu Hanka zjistila, že jí Rafan strčil do kapsy tulíka a byla mu za to vděčná. Ještě pořád se jí chtělo brečet, ale díky Plavíkovi se aspoň dokázala ovládnout.

„Kde proboha vězíte?“ vyjela na ně rozčileně profesorka, když se objevili. Hned všechny hnala na místo, kde pořadatelé rozmisťovali účastníky v čele průvodu.

„No, to je dost, že jste tady! Za chvíli vyrážíme,“ ukazovali hned Ferinové a jejím šesti supervolonistům, kam se mají zařadit. Bylo tu plno ruchu. Hudebníci zkoušeli kousky skladeb, lidé na sebe pokřikovali a jednotliví draci se opatrně prodírali davem.

Konečně vyrazili širokou hlavní ulicí skrz celé město. Tentokrát je Ferinová ani nepeskovala za to, že zapomínají na úsměv. Ostatně ani ona se na mnoho úsměvů po cestě nezmohla. Lidé na ně mávali, halekali a užívali si poslední slavnostní okamžik festivalu.

Hance ta cesta kolem města připadala nekonečná. Ale díky hluku a díky tomu, že pořád musela hlídat, aby nikomu nenajela prknem na paty, nemusela myslet na Vrona. Přesto si oddechla, když všechno skončilo.

Ferinová jim dala dvě hodiny na zabalení věcí. Smutně se rozloučili s Danem a jeho otcem, který je přišel vyprovodit k bráně. Naposledy jim poděkovali za dárky a pohostinnost a připojili se k Ferinové, která tu už čekala. Během chvílky dorazili i všichni ostatní, kteří tu byli bez rodičů, a společně se přesunuli do Santareny.

Magický most

„Jdu si promluvit se Zachariášem,“ řekl Rafan, když dorazili do svého stromového domku.

Hanka si trochu nepřítomně vybalila věci a přichystala školní výbavu na zítra. Pak mlčky zalezla do svého pokoje. Tulík jí celou dobu seděl na rameni a ani si ke Svát'ovi nedošel pro sušenku, když je chlapec rozbalil.

„Tady máš aspoň čaj,“ donesl jí kamarád hrnek s nápojem s postavil ho na stolek v jejím pokoji. Hanka ani nezvedla hlavu z polštáře, aby poděkovala. Tulík byl stočený pod její bradou a ocásek položil dívce kolem krku.

Mezitím se objevil Rafan i se Zachariášem.

„Navečeřím se s vámi,“ řekl trpaslík a sáhl do trouby pro jídlo.

„Hanka je v posteli, dal jsem jí tam čaj,“ řekl Svát'a, „doufám, že ho vypije, má v něm bylinky na spaní.“

Zasedli ke stolu a chvíli se mlčky věnovali řízku na talíři.

„S bydlením si nemusíte dělat starosti,“ řekl Zachariáš, když dojedl a vytáhl z trouby korbel s pivem, „Vron vám u mě zaplatil tenhle domek i se stravou na deset let dopředu. Doufal, že neskončíte jen u základního vzdělání, ale že budete ve studiu pokračovat dál.“

„Je to, jako kdybychom přišli o rodiče,“ vzdychl Svát'a a ani si nepřidal druhý řízek.

„Pokud byste potřebovali nějakou finanční výpomoc, stačí říct,“ nabídl jim trpaslík a zhluboka si přihnul piva.

„Ve škole nic nepotřebujeme, ale díky,“ pokusil se o úsměv Rafan.

„No jo, musíte být po dnešku unavení, nebudu vám tady zaclánět,“ poklepal Zachariáš Svát'u po zádech, až chlapec zalapal po dechu, a zvedl se.

Popřál jim dobrou noc a zmizel. Teprve po jeho odchodu si Rafan všiml obálky, která byla schovaná za korbelem od piva a našli v ní zastrčené tři tisícovky.

„Neměli bychom mu to vrátit?“ zeptal se nejistě Svát'a.

„Já se o to rozhodně nepokusím,“ vrtěl hlavou Rafan, „ale jestli to chceš zkusit ty...“

„Ne..., ani já ne. Myslím, že trpaslíkům je lepší neodporovat,“ souhlasil Svát'a a přistrčil obálku přes stůl k Rafanovi, aby ji uklidil.

Ráno měla Hanka oči rudé od pláče, ale už s kluky začala mluvit. S díky Rafanovi vrátila Plavíka a dokonce se i nasnídala. Mluvili o škole a pečlivě se vyhýbali jakékoliv zmínce o Vronovi.

Po prázdninách je opět čekalo spoustu učení a všichni tři se nadšeně vrhli do práce, protože zaměstnávala jejich mysl a odsunovala trápení na vedlejší kolej. Leželi v knihách, trénovali magické dovednosti častěji než museli, a to dokonce i během osobního volna.

První týden Ferinová ve škole chyběla. Jak se Rafan dozvěděl od Anděly, byla při soudním zasedání odsouzena za nedostatečný dohled nad svými svěřenci k veřejně prospěšným pracím, což znamenalo podílet se celý následující týden na úklidu Poluty po festivalovém řádění.

Patrik a René z toho měli švandu.

„To jste už slyšeli, že Ferina vyměnila prkno za koště? Možná se na něm učí lítat,“ pošklebovali se učitelce před svými spolužáky.

Jednou je však při tom přistihl Rafan: „Opravdu, René? Já zase slyšel, že jsi své ohořelé boty hasil v Polutě vlastními tekutinami. Prý jste po tom incidentu vy dva s Patrikem smrděli tak, že už vás nepustili ani do průvodu.“

Řehot spolužáků bratry Pohromakovy rozzuřil.

„A co je pravdy na tom, že váš vychovatel radši zhebnul, než by vás dál vychovával?“ jedovatě si zaryl René, ale to bylo to poslední, co řekl, než mu Rafan zkroutil ruku a chytil ho pod krkem. Nikdo kolem sice neslyšel, co mu pošeptal, ale od té doby už si René i Patrik vtípky odpustili.

V pátek před prvním víkendem požádal profesor Jasanov Hanku a Svát'u, aby ani oni, ani jejich bratr neodcházeli domů a aby se ve škole tentokrát zdrželi i přes víkend. Překvapeně čekali, co se bude dít.

Když už ve škole nezůstali žádní studenti, ozvaly se jejich hodinky a oznámily jim, že mají přijít před školu. Čekal tu na ně profesor Jasanov, zástupkyně ředitele Diana Rena a dračice Karmaneuduna.

Při pohledu na Plamovu matku v nich byla malá dušička. Jak asi přijala ztrátu kouzelného džina? Zlobí se i na ně?

Zdvořile pozdravili a nejistě čekali, co má tahle schůzka znamenat.

„Dozvěděli jsme se,“ oslovila je zástupkyně ředitele, „že jste přišli o svého opatrovníka. Upřímnou soustrast. Právě proto sem přiletěla uznaná starší, ctihodná Karmaneuduna, která nad vámi drží ochrannou ruku a doposud hradila vaše vzdělání. Jako vašeho nového poručníka stanovila pana Zachariáše, u kterého bydlíte. Zároveň nás poprosila, abychom zprostředkovali tohle setkání, aby za vámi nemusela do Santareny. Tento víkend tedy můžete mimořádně strávit zde ve škole. Jídlo vám bude doručeno do vašeho pokoje, jinak se můžete volně pohybovat po běžně přístupných pozemcích školy.“

Poté se i s Jasanovem uklonila dračici a oba učitelé odešli. Zůstali zde s Plamovou matkou sami.

„Nešťastné okolnosti Vronova odchodu mě přinutily vás vyhledat. Jak jistě víte, ráda bych se s vámi setkala, až dokončíte magická studia. Ovšem jeden z mých synů nedbá na mé domluvy a dá se říci, že i ohrožuje váš život. A protože už nemám kouzelného džina, aby vás ochránil, chci vás během zítřka něco naučit. Ráno se proto sejdem na louce jednorožců. Budu vás tam čekat.“

„A v kolik hodin máme přijít?“ zeptala se Hanka.

„Pošlu vám vzkaz,“ odpověděla dračice a než se mohli zeptat, jaký vzkaz, otočila se k nim zády, vzlétla a zamířila přes řeku ke skalám.

Děti na sebe udiveně pohlédly a pokrčily rameny.

„A co když zaspíme?“ strachoval se Svát'a.

„Ale nezaspíte, já vás vzbudím,“ vykoukla zpoza rohu známá dračí hlava.

„Plame,“ vykulila oči Hanka, „kde se tu bereš?“

„Jsem tu s matkou. Prý se budu učit společně s vámi.“

„Ty víš, co nás chce tvoje matka naučit?“

„Nemám nejmenší tušení. Poslední dny byla velice zamyšlená a zdálo se mi, že má starosti. Pak řekla ostatním, že se bude o víkendu věnovat mladšímu synovi a odletěla se mnou přímo sem. Taky se mi to všechno zdá poněkud zvláštní.“

„Ona se na nás kvůli Vronovi nezlobí?“ odvážila se zeptat Hanka.

„Měl jsem dojem, že se spíš zlobí na sebe a na Drápa. Dost se s ním pohádala. Jinak od té doby, co jsme se vrátili, skoro nemluví a je smutná.“

„Hm, to my taky,“ řekl Svát'a.

„Máte s sebou nová prkna?“ změnil raději drak téma.

„Máme,“ přikývl Rafan.

„A co si tak trochu zalítat po louce jednorožců?“

„Já jsem pro, a Hanka myslím taky,“ rozhodl za kamarádku Rafan.

„Ne, mě na prkno nedostanete,“ vrtěl hlavou Svát'a, když mu nabízeli, aby se svezl na některé eftrojce, „lítejte si, jak chcete, já si jdu číst.“

Rychlý pohyb a dovádění bylo přesně to, co potřebovali. Tenhle víkend by stejně doma nestál za nic. Tady se aspoň trochu rozptýlili a unavili.

Ráno na ně čekala Karmaneuduna s Plamenem přímo na louce.

„Po dlouhém váhání jsem se rozhodla přistoupit na jeden Vronův návrh, který mi předložil při našem posledním setkání. Brala jsem jeho obavy na lehkou váhu a mylila jsem se. Teď jsem usoudila, že byste měli umět něco, co dovedou zatím jen draci. Nerada draky zrazuji, ale nevidím jiné východisko. Teď od vás budu chtít přísahu s magickou pojistkou. Chci, abyste přísahali, včetně tebe, můj synu, že nikdy nikomu neprozradíte, kdo a co vás tady učil. Jediné, co smíte v nejvyšší nouzi říci, je, že toto umění jste se naučili v santarenské škole. Magická pojistka vás zabezpečí i proti násilnému výslechu. Pokud s mou podmínkou souhlasíte, přísahajte, že budete mlčet.“

„Přísaháme,“ odpověděli Hanka, Svát'a, Rafan i Zuřivý plamen.

„Přijímám váš závazek,“ odpověděla dračice a každého z nich se dotkla drápem na prsou.

„Tak a teď se pustíme do práce. Plamen říká, že už jste zvládli základ procházení divokou branou. Něco podobného budete potřebovat i dnes. Musíte se naučit dokonale obalit své tělo neaktivní magií. Povrch vašeho těla musí při tom být dokonale hladký a dokonale neutrální a dole sahat až kousek pod povrch, na

kterém stojíte. Až zvládnete tenhle první krok, naučím vás přidat další vrstvu kolem neaktivní magie. Tahle vrstva bude hustá zpomalovací. Právě v ní by se mělo zachytit útočné kouzlo, které proti vám někdo použije. Vsákne se do husté hmoty a neškodně po vašem povrchu sklouzne do země. Právě díky tomuto umění se o dracích říká, že jsou odolní proti většině kouzel. Naučím vás základy magického mostu a doufám, že budete společně pilně trénovat, protože úspěch této obrany proti magii tkví především ve schopnosti se soustředit a v sebekázni.“

Dračice jim dala nějaký čas, aby kolem sebe zkusili vytvořit onu neaktivní vrstvu. Pak ji otestovala zahřívacím kouzlem. Pokud někdo cítil teplo, bylo to špatně. Nutila je zkoušet to znovu a znovu.

Pak je pustila na oběd a dopřála jim krátký odpočinek. Odpoledne zase pokračovali tam, kde přestali.

„Už je to o fous lepší,“ řekla Karmaneuduna, když na ně použila téměř opravdový plamen a oni to ustáli.

Večer se jim ještě pokusila vysvětlit, jak přidat k obalu druhou vrstvu. Pak výuku ukončila a dopřála jim ještě trochu času na létání a honění se na prknech.

Nedělní dopoledne s dračicí bylo náročné. Nutila je k maximálnímu soustředění a museli ustát šrapnelové kouzlo, které k testování jejich sebekázně užívala. Hanka měla vždycky pocit, že má po těle tisíc miniaturních bombiček, které naprosto nepravidelně a velice rychle vybuchují po celém povrchu těla. Udržet soustředění v takové situaci bylo téměř nemožné, natož hlídat dvě vrstvy, které se nesměly vzájemně pomíchat. Přesto byla vděčná za to, že tu může být společně s kluky a svým dračím kamarádem a že se musí pořádně soustředit. Díky únavě se poslední dva dny docela dobře vyspala a díky spánku se cítila lépe. Dračice ji proháněla mnohem víc, než oba kluky, ale na druhou stranu ji i několikrát pochválila.

Po obědě přiletěl na louku jednorožců už jen Plam.

„Až matka zavolá, budu muset domů. Ale prý si ještě můžeme chvilku zalétat,“ drcnul do Hanky a Rařana.

„To je od ní hezké, že nám věnovala trochu společného času,“ usoudila Hanka a naskočila na prkno. Bylo to skoro jako o prázdninách. Málem při tom zapomněla, že má být smutná.

Pak se objevila dračice a jejich létání ukončila.

„Vzhledem k tomu, že dračí škola letos zrušila výměnný pobyt se Santarenou, chtěla jsem vám dopřát aspoň trochu společného času. Ale teď už musíme letět. Nezapomeňte trénovat a mějte na paměti svou přísahu. Zatím sbohem.“

Rozloučili se s Plamem a pak už jen sledovali, jak odlétají za řeku.

Víkend pomalu končil a za chvíli se škola zase naplní vracejícími se prvňáky. Mají smůlu, že letos neuvidí draky, politovala je Hanka. Jenže i ona má smůlu, že

nebude moci navštívit dračí školu. Tak se snažila mít dobré výsledky, naučit se jejich jazyk a teď se to takhle zhatilo. Ztracení Pohromakovi!

Pomsta je sladká

„Ty, Hanko,“ zatahal ji za svetr Svát'a, „a co kdybychom vyrazili společně k jednorožcům? Jejich škola taky může být ohromně zajímavá. P'ujibo by nám určitě ukázal všechno, co stojí za vidění.“

Pokřčila rameny, ale když uviděla Svát'ův nadšený obličej, přikývla: „Proč ne. Můžeme zkusit, jestli nás vyberou. A co ty, Rafe?“

„No, já budu asi jako prvňák tvrdnout tady, mě stejně Spanilá nikam nepustí. Kdo ví, jestli nakonec díky ní nepropadnu.“

„To snad ne!“ zhrozila se Hanka. „Opravdu to máš u ní tak špatné?“

„Ať se snažím, jak se snažím, je to zase horší, než dřív.“

„Tulík zlobí?“

„To se říct nedá, ale onehdy ji oslovil jako profesorku Nahnilou. Já ho, lumpíka podezírám, že to dělá schválně. To si jistě umíte představit, jak se její nová přezdívka rychlostí blesku rozšířila...“

„Plavík je vážně číslo. K zulíbání...“

Začal další školní týden. Ferinová se vrátila do školy a v prvních dnech nebyla právě v nejlepší náladě. Ička jen přšela a i Hanka od ní schytala hned dvě najednou. Navzdory tomu, že dračí komunikaci ovládala celkem bez problémů, magická komunikace jí příliš nešla. Vždy měla tendenci sklouznout do naučeného dračího způsobu, takže lidský způsob spojení ztratila dřív, než stihla předat žádanou informaci. Budu to muset natrénovat, vzdychla, když z jejího válce zmizel další žetonek.

Další den dostala dopis od Pauly. Omlouvala se, že nedorazila během prázdnin.

„... a doufám, že ti Vron řekl, o co mě požádal,“ pokračovalo vysvětlení, „protože lhát kamarádce je něco, co bych pro nikoho jiného neudělala. Tvrdil, že jsi v nebezpečí, a pokud se podaří tě zadržet v Santareně, bude to pro tvé dobro. Také souhlasil, že po prázdninách ti mohu všechno říct. Zatím o vás nemám od Vrona žádné zprávy, tak doufám, že jsi v pořádku a ostatní také...“

Dál psala o mamince, která postonává, o sourozencích, kteří rostou jako z vody, i o tom, jak za ní lidé chodí, aby jim pomohla při různých potížích.

Hance se do odpovědi na dopis vůbec nechtělo, i když si uvědomovala, že to bude muset udělat. Bude muset Paule napsat, že jejich kouzelný džin už neexistuje a jak jejich prázdniny proběhly. Ale ne hned. Však ono to ještě týden nebo dva počká.

Na kroužek supervolonu šli spolu s Rafanem bez svých nových prken. Usoudili, že není třeba se před kamarády chlubit, jaké nádherné dárky od Ferelliho rodiny dostali. Však ona budou školní prkna na trénink taky stačit.

Překvapeně zamrkali, když zjistili, že kluci Pohromakovi také dorazili a drze se na profesorku Ferinovou usmívali. Proč je proboha po tom všem nevyrazila? Nejhuř se to ovšem podepsalo na celkové atmosféře. Místo toho, aby se radovali ze svých úspěchů a létali pro radost, začalo se to tu podobat hodině tělocviku. Nejdřív rozcvička, pak pilování náročnějších figur a na závěr část z jejich vystoupení. Učitelka mluvila stručně a bez nadšení, zato kluci Pohromakovi byli asi jediní, kdo tu měl dobrou náladu. Předváděli se na prknech víc než jindy a k údivu všech na to Ferinová neřekla ani slovo.

„To je teda nebetyčná drzost!“ rozčilovala se pak Hanka. „Jak si mohou ti kluci dovolit tohle chování? Po tom, co provedli a jak jim Ferinová svým příchodem zachránila život, by se měli stydět a být jí vděční. Ale tohle? To fakt nechápu.“

„Anděla říkala, že měla profesorka dlouhý pohovor s jejich otcem,“ řekl tiše Rafan. „Prý to pro ni byl velmi nepříjemný rozhovor. Pohromak jí pohrozil, že pokud se na jeho děti jen křivě podívá, zažaluje ji za ohrožení života svých synů, což znamená, že jako učitelku už ji žádná škola nezaměstná.“

„Vždyť ty kluky zachránila... Já to vážně nechápu. Vysvětli mi to.“

„Obvinil ji, že na ně nedala pozor a může za to, že se vůbec do téhle situace dostali. Pokud by ji zažaloval veřejně, škola ji vyhodí dřív, než vůbec dojde k projednávání obvinění. Tak se jí nediv, že je našťvaná a drží se zpátky.“

„Ale to je hrozně nespravedlivé.“

„Ano. Ale dokážeš s tím něco udělat?“

„Ne. Ale rozčiluje mě to. Kluci si teď budou myslet, že jim všechno projde.“

„Kdyby jen to,“ povzdychl Rafan, „Anděla si myslí, že to z jejich strany nebyla jen klukovina, ale že šlo o něco, z čeho získali spoustu peněz. To je ovšem jen domněnka. Nic jí o tom neřekli.“

„Pohromakovi! Bože, jak já je nesnáším! Promiň. Tentokrát jsem tím opravdu Andělu nemyslela,“ dodala rychle Hanka.

„Víš, ona to vůbec nemá snadné. Matka od nich odešla, když byla ještě malá, a vzala si s sebou jen nejstaršího syna Stana a Reného. Otec u nich střídá vychovatelky a vychovatele, ale nikdo zatím nevydržel déle než půl roku. On sám na ně skoro nemá čas a leckdy ho nevidí i několik týdnů. No a teď René přetahuje Patrika na svou stranu a Anděla začíná být sama.“

„Nechceš po mně doufám, abych ji litovala...“ neudržela se Hanka.

„Lítost není to, co potřebuje. A ty to dobře víš! Jen jsem ti chtěl naznačit, že nejsi sama, koho něco trápí.“

„No jo, já vím.“

„Tak měj trochu ohledy.“

Trochu vyčítavě se po Rafanovi koukla, ale dál neprotestovala. Už si zvykla, že kamarád každý večer mizel a tajně se scházel právě s Andělou. Tu a tam je dokonce se Svát'ou zahlédli, když ven chodili trénovat dračí obranu.

Plam se teď pravidelně vyptával, jak jim to jde, protože musel podávat hlášení matce. Když tu nebyl Vron, převzal nad nimi kontrolu on. A protože si s ním chtěli povídat i kluci, postupně se Hanka zlepšovala i v tom, jak udržet vzájemnou komunikaci pomocí psychických krystalů. Svát'ův zelený se zlatými jiskřičkami zvládala už téměř dokonale, ale na Rafanův musela stále ještě dávat pozor, aby neztrácela kontakt.

Na Plamův spojovací krystal ani nemusela myslet. Jako by stále zůstal její součástí, stačilo si jen na draka vzpomenout a mohli okamžitě komunikovat. Sice ne vždy byl vhodný okamžik na konverzaci, ale i to hned oba poznali a odložili spojení na později. Od posledního společného víkendu se trochu zmínil i jejich bolavý smutek nad odchodem Vrona. Spekulovali o tom, jak to asi bude s kouzelným džinem dál. Opravdu absolvoval první krok na cestě svého vysvobození? Kdo ho asi najde příště? Drak byl první tvor, se kterým si mohla o Vronovi povídat, aniž by se rozbrečela. Možná to bylo tím, že i on měl ke svému bývalému vychovateli blízkou vazbu, i on ho měl opravdu rád. Oba měli stejnou vinu na tom, co se stalo. A navíc byl drak s Vronem až do posledního okamžiku jeho skonu. Oba pociťovali úlevu, že o tom mohou mluvit.

Největšího pokroku Hanka se Svát'ou dosáhli při cvičném procházení branou. Doposud měli za sebou prvních třicet úspěšných průchodů a nyní je čekalo cestování se zdejšími netopýrem Karlem. Ochotně se nechal zavěsit na kabát nebo vestu, ale těsně před branou si vždycky našel nějakou možnost, jak se zadrápnout za kůži na krku nebo se zamotat do vlasů. Jeho největší specialitou, jak časem zjistili, bylo připlácnutí se na obličej. Udržet v takové chvíli koncentraci bylo poněkud problematické. I jeho zatřepotání křídly dokázalo procházejícího vyvést z rovnováhy.

Teprve, když se naučili zvládnout všechny jeho figle, dostali se dál. Posledních deset průchodů s netopýrem a zavazadlem už o moc větší problém nebyl, protože zavazadla se většinou chovají mnohem způsobněji než Karel.

Poslední úspěšný průchod branou dokončili ve stejný den a oba to považovali za velké vítězství. Ve školní třídě se vedle jejich válců s žetony objevil v jednom poli barevný symbol brány a profesor Jasanov je pochválil před třídou za úspěšné dokončení atestace.

„My jsme vážně dobří,“ konstatoval Svát'a, „bez téhle atestace by nás ani nemohli vybrat na výměnný pobyt u jednorožců. Profesor Smítko povídal, že poslední úsek cesty k nim vede přes nechráněnou bránu a že jednorožci odmítají nainstalovat stabilní průchod, aby se jim tam necourali nezvaní hosté.“

„Nevíš, kolik tam má jet lidí?“

„Prý nám letos nabídli, aby přijelo dvacet studentů a naznačili, že pro ně připravují nějaký zajímavý zážitek.“

„Tak to bych se možná i mohla vejít do výběru. Je tu ale stále ještě dost kluků a holek, co mají lepší výsledky než já. Třeba ale nestihnou dodělat atestaci z průchodu branou.“

„A co takhle trochu přidat v učení, abys měla lepší hodnocení?“ dotázal se s nevinným výrazem Svát'a.

„Vždyť se učím víc, než všichni ostatní,“ zamračila se na něj Hanka.

„Opravdu?“ provokoval ji z legrace kamarád.

Samozřejmě věděl lépe než všichni ostatní, kolik času teď věnuje studiu. Dokonce i většinu víkendů trávili všichni tři učením. Oni pomáhali Rafanovi zvládnout jeho úkoly a on zase pomáhal jim prokousat se jejich problémy. Často se Rafanovi smáli, že vlastně absolvuje dva ročníky naráz. Profesorka Spanilá to však viděla jinak. Už bylo všem naprosto jasné, že si na Rafaela Vrona zasedla. Dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby ročníkem neprošel.

„Měl by sis na ni stěžovat,“ ryl do něj Svát'a, ale jeho kamarád jen vrtěl hlavou.

„Ono všechno špatné má i druhou stranu mince. Kdyby mě ta megera tak neproháněla, zdaleka bych toho neuměl tolik, jako když mě rozčiluje tím, že se mě snaží potopit. Burcuje ve mně netušené rezervy a mám v úmyslu nedat jí příležitost k mému propadnutí.“

„No, já nevím,“ pochyboval Svát'a, „já myslím, že by ses to v pohodě naučil i bez její asistence.“

Mysleli si, že se o víkendech budou bez Vrona doma nudit, ale nic takového se nestalo. Dokonce ani nestíhali všechny svoje plány. Zachariáš je občas s sebou brával na výlety, když musel odjet do jiného města sjednat nějaký obchod, pan Mojerana se také občas přihlásil a pozval je na oběd či nějakou akci. Akorát Hanku rozčilovalo, když Zachariáš trval na tom, aby sobotní dopoledne trávila v kuchyni a učila se vařit. Tu a tam se jí sice podařilo na něco vymluvit, ale ne dost často. Z hloubi duše ty služby u plotny nesnášela.

Jaro bylo deštivé a blátivé. Kolikrát se ze svých večerních cvičení vraceli mokří a špinaví. Přesto je Plam nutil, aby stále trénovali a nezanedbávali to.

Jednou večer se Rafan vrátil ze své schůzky s Andělou dřív než obvykle a byl do běla rozzuřený vzteky.

„Nepřišla?“ pokusil se zavtipkovat Svát'a, ale když viděl kamarádův nepřítčný pohled, uklidil se od něj dál z dosahu. Rafan vztekle odhodil zmoklý svetr do kouta a sedl si do křesla. Hned z něj ale vyskočil a začal přecházet sem a tam.

„Asi bude lepší, když nám řekneš, co se stalo,“ uhodila na něj Hanka.

„Zas... Pohro... debi... hnusní,“ drtil mezi zuby a naštěstí mu nebylo příliš rozumět.

Pak se několikrát zhluboka nadechl a znovu se posadil. Tulík opatrně vykoul z kapsy, jestli je to zklidnění trvalého rázu. Zřejmě usoudil, že už mu nehrozí pád na zem a vyšplhal se Rafanovi ke krku, kde si udělal pohodlí.

„René s Patrikem žalovali otci, že se Anděla ve škole schází s nějakým nýmandem, který pochází bůhví odkud. Otec si na ní vynutil slib, že už se se mnou scházet nebude. Jinak ji prý vezme pryč z magické školy a pošle ji do školy rodinné, kde se bude učit vařit, šít, hospodařit na zahradě a vychovávat děti. Já ty její bratry nejspíš zabiju.“

„Jsem pro,“ zašklebila se Hanka, „ale to by nám asi neprošlo.“

„Tak musíme vymyslet něco, co nám projde,“ podíval se po nich s pochopením Svát'a.

„Taky jim ošetříme supervolonová prkna,“ navrhla Hanka.

„Ale fuj,“ zamračil se Svát'a, „to nemá ani nápad ani eleganci. A navíc bys poškodila školní majetek.“

„Zmaluju je až zmodraj,“ mračil se Rafan.

„To není žádné umění, když jsi starší a silnější. To by spíš chtělo něco...“ zamyslel se Svát'a.

Jeho kamarádi čekali, co z něj vypadne.

„...něco, co by ostatní pobavilo a je rozzuřilo. Mám takový malý nápad ohledně zítřejší snídaně. Zařídím to, ale vám nic neřeknu, abyste neměli průšvih.“

„Jestli máš na mysli nějaké kouzlení, tak to nedělej, na to se přijde.“

„Bez obav,“ mrkl na Hanku Svát'a, „když na to přijdou, tak z toho bude jen malé napomenutí. Ale efekt by měl být dostatečný. Hlavně si nezapomeňte vzít k snídani marmeládu.“

„Tu si přece bereme vždycky, je moc dobrá,“ pokrčila rameny Hanka a byla zvědavá, co jejich malý kamarád hodlá s krabičkami džemu provést.

Druhý den vstal Svát'a velice brzo a zaběhl do jídelny dřív než ostatní. Jeho tvrzení, že nemohl dospat hlady, nepřišlo nikomu, kdo znal jeho setrvalý apetit, nijak divné.

Pak se vrátil do pokoje a usmíval se na Hanku a Rafana, kteří se teprve hrabali z postelí: „Pomsta je sladká v každém ohledu.“

Společně dorazili do jídelny, kde už bylo živo a nezvykle veselo. Velká nádoba na krabičky s marmeládou byla téměř z poloviny prázdná a tlačila se u ní fronta. Rafan se natáhl a vylovil z nádoby po dvou krabičkách, vždy jednu jahodovou a jednu meruňkovou. Posadili se k volnému stolku.

Hanka otevřela jahodovou marmeládu a vtom z krabičky vykoulkla bublina s Patrikovým obličejem a prohlásila legračním hlasem: „Jsem Patrik, hloupej zbabělec a žalobníček.“

Obličej se změnil v podobu prasátka. Pak se hmota poslušně smrskla zpět do krabičky a byla z ní opět normální červená marmeláda.

„To je paráda,“ ocenila Hanka nápad svého kamaráda, „a teď meruňkovou...“

Oranžový René řekl: „Jsem René, zbabělý hlupák a žalobníček.“

Jeho obličej plynule přešel do podoby slepice a splaskl v podobě džemu zpět na své místo v krabičce. Kolem se řehonili další spolužáci a brali si další krabičky s sebou do kapes.

Pohromakovi dorazili na snídani mezi posledními a nad marmeládou jim ztvrdly rysy. Hned jim bylo jasné, odkud vítr vane. Chvíli nad situací tiše diskutovali, ale pak se rozhodli, že to nechají být a přejdou to mlčením. To ovšem ještě netušili, kolik krabiček mají jejich spolužáci a kamarádi v zásobě.

Co se týče profesorů, měla celá věc přece jen dohru. Při třídnické hodině museli celou dobu poslouchat, jak nezodpovědné je použití magie pro žertíky podobného druhu, jako byl případ marmelády, a jak je důležité zbytečně nenarušovat rovnováhu sil ve škole, neboť tam nejsou proto, aby se naučili množství kouzel, ale proto, aby ovládli umění používat jen minimum magie, nebo si poradit bez ní. Každý eventuální další případ, který by následoval, ale bude školou už vyšetřován a po zásluze potrestán. Sedmý smysl je dar a nikoliv síla, která by měla sloužit k tak nízkým věcem, jako je posmívání se, nebo narušování společného soužití. No a profesorka Spanilá navíc na Rafana použila kouzlo pravdy, když se ho zeptala, co o těch kouzlech s marmeládou ví. Dá se říci, že byla velice zklamaná, když kouzlo potvrdilo, že Rafan opravdu do příchodu do jídelny netušil, co budou marmelády vyvádět.

Další dny s potěšením sledovali, že marmelády, které si z jídelny žáci odnesli, i nadále bez problémů fungují. Kdyby ještě navíc tušili, že profesorka Ferinová jich taky pár zabavila, aby je mohla ukázat zástupkyni ředitele, byli by sourozenci Vronovi ještě spokojenější.

„Jen počkej, tyhle srandičky si šeredně odskáčeš,“ zasyčel René na Rafana, když se potkali na kroužku supervolnu.

„Tos mě vážně polekal,“ odsekl ironicky Rafan a usmál se na Andělu.

Ta jen sklopila oči a byla smutná. Nešťastně se za ní díval, když odcházela. Ani zamávat se mu neodvážila. Uvědomoval si, že svým zájmem ohrožuje její postavení, ale nemohl si pomoci.

Pomsta Pohromakových na sebe nedala dlouho čekat. Neudála se však ve škole, ale přímo v Santareně. V neděli po ránu si poslední dobou zvykli Hanka a Rafan chodit s prkny na obrovské veřejné hřiště. Touhle dobou tu nebývalo mnoho lidí, takže si mohli perfektně zalítat.

Jednou ale těsně po nich dorazili Pohromakovi. Přišel s nimi i nejstarší bratr Stan, kterého viděli minulý rok na závodech v Polutě. Začali lítat a drželi se tak blízko Hanky a Rafana, že to dívku za chvíli přestalo bavit.

„Já nevím, jak ty, Rafe,“ zarazila prkno těsně u kamaráda, „ale já tady dneska končím. Tohle fakt nemám zapotřebí.“

„To ale bude vypadat, že před nimi utíkáme,“ nesouhlasil s ní.

„Tak ať,“ pokrčila rameny Hanka, „jestli chceš, klidně ještě chvíli lítej, ale já si jdu koupit ke vchodu něco k pití a počkám tam na tebe.“

„Tak jo. Kup pití i pro mě, já za chvíli přijdu.“

Jakmile dívka zmizela z dohledu, měl Rafan pocit, že udělal chybu, když neodešel s ní. René se Stanem v té chvíli začali dorážet na Andělu, která se doposud držela dál od nich. Najížděli do své sestry a snažili se ji při nájezdech lehce ťuknout do ruky nebo nohy. Ačkoliv si Rafan uvědomoval, že jsou dost dobří na to, aby ji nějak vážně poranili, přesto se na to nedokázal nečinně dívat. Anděla kličkovala k zemi, aby tuhle zábavu svých bratrů co nejrychleji ukončila. Rafan usoudil, že už jsou dost blízko u země, tak najel do Reného a shodil ho z prkna. Za jeho zády se však objevil Stan Pohromak a udělal mu totéž. Rafan dopadl nešťastně na záda a vyrazil si dech. To už vedle něj přistál i útočník. Zdvihl otřeseného chlapce na nohy, opřel ho o sloupek zdejšího osvětlení a zkroutil mu ruce za záda. Pak mu je za sloupkem svázal řemínkem, který mu s úsměvem podal René. V té chvíli k nim dorazila Anděla s Patrikem.

„Co to děláte? Nechte toho!“ pokusila se odstrčit Stana od svého přítele, ale její nejstarší bratr se jen zasmál a sevřel její ruku tak, že vykřikla bolestí.

Patrik s rozmachem kopl Rafana do kotníku: „To je za ty marmelády!“

„Počkejte mládeži, tohle by nic nevyřešilo,“ zarazil kluky Stan, „napadlo mě něco jiného. Pojď sem, sestřičko.“

Stan přistoupil k Anděle a přitáhl ji k sobě.

„Běž a vyndej mu z kapsy tulíka,“ postrčil ji.

Anděla o krok couvla a zavrtěla hlavou. Stan se rozmáchl a ušetřil jí facku, až upadla.

„Nech ji, ty hajzle,“ zacloumal pouty Rafan, ale uvolnit se mu nepodařilo.

„Přines tulíka!“ rozkázal Stan podruhé a Anděla schytala za neuposlechnutí druhou facku. Z nosu se jí spustila krev.

„Andy,“ oslovil ji bezmocný Rafan, „vezmi si Plavíka. Prosím.“

„No vidíš, jak tě hezky prosí...“ znovu ji k zajatci postrčil nejstarší bratr.

Anděla roztřesenou rukou vyndala tulíka z Rafanovy zapnuté kapsy.

„Sem!“ nařídil Stan a otevřel batůžek, který právě sebral Patrikovi a věci z něj mu vysypal na zem.

Anděla tam něžně vložila zmateného tvorečka a její bratr zavazadlo rychle zavřel a utáhl popruhy.

Rafan zuřil. Zoufale se snažil uvolnit ruce, ale řemínek se mu jen zadíral do kůže. Alespoň nakopl Reného, který se neopatrně přiblížil. Pak se pokusil vyslat

kouzlo znehybnění na Stana, ale ten jen lehce mávl rukou a jeho štít ten slabý útok lehce odvrátil.

„Tak aby bylo jasno,“ zabodl svůj pohled do Rafanových očí a uhodil batůžkem lehce o zem, „od této chvíle bude za každý tvůj prohřešek proti naší rodině potrestán tvůj tulík nebo tady Anděla. Takže si dobře rozmysli, co uděláš.“

René a Patrik se spokojeně šklebili, když viděli Rafanův bezmocný vztek. Naproti tomu Anděla vypadala šokovaně. Stan ji ještě do třetice uhodil přes tvář, i když tentokrát spíš jen symbolicky, aby zdůraznil sílu svých hrozeb.

„Za každý tvůj pohled či slovo schytá sestřička pohlavek. Za každou maličkost, která se nám bude zdát podezřelá, vyprášíme kožich tomu tvému drobečkovi. A jestli někomu jen něco naznačíš, už nikdy se s ním neshledáš. Zato když budeš hodnej, možná ti ho na prázdniny vrátíme. Tak tady o tom hezky přemýšlej, my už musíme domů.“

„Tak pa a buď hodnej,“ poplácal ho po tváři René. Anděla se ani neodvážila zvednout oči, když ji strkali pryč.

Rafan osaměl. Bylo mu hůř, než kdyby ho zmlátili. Sebrali mu tulíka, ublížili Anděle a on nedokázal zabránit ani jednomu z toho. Nenáviděl svou neschopnost. Co když Plavíka opravdu zabijí? Jsem hlupák, neschopný hlupák, nadával si. Opravdu se od nich nechám takhle vydírat? Rafan marně přemýšlel o východisku z této zapeklité situace.

Pak zahlédl Hanku, jak na prkně oblétavá hřiště. Po chvíli zahlédla i ona jeho.

„Pohromakovi,“ zaskřípala zuby, když mu rozvazovala pouta, „udělali ti něco?“

Zavrtěl hlavou, ale Hanka ho znala příliš dobře na to, aby jí to stačilo. Prohlédla jeho prkno, ale nezdálo se poškozené. Znovu pohlédla na kamaráda a když uhnul očima, byla si jistá, že se opravdu něco stalo.

„Na,“ vytáhla z kapsy dvě krabičky s pitím a brčkem. Posadili se do trávy a srkali limonádu.

„Vzali mi tulíka,“ zašeptal po chvíli Rafan a Hanka vytřeštila oči.

„To by si snad netroufli. Přece by se bránil...“ nechtěla uvěřit.

„Řekl jsem Anděle, aby si ho vzala. Nechtěl jsem, aby ji dál tloukli, tekla jí krev z nosu.“

„Anděla by určitě Plavíkovi neublížila,“ řekla tiše Hanka.

„Řekli, že ho zabijí, když něco oznámím. Nebo si to odskáče Andy,“ vzdychl Rafan a bezmyšlenkovitě v dlani drtil prázdný obal od limonády, „nevidím jinou možnost, než se tomu podvolit. Prý mi ho na prázdniny vrátí.“

„Nelíbí se mi to. Nevěřím jim.“

„Nesmím ohrozit ani tulíka, ani Andělu.“

„Povíme to Plamovi...“

„Ne!“

„Tak Zachariášovi...“

„Ne.“

„A co pan Mojerana?“

„Ne.“

„Vron tu není a nikoho jiného, kdo by nám poradil, už nemáme.“

„Pochop, já je nemůžu ohrozit! Neměl jsem to říkat ani tobě.“

„Rafe, přece ti neukradli i zdravý rozum!“

„Já nevím. Co když mě budou magicky sledovat?“

„Nesmysl. Prostě tě jenom vydírají díky tomu, že máš někoho rád. A to je pěkně odporná záležitost.“

„Ale neřekneš to nikomu, že ne?“ ujišťoval se Rafan.

„Bez tvého souhlasu ne. Ale byla bych ráda, kdybys aspoň Plamovi důvěřoval.“

„Dobrá. Vysvětli to Svát'ovi a Plamovi. Ale jinak nikomu ani slovo! Slib mi to.“

„Slibuji,“ uklidnila ho Hanka a oba vstali a zamířili domů.

Ještě před obědem zkontaktovala draka a aby to nemusela vyprávět dvakrát, přibrala do kontaktu i Svát'u. Zuřivý plamen se ve svém krystalu tentokrát tvářil opravdu zuřivě a nakonec se rozzlobil tak, že vypadl z kontaktu dřív, než ho Hanka mohla požádat o mlčenlivost. Svát'a se mračil a hučel do Rafana, aby to řekl Zachariášovi.

„Copak to nechápeš? Ohrozil bych tím tulíkův život a budoucnost Anděly. Nemůžu to nikomu dalšímu říct. Doufám, že ani ty neporušíš slovo, které jsi mi dal.“

„Neporuším. Ale to neznamená, že se nepokusím apelovat na tvůj zdravý rozum.“

Oba se hádali, nebo snad se dá říct diskutovali po celou dobu oběda. Hanka si všimla, že Rafan každou chvíli sahá na rameno nebo na kapsu a pak, když si to bezděčné gesto uvědomí, zatíná zuby a mračí se. Jen ať se raději hádají, pomyslela si, to je pro něj určitě snesitelnější než klid, kdy o tom musí přemýšlet.

Krátce po obědě, když už v diskusi začaly Svát'ovi docházet argumenty, zaklepal někdo na dveře. Hanka otevřela a bělovlasý menší stařík se na ni přátelsky usmál.

„Ahoj, jak se máte?“

„Dobrý den,“ rozzářil se Svát'a, „já si vás pamatuji. Vy máte tulíka Demitku, že?“

„Velmi správně, chlapče,“ pokýval hlavou stařík, „přišel jsem navštívit vašeho tulíka. Doufám, že je zdráv a v pořádku.“

„No, vlastně...“ začal koktat Rafan.

Staříkovy bystré oči se na něj přísně zadívaly: „Správně bych tě měl nechat koupat se ve špatném svědomí aspoň deset minut, ale kvůli tvým přátelům a kvůli tomu malému ňoumovi, který se mé Demitce tak líbí, to půjdeme srovnat hned teď.“

Zvedl dlaň a ve vzduchu se zachvěla mléčně bílá brána. Hanka se Svátou vykročili blíž, ale stařík se na ně rázně ohlédl.

„Vy dva počkáte tady!“

Pak vzal Rafana za ruku a vkročil do brány.

„Neměli jsme mu říct, že Raf ještě nemá atestaci?“ řekl Svát a celkem zbytečně, když zmizeli.

Zatím se Rafan se staříkem vynořili na pečlivě udržované zahradě. V následující chvíli je obklopilo několik velkých psů. Stařík udělal piruetu na patě, aby dostal všechny do zorného pole a dál si jich nevšímal. Psi se pomalu rozešli. Kývl na Rafana a společně stoupali po schodišti k hlavnímu vchodu velké budovy, která tak trochu připomínala palác. Stařík zaklepal na dveře a pak do nich jedním prstem strčil a otevřel je. Z velké haly vedly schody po obou stranách nahoru i dolů. Nikde nikdo nebyl. Stařík sáhl do rukávu a vyndal tulíka.

„Hledej, Demitko. Vyříd' Plavíkovi, že si jeho partner přeje, aby se k němu vrátil.“

Tulík zašvitořil a rozběhl se vlevo nahoru. Stařík pomalu vyrazil za ním. Rafan se nejistě rozhlížel, i když tušil, kde asi jsou. Jen se stále trochu obával o osud tulíka a dívky.

Došli k pootevřeným dveřím, odkud se ozvalo: „Ty mrcho jedna mrňavá, počkej až tě chytím! Andělo! Kde jsi? Pojd' ho chytit.“

Mezi dveřmi proběhla dvě klubíčka. Jedno vyšplhalo na rameno staříkovi a druhé bouřlivě vítalo Rafana a zatínalo mu drápky do krku.

„Plavíku,“ polkl dojetím a radostí.

„Sakra,“ rozrazil dveře René.

Pak zůstal stát s otevřenou pusou, když uviděl staříka a Rafana.

„Tatí,“ zařval na celý dům, „pomóóc, zloděj.“

Najednou prázdný dům ožil. Rafan pozoroval staříka, ale ten ani nehnul brvou a usměvavě pozoroval, jak se sbíhají lidé.

„To je ale drzost,“ zahalekal Stan, když dorazil, „jak se opovažujete...?“

Pak vstoupil pan Pohromak. Chytil Stana za límec a odhodil ho dozadu.

„Ctihodný,“ poklekl před staříkem, „je nám potěšením, že jste poctil náš dům svou přítomností.“

Rafan i kluci Pohromakovi nevěřičně zírali na klečícího otce. Ze zadních dveří se do místnosti připlížila i Anděla a když uviděla Rafana, překvapeně vykulila oči a usmála se. Na oku se jí začal černě vybarvovat monokl.

Stařík pokynul Pohromakovi, aby vstal.

„Mám pocit, že máte na své děti málo času. Vaše pracovní povinnosti mohou ještě nějaký čas počkat. Vezměte si měsíční dovolenou a věnujte ji svým synům a dceři. Děti jsou požehnání i starost. Té vaší dívce bych doporučil studium minerálů a podzemního ohně, nezanedbejte její nadání. A váš nejstarší chlapec... Slyšel jsem, že je nadaný supervolonista a že ho v Polutě mají rádi. Byla by škoda, kdyby přišel o svou pověst a popularitu.“

„Ctihodný...“ uklonil se uctivě pan Pohromak.

„Ať si najde poctivé zaměstnání, nerad bych o něm během nejbližších let slyšel. Shovívavost, kterou mu dnes poskytnu je poslední, ve kterou může doufat. Vysvětlete mu to, prosím.“

„Jistě, ctihodný.“

„A nyní nás omluvte, už musíme jít,“ řekl stařík, chytil Rafana za ruku a než si chlapec stihl uvědomit, že prošli branou, stáli před jejich stromovým domkem.

„Já...“ vykotal ze sebe Rafan, „nenalézám slova, kterými bych dokázal poděkovat. Půjdete na chvíli dál?“

„No, chvílku bych možná mohl. Na kávičku a aby si ti dva drobcí mohli spolu pohrát,“ přikývl stařík a hbitě vyšplhal nahoru. Ještě než se dostal ke dveřím, Svát'a otevřel, a když uviděl tulíka na Rafanově rameni, zešíroka se usmál.

Trochu překvapeně sledovali, jak stařík otevřel jejich troubu a vyndal z ní svou kávu, ale nepřipadalo jim vhodné se ho vyptávat. Usadil se do jednoho křesla a naklonil se nad stůl, kde byla ještě ze včerejška rozehraná partie šachů na maličké tulíkově šachovnici. Plavík přeskočil na staříkovo rameno a zašvitořil mu do ucha.

„Cože,“ povytáhl muž obočí, „ty si myslíš, že tuhle partii proti inteligentnímu mramoru nedokážu vyhrát? No, to se na to tedy podívám.“

To už ale Plavíkovi skočila na hlavu Demitka a oba začali divoce pobíhat po pokoji, skákali dětem na hlavu, na ramena a strhli do hry všechny přítomné vyjma staříka, který se skláněl nad šachovnicí. Zdálo se, že ani nevnímá ten veselý mumraj kolem sebe.

„Máš pravdu, Plavíku, vyhrát se to nedalo, maximálně to šlo skončit remízou,“ zvedl po chvíli hlavu, „a příště bych ti radil, aby ses nenechal od svého partnera odnést. Jako tulík máš přece spoustu možností, jak se ubránit.“

Dopil kávu a usmál se na děti, které se při jeho slovech zklidnily. Natáhl ruku a do dlaně mu vklouzla Demitka a nadšeně švitořila.

„Ano, ano,“ přikývl muž, „oba vám děkujeme za příjemnou chvílku, kterou jsme u vás mohli prožít.“

„Také bychom rádi...“ řekl Rafan, ale své poděkování nestihl dokončit, protože v té chvíli byl stařík i s tulíkem pryč.

„Jak to udělal?“ podivil se Svát'a. „Vytvořil bránu a použil ji tak rychle, že to vypadalo, jako kdyby zmizel. Nepředstavil se ti, Rafe?“

„Ne.“

„Je to velice milý stařík, takový usměvavý,“ otočila se Hanka na staršího kamaráda, „jen by mě zajímalo, jak se mu tak brzo podařilo dostat tvého tulíka zpět? A jak se o tom všem vlastně dozvěděl?“

„Správná otázka. Věděli jsme o tom jen my tři a Plam. Co se zkusit zeptat draka, jestli v tom nemá drápky?“ dohadoval se Rafan.

„Myslíš?“ podívala se na něj Hanka a zkontaktovala Plama.

„Už je všechno v pořádku? Tak to mám radost,“ ozval se potěšeně drak.

„Kdo poslal toho muže, co se u nás objevil?“

„Přece moje matka Karmaneuduna.“

„Tys jí to řekl?“

„A neměl jsem?“

„No... Vlastně jsme moc rádi, že se to vyřešilo. Poděkuj za nás své matce, prosím.“

„Rád vyřídím.“

„A kdo byl vlastně ten stařík, co nám pomohl?“

„A co myslíš ty? Jaký jste z něj měli pocit?“

„Byl moc milý a příjemný. Ale dokázal se kouknout i přísně. Vypadal na zkušeného kouzelníka.“

„Máš pravdu. Patří mezi ty nejzkušenější.“

„Má nějaké jméno?“

„Myslím, že mu matka říká Demit.“

„Demit a Demitka. No, aspoň se to člověku neplete.“

Víc informací už drak nevěděl. Pak si poslechli podrobné Rafanovo líčení o návštěvě u Pohromakových a vrtalo jim hlavou, kde asi pan Pohromak pracuje, když staříkovi vzdal takovou úctu a když od něj dostal dovolenou.

„Doufám, že teď už nám kluci dají pokoj,“ řekla Hanka a podrbala tulíka na bříšku.

„Možná, ale krk bych na to nevsadil,“ zapochyboval Svát'a, „myslím, že pár marmelád ještě nebylo otevřeno.“

Jedeme k jednorožcům

Ve škole se jako tradičně koncem školního roku nahromadilo množství látky, kterou bylo ještě potřeba bezpodmínečně zvládnout a nervozita učitelů i žáků stoupala. Druhý ročník bylo potřeba ukončit s více než dvaceti žetony, aby mohl žák postoupit do vyšší třídy. Letos to ale Hanku netrápilo, neboť se v průběhu roku držela na více než čtyřiceti žetonech a pak to za pomoci kluků dotáhla až na padesát. Sváťa měl sedmdesát pět, jen Rafan na tom byl bledě a vypětím všech sil měl dvanáct žetonů.

V půlce května dostala Hanka a Sváťa vyrozumění, že byli vybráni do skupiny, která během června navštíví jednorožce. Zachariáš jim při té příležitosti upekl dort ozdobený lesem a několika marcipánovými jednorožci.

V posledním květnovém týdnu vyfasoval Rafan od profesorky Spanilé tři Ička. Kudy chodil, tudy skřípal zubama a mračil se na celý svět.

„Neblázni, vždyť to všechno umíš,“ uklidňovala ho Hanka, „ty postupové zkoušky určitě uděláš. Vždyť umíš dokonce i to, co jsme se letos učili my. Mohl bys dělat zkoušky za oba ročníky najednou.“

„Ta baba určitě vyhrabe něco, co ještě neumím. Musím projít všechny knihy, co jsme měli, aby mě na něčem nenachytala. Už jsem obdržel upozornění, že se mám dostavit k přezkoušení 19. června. Doufám, že mi budete držet palce aspoň na dálku.“

„Žádněj strach, Rafe, to zvládneš. Přece nechceš udělat Nahnilé radost a propadnout...“ zasmála se Hanka.

Rafan na ni pobaveně zamrkal: „Máš pravdu. Spanilá květina si tuhle zkoušku za rámeček nedá. I kdybych se měl učit celou dobu beze spánku, nedostane mě!“

„No,“ zašklebila se na něj kamarádka, „to už se poslouchá líp. Ale vzhledem k tomu, co už umíš, si spánek klidně dopřej. Možná to všechno dělá jen proto, aby tě nemusela mít ve své třídě.“

Před posledním květnovým víkendem svolal profesor Smítko žáky, kteří byli vybráni do výměnné skupiny s jednorožci. Bylo jich dvacet, s některými se znali ze třídy, jiné občas vídali na hodinách tělocviku nebo v jídelně. Hanka se rozhlédla a s úlevou konstatovala, že tu není nikdo z rodiny Pohromaků.

„Ztište se prosím,“ oslovil přítomné profesor a odkašlal si.

„Vítám vás ve skupině, která bude letos reprezentovat naši školu ve vzdělávacím komplexu jednorožců. Je to pro vás pocta i odpovědnost. Uvědomte si, že podle vašeho vystupování si jednorožci udělají obrázek o tom, jací lidé se nacházejí v naší škole. Byl bych opravdu nerad, kdybychom po sobě zanechali špatný dojem.“

Jedna z dívek se přihlásila a zeptala se: „A jak s nimi budeme vlastně mluvit? Budou tam všichni rozumět naší řeči?“

„Samozřejmě,“ odpověděl profesor, „jednorozci se už jako malí naučí rozumět více řečem, než člověk po celoživotním studiu. Jen si musíte zvyknout, že s vámi budou komunikovat v duchu, nikoliv nahlas. Zpočátku budou nejspíš používat naše slovní obraty, ale může se vám stát, že budou komunikovat myšlenkami, což je jejich běžný způsob dorozumívání. V tomhle směru nemusíte mít žádné obavy. Daleko větší starosti mi dělá to, že mají poněkud jiný smysl pro humor než my. Určitě je nepobaví neštěstí nebo neschopnost někoho jiného. Takže bych doporučoval nesmát se kamarádovi, který zakopne a upadne. Jednorozec by to pochopil jako vaši nevychovanost. V žádném případě pak není vhodné posmívat se někomu z nich. Na to by hleděli podobně jako na vyhlášení nepřátelství. Nuže, pozor na to!“

„Jak tam budeme bydlet? A co si máme vzít s sebou?“

„Tábor, kde budeme bydlet, je vybaven stany. Ze zkušenosti mohu říci, že to jsou velice příjemné stany s pohodlným lůžkem. Dále jsou zde k dispozici hygienické bloky vybavené záchodem a sprchami. Jídlo můžete dostat po celý den i noc. Většinou tu kvůli nám bývají přítomni čtyři lidští kuchaři. I když to bude výhradně rostlinná strava, mohu vás ujistit, že chuťově ji pro nás dovedou připravit s překvapující dovedností. A co s sebou? Kromě oblečení si myslím, že nebudete potřebovat nic dalšího. Pokud někdo ovládá hudební nástroj, ať si klidně vezme. Rozhodně by se vám mělo vše vejít do jednoho zavazadla, které si celou dobu ponese s sebou.“

„A co nás tam čeká? Budeme také připravovat divadelní představení?“

Profesor Smítko se usmál a pokrčil rameny: „Abych pravdu řekl, nevím. Sám jsem zvědavý, co pro nás letos jednorozci připravili. Prý to bude něco nového. Musíme se nechat překvapit. Jinak jsem vám chtěl říct, že máte od víkendu až do čtvrtka volno, takže naše skupina se v pátek ráno v osm sejde před veřejnou branou v Santareně. Doufám, že profesorka Běhounková, která nás má doprovázet, se do té doby uzdraví.“

„To jsem zvědav, jestli tam bude P’ujibo,“ řekl Svát’a, když se vraceli do svého pokoje.“

A už tu byl poslední den ve třídě, kdy jim učitelé poblahopřáli k postupu do dalšího ročníku a těm, kdo odjíždějí na výměnný pobyt popřáli mnoho zdaru. Ti, co neodjíždějí, se pak v neděli večer vrátí do školy, kde zůstanou celý měsíc a spolu s absolventy prvního ročníku pomohou při přípravě závěrečné slavnosti.

Pak se všichni nahrnuli do jídelny, kde na ně čekalo malé pohoštění.

„Propadlík, propadlík...“ zaslechla Hanka posměšné hlasy, když si se Svát’ou sedali s jídlem ke stolečku. Zvedla se a uviděla Rafana, jak se zastavil u stolku, kde seděli sourozenci Pohromakovi. Rychle se propletla mezi stolky a začala postrkovat svého kamaráda pryč od pošklebujících se kluků.

„A ty jsi nepropadla?“ šklebil se na ni René.

„Myslím, že mám v kapse ještě jednu prima marmeládu,“ řekla nahlas, až se sedící u okolních stolků s nadějí ve tvářích ohlédli, „jejda, to je smůla, asi jsem ji zapoměla doma. To mě fakt mrzí...“

Klukům se vytratil škodolibý úsměv z tváří a Rafan se konečně nechal dostrkat až ke stolku, kde seděl Svát'a.

„Nevšímej si jich,“ řekla mu Hanka a šla pro další tácek s chlebičky.

„To se jí snadno řekne,“ vzdychl Rafan, „ale co si teď o mně pomyslí Anděla. Vypadám jako největší blbec pod sluncem. Propadnout hned v první třídě!“

„A přemýšlel jsi o tom, co říkala Hanka?“ zahuhlal Svát'a s plnou pusou.

„To jako o čem?“

„Požádej i o přezkoušení za druhý ročník.“

„Ty jsi se zbláznil! Budu rád, když se naučím všechno z toho prvního,“ mávl nad tím nápadem rukou Rafan. Pak se otočil a uviděl další prváky, jak si na něj ukazují. Odhodil zbytek nakousnutého chlebičku na stůl a zvedl se.

„Jdu do pokoje,“ oznámil kamarádovi stroze a zmizel dřív, než se Hanka stihla vrátit s jídlem.

„Těžce to nese,“ pokrčil rameny Svát'a a přitáhl si k sobě táč, který položila na stůl, „šel se schovat.“

„Já vím, chápu ho,“ vzdychla Hanka a podepřela si bradu.

„Možná bychom to místo něj mohli udělat my,“ polkl Svát'a, aby mohl promluvit.

„Co máš na mysli?“

„Aby ho přezkoušeli i z látky pro druhý ročník. On sám o to požádat nechce.“

Hanka zaktivovala své hodinky: „Zkusím, jestli by pro nás Ferinová neměla pár minut času.“

Chvilku čekala, jestli se jí podaří zkontaktovat třídní učitelku, a pak prohlásila: „Přijme nás, ale musí to být hned teď. Tak nech to jídlo a jdeme.“

Svát'a chňapl ještě po jednom chlebičku na cestu a nechal se odtáhnout na chodbu. Za chvíli stáli v pokoji své profesorky.

„Tak copak vás trápí?“ zeptala se jich.

Hanka mrkla na kamaráda a když viděla, že ještě nedožvýkal, ujala se slova.

„Možná víte, že Raf v první třídě propadl a bude muset absolvovat postupovou zkoušku.“

„Ano, vím o tom. Nestává se často, že by někdo nezvládl první třídu. A když jde o chlapce s tulíkem, je to obzvlášť choulostivá záležitost. Ale nemějte obavu, rozhodli jsme, že ho nebudeme stresovat víc, než je nutné, a že tuto zkoušku bude skládat pouze za přítomnosti své profesorky Spanilé. Doufáme, že to dobře dopadne.“

„Propána, jen to ne!“ neudržela se Hanka.

Profesorka se na ni se zájmem zadívala a pozvedla tázavě obočí. Mezitím už Svát'a spolkl to, co měl v puse.

„Nebude drzé, když řekneme svůj názor?“ zeptal se.

„Vzbudili jste mou zvědavost. Mluvte,“ pokynula jim Ferinová.

„Celý rok jsme se všichni tři společně učili a my jsme přesvědčeni, že Raf ovládá látku nejen prvního ročníku, ale i druhého. Myslíme si, že by bez problémů zvládl i přezkoušení za druhý ročník. Jen si nejsme jistí, zda je možné, abychom o toto přezkoušení místo něj požádali my.“

„Chcete naznačit, že s látkou prvního ročníku neměl problémy?“

„Jasně že měl! Ale daleko menší, než třeba já vloni!“ vložila se do toho Hanka.

Ferinová se zamračila a gestem zarazila Svát'u, když se nadechoval k dalšímu proslovu.

„Požádejte svého poručníka, ať škoie pošle písemnou žádost o přezkoušení Rafaela. Mělo by v ní být přímo napsáno, aby komise zjistila úroveň znalostí žáka a podle nich ho zařadila do patřičného ročníku. Na základě této žádosti se na místě zkoušky sejdou čtyři vyučující z této školy a s nimi i zástupkyně ředitele. Váš kamarád pak bude podroben důkladnému testu. Souhlasíte s tím?“

„Ano,“ prohlásil Svát'a s jistotou, kterou Hanka zdaleka necítila, „to je přesně to, o co nám šlo.“

„Povíte o té žádosti svému bratrovi?“ zeptala se učitelka zvědavě, když se otočili k odchodu.

„Asi ne,“ řekla po krátkém zaváhání pravdivě Hanka, „rádi bychom se ve zdraví dočkali odjezdu k jednorozcům.“

„V tom případě jsem opravdu zvědavá, jak Rafael v testu dopadne,“ pousmála se Ferinová a rozloučila se s nimi. Vyšli zvolna na chodbu a dumali, zda tímto činem svému kamarádovi nezkomplikují život.

„Já mu věřím,“ řekl Svát'a, když zamířili naposledy do svého školního pokoje. Za chvíli si tady sbalí věci a už se sem nikdy nevrátí. Od příštího roku budou všichni denně docházet do školy z domova. Sice tu stále budou mít v jídelně k dispozici snídaně, obědy i večeře, pokud o to budou stát, a budou moci využívat rovněž odpočinkové boxy, ale na noc budou muset domů.

Hanka naposledy vyšla na svou oblíbenou terasu. Svát'a zatím za pomoci Rafana třídil věci, které si potřebuje s sebou vzít na výměnný pobyt, a co by tu Rafanovi měl nechat, aby v červnu něco nepostrádal. Nakonec to bylo celkem jednoduché. Knihy se mu stejně do batohu nevejdou, takže si vybral jen oblečení a pár drobností. Zatím se mu ze sušenek, které měl nachystané na stole, v jedné nestřežené chvíli ztratilo jedno balení. Když to zjistil, rozhlédl se po pokoji, až objevil tulíka vykukujícího za polštářem.

„Já tě vidím, ty jeden mlsoune!“

Chvilku se honili po pokoji, ale pak chlapec mávl rukou: „No dobře, tak si ty sušenky schovej. Já tu příští měsíc nebudu, tak aspoň budeš mít něco na zub.“

Hanka už si také sbalila všechny věci a všichni vyrazili k domovu.

„Musíme skočit ještě na chvilku za Zachariášem,“ řekl Svát'a a mrknul na Hanku, „abychom se domluvili kvůli jídlu na tenhle týden. Odjždíme až v pátek ráno, tak abychom tu nehladověli.“

Rafan kývl a ani mu nebylo podezřelé, že tam šli oba.

„Musíme s tebou projednat jednu důležitou věc,“ pošeptal Svát'a trpaslíkovi, který právě kontroloval pečení v troubě. Zachariáš se ohlédl a když uviděl, že i Hanka se tváří vážně, sundal si koženou zástěru a odvedl je oba ke stolku na terasu. Po cestě přibral z lednice krabici se zmrzlinou a misky.

Opuštěná terasa s výhledem do zahrady byla zalitá květnovým sluncem a kolem sloupků rozkvétaly modré zvonce.

„Tak povídejte, co se děje,“ vyzval je Zachariáš.

Podrobně mu vylíčili, co domluvili s profesorkou Ferinovou.

„On si fakt nezaslouží, aby skutečně propadl,“ nemohla se Hanka ani teď ubránit spravedlivému rozhořčení, „jak jen mu to ta učitelka mohla udělat?!“

„Nejlepší by bylo, kdyby přeskočil druhý ročník a mohl chodit do třídy s námi. Pak už by mu nehrozilo, že si na něj Spanilá zasedne,“ vysvětloval Svát'a.

Trpaslík se drbal ve vousech a usmíval se: „No, je to od vás tak trochu podraz na kamaráda... Ale jak tak o tom přemýšlím, je to dost dobrý nápad. Hned to napíšu a pošlu. Chacha, jestli se mu fakt podaří přeskočit druhou třídu, moc rád bych viděl tu ženskou, tím myslím tu Violu Nahnílovou, jak se tváří.“

„Až Rafan zjistí, co jsme tu dnes na něj ušili, tak nás zabije,“ vzdychla Hanka a pak se otočila na Zachariáše, „možná bys mu to měl říct spíš ty, až tu nebudeme.“

„Víte co? Řekneme mu to až na školní slavnosti. Doufám, že se do té doby vrátíte od svých kopytnatců.“

„Jasně,“ přikývl Svát'a, „měli bychom se objevit těsně před slavností.“

„Tak jsme domluvení! Teď už běžte, ať nepřipálím večeři,“ zvedl se Zachariáš a při jejich odchodu se pochechtával.

V sobotu je na oběd pozval pan Mojerana. Když jim gratuloval k ukončení dalšího školního roku, přiznal Rafan, že v první třídě propadl. Mojeranovi vnuci vykulili oči a pak si začali ze svého staršího kamaráda nezakrytě utahovat. Chechtali se tak, až je musel děda vykázat z jídelny pro neslušné chování. Pak jako obvykle zavedl řeč na prázdniny a ptal se, jestli mají nějaké plány, nebo jestli se i tentokrát připojí k němu.

„Letos v létě chystají v rezervaci velké čištění vodních toků. Požádali mě, jestli bych nemohl přivést nějaké dobrovolníky, kteří by se téhle akce chtěli zúčastnit jen za ubytování a stravu. Měli byste zájem?“

„Určitě,“ usmál se Rafan, když ho tulík začal tahat za vlasy a za ucho, „přece říkám, že ano, Plavíku, tak už toho nech. Já přece vím, že by ses zase někdy rád podíval domů.“

„Prima. Jako program na prázdniny to zní docela dobře. Jen jestli se po minulé zkušenosti nebudou bát nás tam pustit,“ řekla Hanka.

„Nemohli jste za to a kromě toho už jste se osvědčili v útulku pro zraněná magická zvířata. Myslím, že vás uvidí rádi,“ odmítl její obavu pan Mojerana.

„My už budeme hodní,“ objevili se ve dveřích Tom a Sam, ale v očích jim stále svítily pot'ouchlé ohýnky.

„Dobrá,“ souhlasil děda, „posad'te se k nám a přemýšlejte o tom, čím se od sebe liší smích a posměch. Až naši hosté odejdou, ověřím si, jak důkladně jste přemýšleli a poslechnu si, kolik rozdílů jste objevili.“

Kluci se posadili a najednou začali vypadat zamyšleně.

Ještě chvíli si povídali o útulku, o jednorozcích, o školní slavnosti, o dracích. Hanka panu Mojeranovi stručně vylíčila, jak skončil Vron a jak při tom Zuřivý dráp přišel o oko.

„To není dobré,“ řekl jí pan Mojerana, „když máš mezi draky celoživotního nepřítele. Dráp ti nikdy neodpustí, že jsi ho urazila v přítomnosti jiných draků. Je důležité si uvědomovat význam slov, která člověk použije. Tentokrát tě v Polutě zachránil Vron, ale kdo tě zachrání příště, až tě Dráp někde najde?“

Jen tak tak, že se Hanka neprořekla, jak je Plamova matka učila obranné kouzlo. Mojeranova vážná slova jí připomněla, že by měla důkladně trénovat i nadále.

„Musíme dát pozor, aby ji pokud možno nenašel,“ řekl Svát'a, „a naučit se pár kouzel, abychom se ubránili.“

„A nedá se s drakem nějak domluvit, aby toho nechal?“ zeptal se Tom.

„Co kdyby se mu Hanka omluvila?“ navrhl Sam.

Pan Mojerana se na kluky podíval a zavrtěl hlavou.

„Drak přijme omluvu jen od někoho, kdo je silnější, než on. Jinak je omluva považována za slabost a zbabělost. Draci se většinou neomlouvají vůbec. Ale pokud by Hanka Drápa porazila v souboji a pak ho ujistila, že si ho váží a že neměla v úmyslu ho urazit, je jistá naděje, že by mohlo dojít ke smíru. Mám ale obavu, že Drápa navenek je příliš velká na to, aby se nad ni povznesl i v takové situaci, kterou jsem nastínil. Myslím, že nejjednodušší cesta by byla draka rovnou zabít.“

„Chcete mi říct, že dokud Dráp bude živ, bude mým nepřítelem?“ zamračila se Hanka.

„Ano,“ odpověděl muž, „smrtelně nebezpečným nepřítelem. Měj to na paměti!“

„Páni,“ řekl obdivně Tom, „asi se budeš muset naučit zabíjet draky.“

„Ale já nechci zabíjet draky,“ ohradila se Hanka, „mám je ráda, jsou úžasní.“

„Když myslíš...“ pokrčil rameny Tom, „já mám mnohem raději jednorožce. Neplivají oheň a mají vlídné oči.“

„Hm, mám stejný názor,“ usmál se Svát'a, „někdy ti půjčím svou knihu, kterou mi dali v Polutě. Tedy jestli už umíš číst. Vypráví o jednorožcích a jejich historii.“

„Jé, tu bych viděl moc rád. Letos jsem se ve čtení ohromně zlepšil,“ nadšeně kýval Tom.

Nakonec se rozloučili a domluvili si schůzku na školní slavnosti.

V neděli večer doprovodili Rafana do města. Na rozdíl od nich se vracel do školy, kde stráví celý následující měsíc. Zbylé dny do odjezdu nutil Svát'a Hanku, aby spolu s ním studovala knihy a záznamy o jednorožcích, aby si tam neudělali ostudu svou neznalostí. Občas o tom diskutovali i s Plamem, ale ten toho moc o národu jednorožců nevěděl.

Konečně tu byl pátek, den odjezdu. Zachariáš je vyprovodil k bráně, kde měli sraz s profesorem Smítkem. Už se tu začali scházet vybraní druháci a za několik minut se přiřítla i menší kulatá postavička jejich profesora. Smítko se netvářil příliš nadšeně. Příčinu jeho nálady všichni pochopili v okamžiku, kdy dorazil na místo srazu svalnatý muž v šortkách a krátkém triku.

„Hugo Star? Jen to ne!“ chytlo se za hlavu několik spolužáků.

„Nuže, milí žáci, tady pan kolega z profesorského sboru se uvolil, že s námi pojede jako druhý pedagog, když se nám paní učitelka nestihla uzdravit. U jednorožců ještě nikdy nebyl, tak se obračejte se svými dotazy spíš na mě,“ řekl Smítko a vypadal, jako když ho bolí zuby. Pak vytáhl seznam a zkontroloval, zda jsou tu všichni. Poté za ním vyrazili k veřejné bráně.

S jedním přestupem se dostali do Arkidy a odtud do mezistanice Druidský háj. Tady nařídil profesor Smítko odpočinek. Vyústění veřejné brány bylo v celkem nenápadné nízké budově, která byla obklopena lesy. Vedle někdo postavil z hrubě otesaných prken malé posezení, kam se ani všichni nevešli.

Hugo Star vytáhl z batohu lahvičku a začal si natírat obličej, ruce a nohy.

„Co to máte?“ otočil se zvědavě Smítko, když ucítil kořeněnou vůni.

„To je výživný olej, který ochrání kůži před sluncem a hmyzem. Chcete taky?“

Smítko se úkosem podíval, jestli si z něj náhodou nedělá legraci, pak otočil oči v sloup a zavrtěl hlavou.

„Na co tu čekáme, pane profesore?“ zeptala se jedna dívka.

„Za pět minut dorazí průvodce, který nás dovede k poslední bráně naší cesty.“

Jak se po chvíli ukázalo, průvodcem byl velký bílý jednorožec. Přivítal se se všemi a pokynul jim, aby ho následovali.

„Bože, ten je krásný,“ rozplýval se Hugo Star a nemohl z něj spustit oči.

Jednorožec je vedl lesem asi dvacet minut, až se dostali na velkou paseku. Uprostřed volného prostoru se mihotala zelenavá brána.

„Takže, mládeži, tohle je nechráněný přesun, tak nezapomeňte, co jste se naučili ve škole. Hezky po jednom se přeneseme na místo určení. Já půjdu první a tady kolega Star a náš průvodce jako poslední. Je všechno jasné? Nějaký dotaz?“

„Ehm, jaksi, já,“ ozval se tělocvikář, „dosud nemám atestaci z procházení bran.“

„Cože?“ zvedl na něj hlas profesor Smítko.

„Jaksi, já jsem netušil...“

„Človče, vy asi ani neumíte číst, když jste se přihlásil místo profesorky Běhounkové.“

„Asi jsem v textu přehlédl...“

„No to se mi snad jenom zdá,“ zavrčel Smítko, „takže my jdeme jako první a ostatní po jednom za námi. A hezky opatrně, ano?“

Potom popadl Huga za ruku a zcela neelegantně ho dovlekl k bráně. Otočil se, aby zkontroloval kolegovu vybavení, něco mu tiše řekl a pak ho protáhl dovnitř.

„Tak jdeme na to,“ řekl Svát'a, když viděl, jak ostatní váhají, a vyrazil k bráně. Hanka měla sice trochu trému, ale když kamarád zmizel, přistoupila k zeleně mihotavému oválu a prošla.

„Odstup na stranu,“ řekl jí profesor, když se vynořila z brány na jiné pasece. Postavila se tedy opodál vedle Svát'i a čekala, až se sem dostanou všichni. Tělocvikář vypadal trochu zmateně a pobledle. Nakonec prošel poslední z žáků i jednorožec.

V tu chvíli na paseku vstoupili další tři jednorožci a uklonili se žákům a profesorovi.

„Vítejte ve školních prostorách pro jednorožce. Jsme šťastní, že jste se v pořádku dostali k nám. Doufám, že se stejně jako my těšíte na dobu, kterou tu společně strávíme,“ řekl jeden z nich a pokynul hostům, aby ho následovali. Vedl je úzkou lesní cestou do kopce, až se před nimi rozevřela planina s výhledem přes zalesněné údolí. Zde bylo vybudované posezení pro návštěvníky a na stolicích už čekalo krásně naaranžované pohoštění. O kousek dál bylo postaveno dvacet dva stanů a hygienické zázemí. Všechno bylo velice citlivě a úpravně zasazeno do přírodního celku. Profesor poslal žáky, aby si odložili zavazadla ke stanům, kde chtějí spát, a sám se usídlil na opačném konci, než Hugo.

Pak se všichni posadili k pohoštění. Přišli se jim představit dva z mužů, kteří budou pro návštěvu vařit. Byli moc milí a zajímali se, co komu chutná. Nikdo neměl žádné zvláštní požadavky až na Huga Stara. Ten okamžitě nadiktoval, kterou zeleninu může ráno a kterou večer, které koření nesmí dostávat a co potřebuje během dne vypít. Profesor Smítko pozoroval svého kolegu s výrazem ptáka, který vidí smradlavého brouka.

Po jídle dostali čas na to, aby se zabydleli a vzpamatovali po cestě. Vybalování bylo jednoduché, Hanka batoh hodila do stanu a měla hotovo. Raději se šla podívat kolem tábořiště a s údivem zjišťovala, že všude roste měkká bohatá tráva, poletují motýli, ptáci, ale nikde nenarazila na mravence nebo jiný obtížný hmyz. Pak se posadila na místo s výhledem do údolí a měla tu pocit příjemné pohody a klidu. Po chvílce ji objevil Svát'a a přisedl si.

„Myslím, že se mi tu bude líbit,“ otočila se na něj.

„Všem se tu líbí,“ přikývl kamarád, „jenom náš profesor se nějak moc mračí. Myslím, že mu vadí přítomnost Huga.“

„To by mě zajímalo,“ smála se tiše Hanka, „jak asi vnímají našeho tělocvikáře jednorožci.“

„Možná dobře,“ odpověděl vážně Svát'a, „je to pohlednej chlap s krásným tělem a s vybranými stravovacími návyky. Myslím, že jednorožci si také zakládají na krásném těle. Nikde jsem nečetl ani neslyšel, že by kdy existoval nějaký ošklivý jedinec.“

„To jako myslíš, že Smítko se svým bříškem a pleší to má u nich špatné?“

„Nevím. Jezdí už sem řadu let, tak s nimi asi vychází dobře. Taky o nich tvrdí, že se sice neradi dělí o své vědomosti, ale přesto si každý rok odtud vozí nějaké nové byliny a nápady.“

Na hodinkách jim zatančily postavičky a objevila se blikající šipka.

„Konec odpočinku, máme program,“ zvedla se Hanka a zamířila se Svát'ou k prostoru před stany.

Profesor Smítko počkal, až všichni dorazí.

„Tak co? Už nikdo nechybí? Dobrá. V tom případě můžeme vyrazit na slavnostní uvítání.“

Neobvyklé úkoly

Zamířili po jedné cestičce směrem do lesa, kde se po chvílce rozevřela paseka, která jim připomněla jejich školní louku jednorožců. Už tu na ně čekala velká skupina jednorožců a všichni si je zvědavě prohlíželi. Ostatně to prohlížení bylo vzájemné. Většina přítomných jedinců byla menšího vzrůstu, Hanka usoudila, že to budou ti, kteří sem chodí do školy. Několik dospělých jednorožců stálo stranou, to asi budou učitelé.

Jednorožec, který je celou dobu doprovázel, se ujal představování.

„Dovolte, abych vám představil učitele zdejší školy, kteří pro vás a naše mladé připravili letošní program. Naslouchající ctihodný B'hara povede celou akci a bude osobně dohlížet na to, aby vše probíhalo tak, jak má, a aby se nikomu nepříhodilo nic nepatřičného. Dále mu budou pomáhat K'rateuleo, náš odborník na kouzelnou manipulaci, S'faidea, strážkyně hranic a léčitelka, a naslouchající K'lumonideotis, strážce života a času. No a pak tu máme naše žáky.“

Jednorožec jim představil všechny přítomné, ale Hanka usoudila, že stejně nemá šanci si zapamatovat jejich jména, tak naslouchala jen na půl ucha, dokud nepadlo jméno, které znala.

„...a dva nejmladší, což jsou V'linea a P'ujibo.“

Opravdu, byl to on. Teď, když se podívala pořádně, ho dokonce i poznala a zaradovala se, že tu mají někoho známého.

Pak si vzal slovo profesor Smítko, poděkoval za milé přijetí a také je představil jednorožcům. Tím byly vyčerpány oficiální nezbytnosti a učitel jim řekl, aby se posadili do trávy do půlkruhu kolem louky a udělali si pohodlí. Také jednorožci se rozstoupili kolem a někteří mladí si lehli do trávy tak, aby viděli na střed louky.

Slova se ujal B'hara a Hanka měla pocit, že mluví, jako kdyby vyprávěl pohádku. Moc příjemně se to poslouchalo.

„Milí přátelé, podobně jako u vás ve škole jsme v minulých letech zkoušeli hrát některé příběhy z našich dějin. Ale tentokrát jsme se rozhodli nabídnout vám něco nového. Nebylo snadné to připravit, ale domníváme se, že se u toho budete bavit víc, než u přípravy divadla. Také si myslíme, že při tom bude vzájemné seznamování lidí a jednorožců mnohem intenzivnější a zajímavější.“

„To jsem zvědav, co vymysleli,“ zašeptal netrpělivý Svát'a.

„Čeká vás tu totiž cesta za pokladem. Nemějte obavy, že to bude nad vaše síly. Když bude potřeba, vždycky vám někdo pomůže, a nakonec každý ze zúčastněných získá kousek z připraveného pokladu. Zatím vám nepovím, co to bude, abych všechno neprozradil hned na začátku. Ale myslím, že nebudete zklamání.“

Jednorožec počkal, až odezní překvapené šuškáni mezi dětmi, pak pokračoval.

„Pro jednoho z našich hostů, který zvítězí, máme připravenou zvláštní odměnu. Bude se smět v Posvátném háji dotknout Zrcadla času.“

Tentokrát to zašumělo mezi mladými jednorožci. Asi to bude něco hodně zvláštního, pomyslela si podle jejich reakce Hanka.

„Ale abyste ani letos nepřišli o zážitek z divadelního představení, rozhodli jsme se vám tu dnes přiblížit příběh dvou mladých jednorožců, kteří byli pro svou lásku ochotní vzdát se toho nejcennějšího. Takže si udělejte pohodlí a já poprosím naše malé herce a mistra kouzel K'rateulea, aby vdechli dávnému příběhu život.“

Z okraje louky se zdvihlo pět mladých jednorožců a postoupili doprostřed prostranství. Najednou se ocitli v jakési bublině, která zvětšila jejich těla a vypadalo to, že všichni stojí na kamenitém prostranství poblíž kouřící sopky.

„Podívej, zdá se, že V'linea a P'ujibo budou hrát ty zamilované,“ drcnul do Hanky nadšeně Svát'a.

Kouzlo obarvilo V'lineinu hřívu do růžova a P'ujibo ji měl stříbřitou s duhovými efekty. Oba kolem sebe tančili a kolem nich se objevovala hejna motýlů. Pak zůstali stát s hlavami u sebe a ozval se zpěv hřejiváčka. Když na scénu přidusali tři jednorožci a ptáčka zaplašili, měli na ně diváci skoro zlost.

„Sestro, tohle není jednorožec, který by tě byl hoden,“ řekl jeden z nich.

„Ale já ho mám ráda,“ odpověděla V'linea.

„Sestro, on nevyrostl na našich pláních, jeho krev není pro tebe dost čistá,“ řekl druhý.

„Ale já ho mám ráda,“ opakovala.

„Sestro, my nedovolíme, aby tě zavedl do zkázy,“ řekl třetí.

„Mám ho ráda, neopustím ho,“ odporovala jim, ale pak sklopila hlavu a odešla ze scény.

Jednorožci se postavili proti P'ujibovi a naklonili výhružně svůj roh.

„Nejsi dost silný pro naši sestru.“

„Nejsi dost rychlý.“

„A nejsi ani mocný kouzelník, abys ji mohl získat,“ řekl ten třetí.

„Jsem silný, jsem dost rychlý a magii rozumím. To všechno však není nic proti mé lásce, kterou k ní cítím.“

„Dokaž nám své schopnosti!“ řekli bratři a P'ujibo souhlasil.

Následovaly obrazy, ve kterých se přetlačoval s prvním bratrem. Jejich utkání trvalo den a noc a nakonec skončilo nerozhodně. Pak běželi s druhým bratrem stepí o závod, běželi tři dny a tři noci a vyčerpáním klesli na stejném místě. Se třetím bratrem zkoušeli, kdo déle zadrží tok vody v řece. Opět jejich snažení skončilo nerozhodně.

„Když dokážeš na týden umlčet otevřenou horu,“ řekl třetí bratr nakonec a ukázal na sopku, ze které létalo kamení a vytékala láva, „uznáme tvé schopnosti.“

Opět se na scéně objevili oba zamilovaní, ale jejich tanec byl smutný.

„Dokázal bych zavřít ústa hory,“ řekl P’ujibo, „ale to by znamenalo, že se její břicho nadme a způsobí zkázu zdejšího kraje. Nemohu to těm, kdo v něm žijí, udělat. Moc tě miluji, ale nemohu ublížit ostatním.“

„Nechci, abys to udělal,“ odpověděla, „ale ani se s tebou nechci nikdy rozejít. Musíme odtud spolu utéci.“

„Najdou nás.“

„Když utečeme za řeku Labua, tak ne.“

„Ale za řekou Labua už není žádná magie, která by udržela naše schopnosti.“

„Ano. Já vím. Za řekou Labua se z nás po čase stanou obyčejní bílí koně. Ale budeme spolu.“

„Máš pravdu, má nejmilejší. K čemu by mi byl magický roh bez tebe? Bez svých magických schopností se snadno obejdeme, bez své lásky ale nikoliv.“-

Hanka cítila, jak se k ní Svá’ra přitiskl a oba dojatě sledovali, jak jednorožci odcházejí zvláštní krajinou a brodí se přes řeku. Za ní byly lesy a louky a jejich rohy se zmenšovaly, až úplně zmizely. Nyní spolu putovali dva krásní bílí koně. Oba ale na loukách znovu tančili svůj tanec lásky a znovu nad nimi poletovali motýli a zpívali jim ptáci. Bylo to dojemné.

Po představení se na chvíli rozhostilo úplné ticho, jak v divácích dozníval účinek příběhu. Pak jim děti začaly nadšeně tleskat.

„Těší mě, že se vám to líbilo,“ vzal si opět slovo B’hara, „během dneška a zítřka se vám budou věnovat naši mladí jednorožci a ukážou vám zde v okolí všechno, co vás bude zajímat. Trochu se seznámte a popovídejte si. Pokusíme se udělat vše, abyste se u nás cítili dobře.“

Tím skončila oficiální uvítací slavnost a přes louku se k nim hned hrnul P’ujibo.

„To je bezva, že jste tady, myslel jsem, že Hanka pojedje k drakům.“

„Draci letos výměnu odmítli, došlo k nějakým drobným nedorozuměním. Tak jsme tu letos oba,“ usmíval se Svá’ra od ucha k uchu.

„Zahráli jste nádherné představení,“ pochválila ho Hanka a P’ujibo radostně potřásl hřívou.

„Nechcete se projít?“ nabídl dětem a vedl je pak různými oklikami a ukazoval zajímavosti školních pozemků.

Také ostatní jednorožci se zamíchali mezi děti. Někteří z nich byli vloni v Santarenské magické škole, takže tu našli své známé a kamarády. Ostatní se trochu nejistě o’ukávali, ale všeobecná vlídná atmosféra rychle rozpouštěla nervozitu a obavy. Dá se říci, že ještě do večera se všechny děti skamarádily s některým jednorožcem. Druhý den se žáci obou druhů toulali po zdejších školních pozemcích, učili se hry jednorožců, dováděli, honili se a povídali si. Bylo to docela prima.

Večer profesor Smítko své žáky požádal, aby se domluvili a vytvořili dvojice, ve kterých budou příští dva týdny spolupracovat na hledání pokladu.

„My to máme jednoduché,“ zamrkal Svát'a na Hanku, „jsem moc rád, že jsi se mnou jela.“

„Taky jsem ráda, zatím je to tu moc fajn.“

„Vid'?' Stejně nechápu, jak můžeš preferovat ty arogantní nafoukané draky. Jednorožci jsou tak úžasní.“

Hanka vzdychla a vzpomněla si na Plama. Nechtěla se hádat, tak tentokrát své námítky raději ani nevyslovila.

Třetí den ráno k nim hned po snídani dorazil B'hara s deseti mladými jednorožci. Chvilí si povídal s profesorem Smítkem a pak poprosil děti, aby se postavili na prostranství ve dvojicích, které budou spolu soutěžit.

„S každou dvojicí,“ řekl na vysvětlenou, „bude po celou dobu soutěže spolupracovat i jeden z našich mladých jednorožců. Pokud máte představu, s kým chcete strávit v příštích dnech nejvíc času, utvořte prosím trojici.“

P'ujibo stál u Hanky se Svát'ou dřív, než B'hara stačil domluvit. A protože se během minulého dne stihly děti s jednorožci docela dobře seznámit, bylo vytvoření trojic celkem rychlé a bezproblémové.

Smítko spokojeně pokyvoval hlavou. Vtom na plac doklusal Hugo, který místo snídaně chodil na hodinu běhat.

„Už to začíná? Nepřišel jsem o něco?“ usmál se na profesora, kterému zmrzl úsměv na rtech.

B'hara si se zájmem prohlédl svalnatého tělocvikáře, ale pak odvrátil hlavu a znovu oslovil žáky.

„V těchto trojicích budete nyní soutěžit. Za chvíli vám profesor Smítko rozdá kartičky s nápovědou. Všichni tři budete muset dát hlavy dohromady, abyste přišli na to, co vám kartičky naznačují. Během soutěže má každé družstvo možnost jedenkrát požádat o radu nebo o pomoc někoho z našich či vašich učitelů bez jakéhokoliv postihu. Za každou další nápovědu už však zaplatíte ztrátou bodů. Na školním území smíte používat magii, jak uznáte za vhodné, neboť my dohlédneme na to, aby se nepříhodilo nic nepatřičného. Je to jen na vašem uvážení, jak se svých úkolů zhostíte. Jen vás chci upozornit, že některé akce jsou limitované. Pokud úkol nesplníte v určitém časovém úseku, magická smyčka vás vrátí opět na začátek a musíte se o to pokusit znovu a lépe. Kdybyste více než dva dny tápali, jak dál, opět můžete i v dalších etapách soutěže požádat o doplňující nápovědu.“

„Opravdu se nemůže nic stát?“ zeptal se opatrně profesor.

„Nemusíte mít obavy, naši učitelé budou mít střídavý dozor nad územím školních pozemků, a kdyby se cokoliv přihodilo, jsou schopni si s tím poradit. Pokud budete mít zájem nahlížet, jak si vaši žáci vedou, můžeme vám to kdykoliv zprostředkovat, to není problém.“

„Dobrá, dobrá,“ příkyvoval profesor, ale úplně přesvědčeně nevypadal.

„Pokud budu moci nahlížet i já, pomohu vám při dozoru,“ nabízel se s úsměvem Hugo.

„To je samozřejmé, že vám to umožníme,“ odpověděl B'hara dřív, než se na něco zmohl profesor.

„Takže Hugo nás bude moci šmírovat,“ ušklíbla se Hanka, „to je radostná novina.“

„Radostná?“ zarazil se nad jejími slovy P'ujibo. „Měl jsem pocit, že z toho radost nemáš...“

„U nás se tomu říká ironie,“ začal hned jednorožci vysvětlovat Svát'a, „poznáš to tak, že slova odporují pocitům. V takovém případě mají pravdu pocity, ale není vhodné, aby byly komentovány nahlas.“

„Aha,“ byl z toho trochu zmatený, „takže to znamená, že se vám nelíbí, když váš učitel tělocviku bude sledovat, jak soutěžíte? Proč se vám to nelíbí?“

„Protože je to nesympatickej trouba,“ odpověděla mu Hanka.

„Nemáte ho rádi?“ upřesňoval si jejich pocity P'ujibo.

„Jak bych ti to vysvětlil,“ snažil se najít Svát'a srozumitelnější objasnění, „je tolik zaměřený na krásu a zdraví těla, že už mu na nic jiného v hlavě nezbylo místo.“

„On vůbec toho místa v hlavě moc nemá,“ kývla na souhlas Hanka.

„To je smutné,“ řekl P'ujibo a kamarádi měli co dělat, aby se tomu nezačali smát. Včas si ale připomněli radu profesora Smítka a ovládli se.

Mladý jednorožec ale jejich pobavení přesto cítil a byl z toho zaražený.

„Promiň,“ řekl Svát'a, „ale lidé mají kolem sebe tolik smutných věcí, že se museli naučit se jim smát, aby se z toho nezbláznili. Nemyslíme to zle, jen se smíchem snažíme zmírnit své napětí.“

„Aha,“ přikývl P'ujibo a trochu se uvolnil, „není pro nás snadné pochopit lidské jednání. Budu rád, když mi občas některé věci takhle objasníte.“

„Myslím, že profesor Smítko už rozdál skoro všechny kartičky. Neměli bychom si ty svoje taky vyzvednout?“ ukázala Hanka na chumel dětí kolem učitele.

„Já pro ně dojdu,“ vystartoval Svát'a a vrhnul se mezi ostatní. Za chvíli vítězně donesl první dvě nápovědy do soutěže.

„Tak ukaž,“ zajímala se Hanka i P'ujibo. Jejich kamarád otočil kartičky, aby na ně viděli. Na jedné byla připevněná květina s drobnými kvítky a na druhé byl malý kruh rozdělený na dvě stejné poloviny. Jedna část byla černá a druhá bílá.

„A sakra,“ překvapeně zaklela Hanka, „tahle soutěž asi nebude moc jednoduchá. Co je to za květinu?“

„Slunivka barevná,“ odpověděl Svát'a a pokrčil rameny, „obyčejná luční kytka.“

„Není něčím zvláštní?“

„O ničem jsem neslyšel. Bohatě kvete, zvláště když má dost vody. Kvítky, které se rozvíjejí, jsou bílé až růžové, později zmodrají.“

„Co ty na to, P’ujibo?“

„Nemám, co bych dodal, je to přesně tak, jak říká Svát’a.“

„Hm, a co ten kruh?“

„Bílá a černá? Den a noc, světlo a tma, rovnováha?“

„Rovnováha k barevnosti a slunci? Nebarevnost? Tma?“

„Do háje. Jak na tohle máme přijít?“

Zdálo se, že nejsou sami, kdo si s kartičkami neví rady. Několik skupinek odešlo, ale nedalo se odhadnout, jestli soutěžící na něco přišli, nebo jestli jen vyhledali klidné místo na přemýšlení.

„A co se takhle trochu projít?“ navrhl Svát’a.

„No ale kam? Kde tady rostou tyhle kytky?“ zeptala se Hanka.

„Všude, na všech loukách,“ odpověděl jednorožec.

„A není nějaká louka, kde jich roste obzvláště hodně?“ zeptal se Svát’a.

„Ano,“ dupl si radostně P’ujibo, „pod Blátivým pramenem jich je nejvíce a jsou nejkrásnější.“

„No sláva, tak si uděláme výlet tam. Přemýšlet můžeme i cestou, kdyby nás něco napadlo,“ rozhodla Hanka.

„Ale je to docela daleko,“ namítl jednorožec, „nestihnete oběd.“

Svát’a se zamyslel: „A nemohli by nám dát něco k snědku s sebou?“

„Když je o to požádáme, tak určitě.“

P’ujibo je zavedl ke kuchyni, kde se setkali s velkou ochotou. Za malý okamžik měli připravenou a zabalenou bohatou svačinu.

„Bezva. Tak můžeme vyrazit,“ pobízel je Svát’a, spokojený, že si v batohu nese dostatek zásob na cestu.

„Neměli bychom někomu oznámit, kam jdeme?“ přemýšlela Hanka.

„Není třeba,“ ujistil ji P’ujibo, „bude-li je to zajímat, najdou nás celkem snadno. Tady na území školy se ani ztratit nejde.“

Cesta byla krásná, jako zatím všechno, co tu viděli. Jejich trasu lemovaly zelené svěží lesy, občas potkali potůček a na loukách cvrkal veselý život. P’ujibo občas neodolal a ukousl si několik stébel z oblíbených travin.

„Za chvíli tam budeme,“ oznámil jim jednorožec, když přešli jedno malé údolí napříč a právě šplhali do kopce. Když se dostali konečně na vrcholek, uviděli, že tu končí listnatý les a před nimi se rozkládá obrovská rozkvetlá louka.

„To je nádhera,“ vzdychla Hanka, když jí na ruku usedl motýl a nad hlavou se rozčilovali ptáci, kdo že je tu ruší.

„Pojďte,“ kývl na ně jejich průvodce, „zavedu vás až ke studánce. Vyvěrá tu ta nejchutnější voda, jakou jsem kdy zatím okusil.“

Ono se to snadno řeklo, ke studánce, ale svah byl poněkud blátivý a ohlazený tlapkami a kopýtky zvěře, která sem také v hojném počtu chodila. Než se jim podařilo vyškrábat až na místo, kde nad malou skalkou vytékal čirý pramínek, měly obě děti zamazané ruce i kolena od bláta. Pod pramínkem byla jen mělká prohlubeň, kde si nemohli umýt ani ruce. Museli naklonit hlavu a nechat vodu stékat přímo do pusy. Hanka si při tom zmáčela nejen rukáv, ale i vlasy.

Po dlouhé cestě a závěrečném šplhání byla voda fantasticky chladná a osvěžující.

„Nic lepšího jsem v životě nepil,“ vzdychl Sváťa a naklonil se k prameni ještě jednou. Pak udělal místo i pro jednorožce.

Ten je pak zavedl na jedno vyvýšené místo na louce, kde si rozbalili svačinu. P’ujibo se omluvil a šel se napást o kousek níž. Po jídle se děti opřely o kmeny stromů a dívaly se na louku, která ve slunci zářila barvami.

„Ani se mi odtud nebude chtít,“ vzdychla blaženě Hanka, „je to tu jako kolébka života.“

Sváťa se po jejích slovech narovnal a podíval se na ni, jako by řekla něco důležitého.

„Co je? Něco tě napadlo?“ zeptala se se zájmem, když viděla kamarádův pohled.

„Nevím. Možná...“ zamyšleně se odmlčel kamarád, „řekla jsi kolébka života. Rovnováha! Možná musíme hledat místo, které by mohlo být kolébkou smrti.“

„Cože?“

„Uvažuj. Ta rostlina nás možná měla zavést na místo, kde je plno života. Ale druhá karta nás nabádá, abychom našli protiváhu k životu, to znamená místo, kde žádný život není. Až se P’ujibo nají, musíme se ho zeptat, jestli tu něco takového mají.“

Hanka sice vrtěla nedůvěřivě hlavou, ale jistá logika v tom byla. Sama žádný lepší nápad neměla, takže souhlasila, že by se to mělo zkusit.

Jednorožec byl Sváťovou úvahou nadšen a byl přesvědčen, že jsou na správné stopě.

„Ano. Máme tu několik míst, která by se dala označit za krajinu bez života. Ale které z nich máme hledat?“

„Nemáte tu něco jako mapy?“

„Ale ano, to máme. Jenže nejdřív se musíme vrátit zpět. Do map se můžeme podívat na louce, kde se odehrávalo úvodní přestavení.“

„A kvůli tomuhle nápadu jsme museli absolvovat celodenní výlet,“ smála se Hanka.

„Omlouvám se,“ řekl zkroušeně P’ujibo.

„Za co prosím tě?“ divila se dívka. „Vždyť to byl nádherný výlet. Něco tak kouzelného bych si nenechala ujít ani za nic. Jsem moc ráda, že jsme tu louku viděli.“

„Ale zdrželo nás to...“

„No a? Já toho rozhodně nelituji!“

„Tak už se přestaňte dohadovat a pojd'te,“ nabádal je Svát'a, „ať stihneme aspoň večeři.“

Večer u jídla vládla zvláštní tajnůstkářská atmosféra. Nikdo ani náznakem neprozradil, k čemu došel, ale všichni natahovali uši, jestli nezaslechnou něco zajímavého od ostatních.

Po večeři se chtěli jít podívat do map na louku, ale podobný nápad mělo víc lidí a bylo tu poněkud živo.

„Zkoumají, kde všude jsou louky se slunivkami,“ tiše konstatoval P'ujibo, když zahlédl, co si ostatní prohlížejí.

„Asi by bylo lepší sem zajít až ráno, aby nás nikdo neviděl,“ navrhla Hanka.

„To myslíš, že dokážeme tak brzo vstát?“ šklebil se unavený kamarád.

„Budeme muset, jediná šance je zajít sem ještě před snídaní,“ rozhodla za něj a poprosila jednorožce, aby je vzbudil, pokud by zaspali.

„S radostí,“ odpověděl P'ujibo a zmizel.

Ráno je opravdu jednorožec musel vzbudit. Po tom výletě se jim spalo tak báječně, že by to vydrželi nejspíš až do oběda. P'ujibo ale uměl probudit krásně. Jak to dokáže, pomyslela si Hanka, když jí do snu začali cvrlikat ptáci a vytrhli ji tím z náruče spánku.

Když vylezli ze stanů, už nervózně podupával kopýtky opodál a čekal na ně. Na louce zatím nikdo nebyl. P'ujibo se dotkl jednoho pařezu a vybídl kamarády, aby se podívali svým magickým viděním. Poslechli ho a spatřili, jak se před nimi prostírá poloprůhledný obraz krajiny. P'ujibo přejížděl po mapě a pak se zastavil na místě, kde byl jen písek a žádná voda.

„Co tohle?“ zeptal se.

„Je na tom místě něco zvláštního?“

„Občas se tam dají objevit kostry zvířat a polodrahokamy.“

„A další místa?“

„Jedno mrtvé místo je ještě tady. Vyvěrají tu ze země jedovaté páry a zahubí rostliny i zvířata.“

„Br,“ otrásla se Hanka, „a to je všechno?“

„Možná ještě tohle skalnaté místo poblíž řeky,“ našel na mapě krajinu, o které mluvil, „ale to není úplně bez života.“

„A co je tohle?“ zajímal Hanku jeden podivný útvar uprostřed mapy.

„To je vysoká skalnatá hora, na které sídlí ptáci. Na té straně, co je blíž k řece je jich celá obrovská kolonie. Jejich trus tam obarvil horu...“ jednorožec se zarazil

a pohlédl na oba kamarády a pak dokončil svou řeč, „vlastně obarvil polovinu hory u řeky na bílo. Černá skála se pod nánosem trusu úplně ztrácí. Vlastně je ta hora z půlky černá a z půlky bílá.“

„Opravdu?“ zubil se Svát'a vítězně na jednorožce.

„Jak je to odsud daleko?“ zeptala se Hanka.

„Když vyrazíme po snídani a nezabloudíme, budeme do oběda zpět.“

„Takže hned, jak se najíme, zkusíme omrknout, jestli tam něco najdeme,“ nemohl už se dočkat Svát'a.

Tentokrát nebyla cesta tak hezká a příjemná. Kamenité a suťovité svahy daly jejich svalům, namoženým ze včerejška, zabrat. I jednorožec musel dávat dobrý pozor, kam šlape, aby nepřišel k úrazu. Slunce pálilo a nikde žádný stín, kde by si mohli odpočinout. Horu viděli už z dálky.

Konečně stáli pod černobílou skálou a rozhlíželi se, zda něco neuvidí.

„Je tu šipka,“ řekl najednou Svát'a.

„Kde?“ divila se Hanka.

„Musíš použít vyhledávací magii,“ ukázal do prostoru. Ale ať se Hanka snažila sebevíc, nic nenašla. Uklidňovalo ji jedině to, že ani jednorožec nic neviděl, a to je přece velice magicky zdatný tvor. Rezignovaně pokrčila rameny a následovala svého nadanějšího kamaráda. Dovedl je až k velkému otvoru, který vypadal jako vchod do jeskyně. Těsně vedle vchodu byla malá římsa, na které bylo seřazeno devět otevřených nádob. Prošli kolem a vstoupili dovnitř. Zdálo se, že od vchodu neproniká do jeskyně žádné světlo. Hanka zkusila osvětlovací kouzlo, ale to selhalo. Sáhla tedy po ohnivě magii, ale jako by jeskyně jakékoliv světlo přímo polykala. Ta temnota jí začala vadit. Dotkla se svého jantarového přívěsku, aby se uklidnila.

„Nedokážu to magicky osvětlit,“ řekla nahlas. „A co vy? Nemůžete s tím něco udělat?“

„Ani si neškrtnu,“ ozval se Svát'a, „budeme muset vymyslet něco jiného. Navrhuju vrátit se ven.“

„Obávám se,“ ozval se jim v mysli hlas P'ujiba, „že vím, co musíme udělat. Tyhle nádoby, které tu vidíme, slouží jako lampička.“

Hanka vzala jednu nádobu do ruky, a když ji otočila, uviděla na jejím dně drobné písmo. Stálo tam: Naplň ji a posviť si.

„A čím se má tahle nádoba naplnit?“ zeptala se podezřívavě jednorožce a podala nádobu Svát'ovi, který zkoumal její dvojité víčko. Vnitřní víčko se dalo páčkou sklopit, i v okamžiku, kdy vnější kryt už byl zašroubován.

„My téhle lampičce říkáme mžikátko,“ řekl jim P'ujibo, „budeme ji muset vzít s sebou a pak do ní v noci nachytat mžitky. Zdá se, že jednu lampičku už si někdo odnesl.“

„Myslím, že nám budeš muset vysvětlit, co to je, a jak se chytají. My o nich zatím nikdy neslyšeli,“ otočil se na něj chlapec.

„Co kdybychom se vrátili zpátky? Tady to není moc pohodlné,“ navrhl jednorozec, „do večera budeme mít na povídání spoustu času.“

Usoudili, že je to rozumná úvaha, a vydali se zpět. Oběd byl vynikající, a když si potom sedli do stínu pod stromy, málem tam po té dopolední procházce usnuli. Hanka měla pocit, že je tu tráva měkčí než jinde a i květiny voní víc, než obvykle.

„Tak povídej, jak ta vaše lampička funguje,“ vyzval Sváťa jejich čtyřnohého kamaráda k řeči.

„No, jak už jsem říkal. Musí se do ní zavřít pět mžitek. Čím větší tma, tím lépe svítí. Dospělí jednorozci dokážou mžitky nachytat magickými prostředky, ale já to ještě neumím, takže to budeme muset udělat po lidsku.“

„Proč zrovna pět mžitek?“ podivila se Hanka.

„Jedna nesvítí vůbec, tři svítí nedostatečně a v sudém počtu začnou místo svícení blikat.“

„A co sedm?“

„Ta sklenička už je jim malá a začnou se napadat. A když jedna zhasne, máš místo mžikátka blikátko. Pět je prostě vyzkoušený osvědčený počet.“

„Aha. A jak je budeme chytat?“

„Do ruky to nejde. Za prvé by tě popálily a za druhé jsou neuvěřitelně rychlé, takže je moc těžké je trefit. Musíte si udělat speciální lepivé lapátko. V noci pak vyrazíme do rokliny temnochodů. Jejich srst je tak neuvěřitelně černá, že nic černějšího neznám. To mžitky přitahuje jako magnet. Stačí párkrát mávnout lapátkem kolem temnochoda a je skoro jisté, že na lepu některá uvízne. Pak už ji stačí sfouknout a máte přibližně pět minut na její přemístění do skleničky. Než znovu načerpá dost magie na své zapálení, je mžitka skoro bezmocná. Je z ní na chvíli taková malá černá muška.“

„Bezva, tuhle část jsem pochopila,“ přikývla Hanka, „jen ještě netuším, co to je temnochod a jestli bude nadšen, když kolem něj budeme něčím mávat.“

„Temnochod je druh lenochoda, takže není nijak zvlášť nebezpečný,“ odpověděl P’ujibo.

„Nijak zvlášť? To znamená, že trošku ano?“ zarazil se Sváťa.

„Brání se pliváním a jeho sliny trochu smrdí. Trochu dost smrdí.“

„Jako rochnáci?“

„Dost podobně.“

„No nazdar!“

Ještě před večeří zašli hlouběji do lesa, aby si tu připravili větve s vidlicí na konci. Do vidlice vpletli dlouhou houževnatou travinu a tu pak pro jistotu ještě omotali provázkem, který měli s sebou. Na připravenou plochu rozpatlali klacíkem

bílou tekutinu, která tu v okolí poměrně často vytékala z poškozené kůry lepovníků.

S večerí nespěchali, protože stejně museli počkat, až se setmí. Povídali si s kamarády, vzpomínali na ty, kdo zůstali doma a poslouchali vyprávění jedno-rožců o stromech a rostlinách z jejich okolí. Po setmění se všichni odebrali do stanů a Hanka se Svát'ou se nenápadně vyplížili z tábora na místo srazu s P'ujibem. Ještě že byl bílý a dal se v té tmě, kterou osvětlovaly jen hvězdy, najít.

Vyzvedli si z úkrytu připravená lapátka a jednorožec je pomalu vedl k roklině, hustě zarostlé stromy a křovinami. Občas se museli chytat za jeho ocas, aby se jim při průchodem hustým porostem neztratil. Hanka měla pocit, že už by cestu domů nenašla ani náhodou.

„Snažte se jít potichu, jsme skoro na místě,“ oslovil je v duchu P'ujibo, „držte se mě za hřívku a až vám řeknu, mávejte lapátka co nejrychleji kolem sebe.“

Postupovali pomalu a Hanka už skoro nic neviděla. Doufala, že jednorožec má lepší zrak než oni a povede je bezpečně. Našlapovala opatrně, ale stejně měla pocit, že je každý v okolí musí slyšet.

„Ted’“ řekl jednorožec oba kamarádi začali mávat kolem dokola a snažili se nezasáhnout čtyřnohého průvodce. Párkrát trefili nějakou větev.

„Tak co? Máte?“ zeptal se P'ujibo.

Hanka prohlédla svou lapací větev. Svítila na ní dvě světélka.

„Já mám jednu,“ hlásil Svát'a.

„Já dvě,“ pochlubila se, „mám trochu posvítit?“

„Nejdřív je sfoukněte a pak teprve posvíte,“ radil jednorožec.

Za chvíli už do skleničky umístili tři mžitky. Měli ohromnou radost, jak rychle se jim to podařilo. Jenže temnochod zatím někam zmizel a hledání dalšího nebylo vůbec snadné. Pak P'ujibo jednoho našel. Opět se drželi jeho hřívky a pomalu postupovali kupředu. Vtom zaslechli poblíž hlasy. Vypadalo to, že nejsou sami, kdo tu loví mžitky. Přesto pokračovali v opatrném přiblížení. Vtom se za nimi ozvalo vyjeknutí, před nimi něco zamlaskalo a v té chvíli do nich jednorožec strčil tak prudce, až oba upadli. Hanka chtěla začít nadávat, ale když uslyšela za sebou zaupění, rozmyslela si to. Vzápětí se kolem rozšířil neuvěřitelný zápach.

„On na mě flusnul. Fuj, to je ale humus,“ ozval se zoufalý dívčí hlas, „posvíte někdo, ať na to vidím.“

„Pojďte pryč, tady už nic nechytíme,“ oslovil je v duchu P'ujibo a když ucítil, že se zachytili žíní na hřívě, zvolna je vedl pryč z tohoto místa. Křížovali roklinu, ale nemohli najít žádného dalšího temnochoda.

„Nedá se nic dělat, musíme to zkusit jinak,“ vzdychl jednorožec, „pokusím se magicky přebarvit na černo a vy budete mávat lapátka kolem mě. Snažte se mě moc nezmlátit a nezapatlat mi srst lepidlem, ano?“

Jako první uhodil P'ujiba Svát'a. Sice se hned omluvil, ale jednorožec ztratil soustředění a musel začít znovu. Když chytili poslední pátou mžitku, byl už P'ujibo na pokraji sil a nejmíň na třech místech hřbetu měl šmouhy od lepidla. Stěžoval si, jak je to nepříjemné a jak ho svědí kůže.

Do tábora dorazili pozdě v noci a ráno jim vstávání zrovna moc nešlo. Snídali jako poslední ze všech soutěžících. Náladu jim nevylepšílo ani Hugovo uklidňování, že jsou na tom ještě celkem dobře a že nemají kam spíchat.

Cesta k jeskyni se jim zdála delší, než minule. Na kamenitých úsecích klopýtali a u řeky jednorožec požadoval, aby se z něj pokusili umýt to lepidlo z nočního lovu. Nakonec ale přece jen dorazili k otvoru ve skále.

Vstoupili dovnitř a lampička zazářila. Položili ji do výklenku ve stěně a konečně se mohli rozhlédnout po jeskyni. Vedle nich byla hromada kamení a za ní nějaké poklopy s držátkem.

„Tak jdeme na to,“ začal se se zájmem rozhlížet Svát'a. Došli k deseti černým poklopům a dva z nich byl otevřené a prázdné.

„No vida, někdo je před námi,“ konstatoval Svát'a.

Každý poklop měl držátko, ale žádný nešel zvednout. Místo zámku byla na každém z nich malá kulatá prohlubeň. Sice zkusili víko magicky uvolnit, ale nepřekvapilo je, když to nešlo.

P'ujibo začal kopyty přehrabovat kamínky u stěny. Byly tam různé - černé, bílé, barevné, kulaté, hranaté. Hanka se na ně šla podívat zblízka. Zaujal ji jeden bílý, který měl téměř dokonalý kulatý tvar. Když ho vzala do ruky, zjistila, že má na sobě namalovaný kroužek.

„Tenhle zelený má na sobě také kresbu,“ upozornil ji jednorožec a přistrčil k ní to, co objevil.

„Ukaž,“ přišel se mrknout Svát'a a našel na kameni dvě vlnovky, „to je zvláštní. Co to asi má být?“

„U nás to používáme jako symbol pro vodu, pro tekoucí vodu,“ odpověděl mu jednorožec.

„Řeka? Ta je tu hned vedle. Znamená to snad, že ho do ní máme hodit?“

„A co ten bílý?“

„Myslím, že by pasoval do prohlubně tady na víku,“ vzal ho do ruky Svát'a a položil ho tam. Kamínek začal mírně světélkovat.

„No vida, měl jsem pravdu.“

„A co tenhle zelený?“ zeptala se Hanka.

„Pojďme se podívat k řece, jestli nás něco nenapadne,“ navrhl P'ujibo.

Došli k řece a cestou je provázela křik nervózních ptáků. Před nimi byl brod a uprostřed toku vystupoval malý skalnatý hřbet jako ostrůvek. Zuli boty a šli se podívat do vody. Když došli k ostrůvku, zjistili, že část skály je do červena a i tady

je prohlubeň, do které se hodí nalezený zelený oblázek. Hanka ho tam vložila a odměnou jim byl pohled na světélkující kámen.

„Super, našli jsme to,“ zajásal Svát'a a pospíchal zpět do jeskyně, aby vyzkoušel poklop.

Zvědavě šli za ním. Poklop ale držel a nevypadalo to, že by chtěl pod jeho rukama povolit.

„Do háje! Asi jsme ještě něco přehlédli,“ konstatoval a zamyšleně se otočil znovu ke hromadě kamení. Hanka se sklonila vedle něj a ještě jednou začali přehrabovat oblázky a zkoumali, nemají-li kresbu.

„Třeba to nebude kámen,“ řekl rezignovaně Svát'a, ale právě v té chvíli Hanka otočila jeden maličký oblázek a našla na něm trojúhelník. Ukázala ho P'ujibovi a ten potřásl hlavou.

„To je znak pro horu,“ řekl jí.

„Snad tím nechceš říct, že...“ ale už nedopověděla svou myšlenku, protože v tom okamžiku všichni pocítili mírnou závrať, a když pominula, stáli znovu před temnou jeskyní a jejich lampička čekala na římse. Mžítka v ní našťěstí zůstaly.

„Magická smyčka, úkol je časově limitován,“ vysvětlil P'ujibo, „musíme začít od začátku.“

„Moment!“ řekla Hanka a zarazila jejich pohyb směrem k jeskyni. „Pokud ten maličký kámen s trojúhelníkem znamená horu, bude muset někdo z nás asi vyšplhat na tuhle skálu.“

Všichni otočili hlavu vzhůru. Nevypadalo to na jednoduchou záležitost. Skála byla strmá a hladká.

„Na mě nekoukej,“ vyděsil se Svát'a, „mě nahoru nedostaneš.“

„Tohle nezvládnou ani já,“ zavrtěla hlavou Hanka, „co si s tím počneme?“

„Asi to bude chtít magii.“

„Ovládnutí?“ zeptal se P'ujibo a ohlédl se po ptácích. „Ne, to asi není to, co na nás naši učitelé uchystali. Možná tvarování kamene. Dokázali byste si vytvarovat schody?“

Hanka se Svát'ou se po sobě podívali a pokrčili rameny. Tohle se ještě neučili.

„Teď by se nám hodil tulík,“ vzdychla Hanka, „ten by se s ptáky určitě dokázal domluvit.“

„Plam by taky nebyl k zahození, umí létat,“ přikývl kamarád.

„Že já si nevzala supervolonové prkno!“

„Nemáte tu nějakou rozumnou bytost, která by dovedla létat?“ zeptal se P'ujiba Svát'a.

„Napadá mě jedině dryáda, ale to je taková poblázněná bytůstka, kterou nepřemluvíte, aby opustila svůj strom.“

„Nějak to jít musí, když nám to dali za úkol.“

„Je to malý kamínek, možná bychom ho tam dokázali odtransportovat,“ navrhl Svát'a.

„Jen tak naslepo?“ vrtěla hlavou Hanka.

„Pořád lepší, než tam šplhat.“

„A co když se netrefíme?“

„Tak nás to zase vyplivne a můžeme to zkusit znovu.“

„A co si to nejdřív vyzkoušet nanečisto?“

Třénink s kamínkem jim zabral zbytek dopoledne. Ukázalo se, že to nebude tak jednoduché, jak doufali. Teprve když se rozestavili do půlkruhu kolem hory, dokázali společnými silami korigovat pohyb kamínku tak, aby stoupal pomalu a rovnoměrně.

„Tak co? Co uděláme? Vrátime se na oběd, nebo budeme pokračovat v naší snaze?“ pohlédla Hanka na bratra a jednorožce.

P'ujibo prohlásil, že se přizpůsobí a otočil hlavu k chlapci. Ten sváděl těžký souboj sám se sebou. Představa, že přijde o oběd, byla pro něj poněkud stresující. Na druhou stranu by zase museli absolvovat nepříjemný pochod domů a pak zpět na toto místo, čímž by přišli o čas, který tu nejspíš budou potřebovat na to, aby vyřešili úkol. Nakonec smutně usoudil, že oželet oběd je nejjednodušší volba.

Třikrát po sobě zkusili dokončit úkol, ale ani jednou nedosáhli úspěchu. Bylo to deprimující.

„Nauč mě tvarovat kámen,“ požádala Hanka P'ujiba, „nic jiného lepšího mě nenapadá.“

Jednorožec strávil zbytek odpoledne učením svých lidských kamarádů. Sice dosáhli určitého úspěchu a Hance se podařilo vytvarovat pět schodů, ale byla tak vyčerpaná, že si nedovedla představit, že by šplhala až nahoru tak rychle, aby nepřekročila časový limit.

„Jestli chcete stihnout večeři, měli bychom vyrazit domů,“ připomněl jim P'ujibo. V tom zaujetí ani nezaznamenali, že den poněkud pokročil a slunce se kloní k západu.

Smutně se vydali zpátky. Byli zklamaní, že se jim nepodařilo zvládnout úkol v jeskyni.

Poté, co se Svát'a najedl, zvedla se mu nálada o sto procent. Dokonce i jeho mozkové buňky jako kdyby ožily.

„To není možné, že by to bylo tak složité. Určitě jsme přehlédli něco důležitého,“ začal hned přemýšlet o tom, kde se asi stala chyba.

„Když se tuhle noc na rozdíl od té minulé vyspíme, třeba nám to zítra půjde lépe,“ zívla Hanka. Byla už unavená z toho věčného pobíhání, nevyspání i kouzlení. Už se těšila na své měkké voňavé útočiště ve stanu.

Jako poslední se k večeři dostavila trojice, která dorazila do tábora celá mokrá. Na pošklebování svých kamarádů odpovídali ti tři záhadným úsměvem a nikomu nic neřekli.

„Zdá se, že nás při příštím úkolu čeká koupel,“ zamyšleně sledoval mokré příchozí Svát'a, „doufám, že při tom nebudeme muset plavat.“

„Hele, nejdřív potřebujeme vyřešit úkol z jeskyně, tak nepředbíhej,“ napomenula ho Hanka a po chvíli už se všichni rozešli, aby se na další den dobře vyspali. Hanka chtěla ještě prohodit aspoň pár slov s Plamem, ale při komunikaci znenadání usnula. Drak se jen tichounce s úsměvem stáhl, aby ji neprobudil.

Při snídani spousta lidí zívala, což znamenalo, že většina z nich byla v noci na lovu mžitek.

„Dnes bude u jeskyně živo. Měli bychom vyrazit co nejrychleji,“ šeptala Svát'ovi. Po zkušenosti z minulého dne se rozhodli vzít si oběd s sebou. Než se jim ale podařilo vyrazit na cestu, byli už ostatní pryč.

Před jeskyní byla fronta.

„Ach jo,“ vzdychla Hanka, když se zařadili na konec.

„To vypadá na dlouho. Já se zatím kouknu po okolí,“ prohlásil Svát'a a šel se projít kolem hory. P'ujibo s dívkou zvědavě sledovali snahy soutěžících, kteří byli právě na řadě. Zdálo se, že ostatní mají stejný problém s horou jako měli včera oni. Jen je při tom sledovalo trochu víc očí. Když už před nimi čekala jen jedna trojice, vrátil se Svát'a a odtáhl Hanku z fronty.

„Pojď za mnou,“ naléhal na kamarádku a zrychlil krok, „zkus se podívat magickým viděním. Jsou tu šipky.“

„Dobře víš, že je nevidím, nemám pro to takový cit, jako ty.“

„Dobrá, tak mi musíš věřit. Už jen kousek. Tady je to. Tenhle oblouk, to jsou dveře zamaskované skalním povrchem. Zkus do nich strčit ruku.“

Hanka poslechla a její paže bez odporu zmizela uvnitř skály.

„Pojď,“ řekl Svát'a a vtáhl ji dovnitř. Ocitli se v absolutní tmě. Hance se sevřel žaludek i hrdlo. Tmu fakt nesnášela. Sevřela dlaň kolem přívěsku na krku a snažila se dýchat pomalu a pravidelně.

„Když budeš hmatat kolem sebe, ucítíš, že tu jsou schody,“ vysvětloval kamarád. Při představě, že se touhle tmou má pohybovat, se jí zpotily dlaně. Zhluboka se nadechla a přivolala do své dlaně světlo. Bála se, že to skončí podobně jako při pokusu v jeskyni, ale tady magie kupodivu fungovala. Uviděla plošinu před schodištěm.

„No prima,“ zaradoval se Svát'a, „asi by bylo lepší, kdybys tu počkala a P'ujibo ti sem přinese kamínek. Pak půjde položit ten zelený do vody, ty mezitím vyběhneš nahoru a já položím bílý oblázek na černý poklop... Tentokrát to prostě musí fungovat!“

„Dobrá, ale počkám před skálou,“ souhlasila Hanka, „tady uvnitř se mi vůbec nelíbí a děsí mě představa, že musím až nahoru a pak zase zpět dolů.“

„Tak jo. Já to jdu zařídit,“ usmál se a zmizel. Dívka se zatím posadila u skály a čekala na jednorožce. Kupodivu se objevil už za chvíli. Vyplivl do její dlaně nejmenší z kamínků. Mrkla, jestli je to ten správný, a když zjistila, že ano, nezdržovala se a vyrazila do skály na schodiště. S údivem zjistila, že si ani nemusí svítit, protože kamínek osvětluje cestu sám. Čekala, že výstup bude hodně namáhavý, ale zřejmě nebylo třeba šplhat až na vrchol. Nad schodištěm byla malá místnost, ve které objevila stůl s lampičkou. Na desce stolu byla namalována černobílá hora a na jejím vrcholku byla malá prohlubeň přesně na kamínek, který Hanka donesla. Položila ho na místo a ucítila závrať. Polekala se, že nestihla limit a že je magie znovu vrátí před jeskyni. Pak si uvědomila, že stojí spolu se Svát'ou a jednorožcem přímo v jeskyni. Chlapec zdvihl poklop a vítězně se usmál na své přátele.

Vylovil ze schránky černý válec, ovázaný bílou tkaničkou. Uvnitř našel svitek s piktogramovým dopisem, střep z vázy a perlu. Rozvinul svitek a všichni se zahleděli na obrázky.

Na prvním uviděli otevřené mžikátko, na druhém stály tři postavy před mostem nad řekou, na dalších byla zobrazena na mostě nejdřív postava jednorožce, pak postava člověka a znovu postava člověka. Na posledním obrázku byla váza.

Svát'a uložil nalezené věci zpět do válce, Hanka vzala mžikátko a vyšli ven. Stále ještě tu byla fronta. Hanka otevřela sklenici, pustila mžitky a prázdnou nádobu položila zpět na římsu, kde ji původně našli. Jednorožec je pak vedl podél řeky, až se ostatním ztratili z dohledu.

Tady se zastavili, aby si znovu a podrobněji na denním světle prohlédli obsah schránky a poradili se o další cestě. Svát'a strčil válec do ruky Hance a sám si rozbalil jídlo, které jim dali s sebou. Dívka nejdřív ze schránky vylovila střep. Zdálo se, že je na něm reliéf, který zobrazuje několik jednorožců. Pak rozložila svitek s obrázky a P'ujibo se jí zadíval přes rameno.

„Víš, kde to je?“ zeptala se ho a ukázala na most.

„Vím. Není to daleko.“

„Prima,“ kývla, sbalila svitek a také si vytáhla balíček s jídlem. Bylo jí jasné, že pokud se nenají teď, pak už na to nebude mít myšlenky. Voda v řece se jiskřivě třpytila ve slunci. Tady na školních pozemcích u jednorožců byla tak čistá, že se z ní dalo bez problémů pít.

P'ujibo je vedl stezkou kolem vody a po dvaceti minutách dorazili k místu, kde se uprostřed rozšiřující se řeky nalézal ostrůvek. Přes něj vedl most spojující oba břehy s ostrůvkem.

„To je zvláštní,“ řekl jednorožec, „je tady u vstupu na most brána a je zavřená. To tu nebývalo.“

„To asi, abychom se při soutěži neboxovali na mostě všichni najednou,“ usoudil Svát'a, a jak se za chvíli ukázalo, měl pravdu. Poblíž se zavlnil vzduch a objevila soutěžní trojice, která byla těsně před nimi. Děti byly poněkud mokré.

„Do háje, zase to nevyšlo,“ řekl kluk a zamračil se.

Když uviděl další zájemce o vstup na most, prohrábl si mokré vlasy a kývl na ně: „Tak jo, jste na řadě, můžete projít branou. Až vás to vyplivne, zase to zkusíme my.“

S pocitem podivné nejistoty prošli branou.

„A co teď?“ podívala se na své druhy Hanka.

„Podle obrázků by měl jako první vstoupit na most P'ujibo,“ řekl Svát'a a pustil čtyřnohého kamaráda dopředu. Ten opatrně vyzkoušel pevnost mostu, ale zdálo se, že je s průzkumem spokojen, tak pokračoval dál. Došel na ostrůvek a zastavil se a v něčem se začal přehrabovat. Svát'a se chtěl vydat za ním, ale nemohl. Jakási neviditelná stěna mu bránila vkročit na most. Musel počkat, až se jednorozec vrátí. Ten za chvíli opravdu přišel a přinesl s sebou jeden střep z nádoby.

„Je tam celá hromada střepů,“ řekl, „nedokázal jsem poznat, který z nich by měl pasovat k tomu našemu. Tak jsem to odhadl.“

Hanka vylovila ze schránky jejich první část vázy. Přinesený kousek nepasoval. Také byl o něco světlejší, než ten jejich kousek. Mezitím už byl Svát'a na ostrůvku a také donesl jeden kousek.

„Trefil ses,“ zaradovala se Hanka, když přiložila jeho část k té původní, „a teď to zkusím já.“

Vyběhla na ostrůvek a při pohledu na hromadu rozbitých nádob se podivila, že byl Svát'a schopen mezi nimi najít správný úlomek. Pak jí jeden padl do oka a byla si skoro jistá, že i ona má tu správnou část. Rozběhla se zpět, ale v půlce cesty jí zmizel most pod nohama a ona se propadla do vody. Doplavala ke břehu a vydrápala se na břeh. V okamžiku, kdy se dotkla pevné země, pocítila závrať a už všichni stáli před branou.

„To bylo rychlé,“ okomentovali jejich návrat čekající, „a teď jsme zase na řadě my.“

Dívali se, jak mizí v bráně a posadili se do trávy.

„Takže už aspoň víme, co máme najít. Každý z nás má přinést jeden chybějící kousek vázy. Pokud se nám nepodaří najít správné části, propadne se most a vrátí nás to sem,“ shrnula Hanka jejich zkušenost.

„Musíme si zapamatovat barvu a reliéf,“ přikývl Svát'a a vyndal jejich střep, aby si ho prohlédl co nejdůkladněji.

Jednorozec se k němu sklonil, aby si i on vštípl do paměti co nejvíc podrobností.

Když se znovu dostali na řadu, chtěla Hanka, aby tentokrát šel jako poslední Svát'a, ale ten se bránil. Představa, že skončí v hluboké vodě, se mu vůbec nezamlouvala.

„Tak bys mohl jít poslední ty,“ otočila se k jednorožci, „třeba bys to přeskočil a vůbec nemusel spadnout do vody.“

„Ve svitku jsem namalovaný jako první, kdo vkročí na most, to by se mělo dodržet,“ nenechal se přemluvit P'ujibo.

Tentokrát jednorožec přinesl správný kousek k jejich váze. I Svát'a našel správnou část a když ji přiložil k prvním dvěma, chyběl už jen trojúhelníkový kousek s hlavou jednorožce v chybějícím reliéfu. To bych měla poznat, pomyslela si Hanka a vyrazila na ostrůvek. Po delším hledání skutečně našla část, o které byla přesvědčena, že je to ta správná. Opatrně vyrazila zpět a držela se zábradlí. Nebylo jí to ale nic platné. Najednou všechny opory zmizely a už zase ucítila studenou vodu, do které se propadla.

„Já už toho mám dost, už mě nebaví se furt koupat,“ protestovala a ani si nevšimla, že už zase všichni stojí před branou, kde ji se zájmem a pobaveně pozorují i další dvě skupiny soutěžících.

Než se znovu dostali na řadu, Hanka už skoro uschla. Tiše se se Svát'ou hádala, že opravdu našla ten správný kousek, a přesto se propadla mostem. Nevěřil jí a rozhodl se, že tentokrát bude tím posledním on, protože on vždycky pozná, který díl skládky je ten správný. Už si docela dobře pamatovali, jak chybějící díly vypadají. Když se Svát'a statečně vydal pro ten poslední, pocítila Hanka strach. Co když jejich úkolem není jen najít dílky, ale i poradit si s propadajícím se mostem? Co když tam brácha spadne a utopí se? Než to stihla domyslet, už viděla, jak Svát'a letí dolů do vody.

„Hrabej rukama a nohama,“ ječela na něj zoufale a snažila se dostat k vodě. Neviditelná zábrana ji ale nepustila. Pak s úlevou spatřila, jak jejich kamarád stylem čubička míří ke břehu a drápe se ven. Pak zafungovala zpětná vazba a všichni tři opět stáli před branou a sklízeli nejen pobavené, ale i chápající pohledy ostatních. Vzhledem k tomu, že by znovu museli poměrně dlouho čekat na další pokus, rozhodli se pro dnešek skončit.

P'ujibo je vedl zpět do tábora jinou kratší cestou. Šli pomalu a diskutovali o možnostech, které by je posunuly ke splnění úkolu.

„Věřím ti, žes měl správnou část, nerozčiluj se,“ uklidňovala Hanka kamaráda, „zřejmě to ke splnění úkolu nestačí.“

„Málem jsem se utopil,“ brblal Svát'a.

„Náhodou jsi plaval báječně,“ smála se Hanka a nevšímala si kamarádova vražedného pohledu.

„Jsem rád, že tě můj boj o život pobavil,“ vrčel dál, ale už se také začal usmívat.

„Potřebovali bychom nějaký delší dostatečně pevný provaz,“ přemýšlela Hanka, „myslíš P’ujibo, že bychom měli požádat někoho o pomoc?“

„Mám nápad,“ pohodil hřívou jednorožec, „něco vám ukážu. Třeba by to mohlo nahradit provaz, který potřebuješ.“

Odbočil z cesty a zavedl je do zvláštního lesa. Ze stromů tady rostlo a po zemi se plazilo neuvěřitelné množství lián. Svát’ a jednu vyzkoušel a uznale kývl nad její pevností.

„Zítرا ráno se tu zastavíme a jednu si uřízneme,“ navrhl P’ujibo.

„A neohrozí to strom, ze kterého ji uřízneme?“ strachoval se Svát’ a.

„To ani náhodou,“ zařehotal vesele P’ujibo, „tohle jsou totiž naprosto bláznivé a nezodpovědné stromy. Musíme tady udržovat trvalou dvoučlennou hlídku, která dohlíží, aby to stromy se svým růstem nepřeháněly. Kdybychom je nechali, zadusili by se za chvíli mezi sebou. Pokud vím, někdo na minulém shromáždění požadoval, aby se hlídka rozrostla o jednoho člena, že dva jednorožci už dozor nad zdejším lesem nezvládají.“

„Bláznivé stromy? To slyším poprvé,“ divil se Svát’ a.

„V každém společenství jsou jedinci, kteří se vymykají zdravému rozumu,“ přikývl jednorožec, „ani stromy nejsou výjimkou.“

Pomalou se doloukali do tábora a dali si večeři.

„Měl by ses chlapče začít učit plavat,“ ozvalo se za nimi. Hugo si přisedl ke Svát’ovi a začal ho poučovat, jak se pohybovat ve vodě, aby to nevypadalo jako otloukání líných kaprů.

Hanka vyprskla mezi sousty a mrkla po straně na kamaráda: „Nemrač se, pan učitel to s tebou myslí dobře.“

„Nechcete mě nechat aspoň najíst?“ zahuhlal Svát’ a s plnou pusou a vyslal k Hance vražedný pohled, který se k jeho obvyklé dobrosrdečné povaze vůbec nehodil.

Hugo se uraženě zvedl a odkráčel k dívkám, u kterých na rozdíl od sourozenců Vronových vždy nalézal pochopení a obdiv.

„No sláva! Už jsem myslel, že mi přestane chutnat,“ okomentoval to Svát’ a a přidal si na talíř ještě trochu chřestu.

Druhý den vstali velice brzo a okamžitě po jídle klusali s P’ujibem k lesu a mostu. S potěšením zjistili, že tu jsou jako první. Liánu uvázali k zábradlí před mostem a jednorožec vyrazil k ostrůvku. Po něm se tam vypravil Svát’ a.

Hned po návratu Hance hlásil: „Připravil jsem ti tam ten poslední kousek hned na kraj.“

Dívka se chopila konce liány a přetáhla ji na most, kam až dosáhla. Pak šla sebrat připravený střep vázy. Opatrně ho zapnula do kapsy a vyrazila zpět. Popadla liánu, uvázala si její konec kolem pasu a pak ručkovala a zároveň šla opatrně ke svým kamarádům. Pak to přišlo. Už poznala ten pocit, kdy jí mizí opora pod

nohama, a pevně se chytla liány. Viděla, jak i kamarádi svírají konec, aby zmírnili škubnutí při pádu. Vzápětí cítila, jak ji vytahují k sobě. Než se nadála, stála vedle nich. Vylovila z kapsy poslední kousek vázy a když ho přiložila k nádobě, zapadl přesně mezi ostatní a váza se sama spojila v jeden celek.

„Super, máme to,“ zajásal nadšeně Svát'a a otočil nádobu dnem vzhůru. Vykutálela se z ní perla a vypadl malý svinutý papírek. Pak se ozvalo tichouнкé „plop“ a váza zmizela.

„Myslím, že jsme úkol splnili, měli bychom jít,“ řekl P'ujibo a kývl k bráně, kterou vešli dovnitř.

„Jasně,“ souhlasil Svát'a a strčil získané předměty do kapsy.

„Co liána?“ zeptala se Hanka a šla ji odvázat z konstrukce.

„Zahod' ji do řeky.“

Rozmáchla se a hodila smotané klubko doprostřed proudu. Okamžitě zmizelo z dohledu.

„Tak a teď konečně můžeme jít,“ řekla a zamířila k bráně. Před ní už čekaly dvě další skupinky, až na ně přijde řada. Když uviděli Hanku a Svát'u, jak vítězně vycházejí z brány a nikdo z nich není mokrý, začali si šuškat.

Kamarádi jim vesele zamávali a pak poodešli po cestě pryč z jejich dohledu. Posadili do trávy vedle pěšiny a vytáhli z kapsy nejnovější úlovek. Už měli druhou perlu, která vypadala podobně, jako ta první. Na lístku našli jen pár slov.

„Gratuluji, splnili jste další úkol. S tímto lístkem přijďte prosím za mnou. B'hara.“

Smotali papírek a přemýšleli, co je asi bude čekat dál.

„To by mě zajímalo, kolik skupin je před námi,“ řekla Hanka.

„Chceš být první?“ usmál se na ni Svát'a.

„Proč ne? Tebe by to netěšilo?“

„Abych pravdu řekl, tak se spíš bavím těmi záhadami a úkoly, které musíme zdolat. Akorát to plavání mi trochu vadilo, to musím poctivě přiznat.“

„Možná vyhraješ a budeš si moci sáhnout na Zrcadlo času. Pověz nám, P'ujibo, co to vlastně znamená?“

„Je to zcela mimořádná pocta. Zrcadla se lze dotknout jen čtyřikrát do roka. Tři měsíce pak trvá, než Zrcadlo znovu obnoví své schopnosti. Může tě zavést do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Jen několik význačných druidů mělo zatím možnost využít jeho schopnosti. Naprosto nechápu, proč se naši učitelé rozhodli dopřát tento zážitek právě někomu z vás. Je to zvláštní a neobvyklé.“

„Já žádnou výhru nepotřebuju, já jsem spokojený s tím, co mám,“ mávl rukou Svát'a a natáhl se slastně do trávy.

„A to se toho Zrcadla může člověk zeptat na co chce?“ vyzvídala Hanka.

„Nevím, jak to probíhá,“ přiznal P'ujibo, „nikdy jsem v Posvátném háji u Zrcadla nebyl.“

Ještě chvíli si povídali a pak se vrátili do tábora. B'hara tu hovořil s profesorem Smítkem a děti si nebyly jisté, zda je mohou vyrušit. Učitelé si jich však všimli a pokynuli jim, aby přišly blíž.

Hanka vytáhla papírek, ale jednorožec se na něj ani nemusel podívat.

„Vím, že jste uspěli,“ řekl jim vlídně, „ale dnes vám další úkol nedám. Ti, co přejdou most do zítřejšího poledne, se sejdou po obědě na mýtině, kde jste sledovali představení, a vyslechnou si zadání třetího úkolu. Do té doby máte volno. Budu se těšit, že tam uvidím většinu soutěžících.“

„To je bezva, můžeme se povalovat, jíst a odpočívat,“ naplánoval si hned Svát'a svůj oblíbený program.

„Nebo se začít učit plavat...“ neodpustila si rýpnutí do kamaráda Hanka. Tentokrát mu ovšem náladu zkazit nedokázala.

„Mohli bychom si zahrát nějaké hry,“ navrhl P'ujibo.

„Proč ne,“ souhlasil Svát'a, „ale až večer, až nebude takové vedro.“

Bylo velice příjemné nemít chvíli žádné povinnosti a nemuset spekulovat nad nesplněnými úkoly. Všichni tři si nečekaného volna opravdu užívali.

Večer Hanku zavolal Plam a vypadal neobvykle rozrušeně.

„Copak tě vyvedlo z míry?“ divila se Hanka.

„Dnes jsem byl svědkem líhnutí,“ začal vyprávět její dračí přítel, „to ti byl úžasný zážitek. Matka musela na nějakou poradu, tak mě vzala s sebou a dovolila, abych v doprovodu správce líhně přihlížel tomu, jak se maličký drak klube z vejce. Správce líhně mu vůbec nepomáhal, ten chudáček se musel prodrat na svět úplně sám. Zezačátku nedokázal ani pořádně chodit. Báł jsem se, jestli neohrozí další dvě vejce, která se v líhni hřála, ale správce žádné obavy neměl. Většinou bývá přítomna při líhnutí matka, ale ta byla odtud moc daleko a ten nejhezčí okamžik nestihla.“

„To muselo být zajímavé,“ souhlasila Hanka.

„Ale kromě líhnutí jsem se dozvěděl ještě něco zajímavého. Ale musím ti to říct po pořádku. Na malého dráčka se přišla podívat správčova dcerka. Zdálo se, že je zvyklá chodit do líhně běžně. Pak šla zkontrolovat ostatní dvě vejce. Mluvila na ně, jako by to už byli živí tvorové, a hladila je.“

Povídám správci: Nebojíte se, že dojde při kontaktu k narušení osobnosti draků a vaší dcery? Jen se zasmál a odpověděl, že to nehrozí. Prý není možné, aby k něčemu takovému došlo z ničeho nic. Povídal: To by musel být sakra silný kouzelnický rituál, aby dokázal ohrožit osobnost draka. Co ty na to?“

„Nevím, co si mám myslet,“ řekla opatrně Hanka.

„Vím, co si myslíš. Já si to myslím také. Ta matčina historka o tom, jak jsme si my dva při náhodném setkání prohodili část osobnosti, je poněkud děravá. Myslím, že mi neřekla pravdu.“

„Mám z toho husí kůže,“ odpověděla mu Hanka, „vůbec si nejsem jistá, jestli chci znát pravdu. Kdo ví, jak to bylo.“

„Zkusím se na to někdy matky zeptat. Ale nevím, zda mi něco prozradí. V některých záležitostech je mlčenlivější než skála.“

„Podle jejího přístupu hádám, že to asi nebude nic moc hezkého. Raději buď opatrný, ať se na nás nenaštve.“

„A co obranná kouzla? Trénujete?“

„Tady se to nehodí, pořád nás někdo sleduje, vypadalo by divně, kdybychom trénovali právě obranu. Kdybys tu tak mohl být s námi. Je tu tak krásně.“

„Jsem rád, že se máte dobře. Zase se někdy ozvi.“

„Měj se fajn, Plame, a dobrou noc,“ poslala mu psychické pohlazení a výměnou ucítila lehké fouknutí do vlasů, kterým ji drak škádlil.

Tentokrát se rozhodla před svými kamarády o drakových objevech pomlčet. Ještě i ráno v ní přetrvával divně svíravý pocit, když si vzpomněla na drakova slova. Jedině mocný kouzelnický rituál by mohl ohrozit osobnost draka... Oni dva si část své osobnosti zcela prokazatelně prohodili. To přiznala svému synovi i dračice. Ale jak k tomu asi došlo? Co se tenkrát mohlo stát? Kdo ví, jestli se to někdy dozvíme, pomyslela si Hanka.

Krása v kameni

V pátek po obědě se na pasece sešlo šest trojic soutěžících. Už tady na ně čekali profesor Smítko a B'hara. Všichni byli zvědaví, co si na ně jednorožci vymysleli dál.

„Milí mladí přátelé, tentokrát by nás zajímalo, jak se stavíte k pojmu krása. Máme tady nedaleko obrovský starý kamenolom, který už je opuštěný, ale pořád se v něm dají nalézt zajímavé kameny. Pan profesor Smítko mě upozornil, že tvarování kamenů ještě neovládáte, proto bude potřeba, abyste úzce spolupracovali s našimi jednorožci, kteří vás to naučí a budou pomáhat vytvořit něco, co vy lidé považujete za krásné. Je úplně jedno, bude-li to něco maličkého jako šperk nebo něco většího. Je to zcela na vás, co zvolíte a na co si troufnete.“

„Mohu se na něco zeptat?“ přihlásila se jedna dívka.

„Prosím.“

„To budeme muset na tom kameni pracovat přímo v kamenolomu?“

Jednorožec potřásl hlavou: „Pokud vím, většina z vás si v soutěži dosud nevybrala nabízenou pomoc nebo radu. Až se rozhodnete, co vytvoříte, a až najdete místo, kde bude váš výtvar vypadat nejlépe, přijďte za mnou. Pomohu vám kouzlem či pomocí brány přepravit materiál tam, kde na něm budete chtít pracovat.“

„A za jak dlouho to musíme stihnout?“

„Máte na to tři dny. Pak proběhne vzájemné hodnocení.“

„A ti spolužáci, co tu s námi nejsou? Ti úkol nedostanou?“

„Dostanou. Ale budou na něj mít podstatně méně času než vy.“

Jednorožec počkal, až ustane všeobecné šuškáání a dohadování. Zdálo se, že další otázky už nebudou, takže kývl na profesora Smítka.

„Takže nyní se přesuneme společně do kamenolomu,“ oslovil učitel žáky, „můžete si vše prohlédnout a rozhodnout se, do čeho se pustíte. Každá trojice vytvoří jen jednu věc, aby nedošlo při hodnocení ke zmatkům. Doufám, že se dokážete domluvit.“

Hanka se Svát'ou přemýšleli o zadaném úkolu, ale diskusi si schovávali až na chvíli, kdy budou mimo doslech ostatních. Další trojice už si sice po cestě šuškaly, ale dokud nedorazila celá skupina na místo, nikdo si nedovedl představit, co uvidí.

Teprve když vyšli na planinu, která byla několik kilometrů na všechny strany zbrzděná roklínami a výkopy, zatajil se jim dech. Tady bylo opravdu z čeho vybírat.

„Tak tady všude se můžete rozhlížet,“ řekl jim profesor, „a nemusíte pospíchat. Do večera máte možnost hledat, co by se vám líbilo. Já tady počkám, kdybyste něco potřebovali, a večer vás pak odvedu domů, abyste se nám ve zdejším kamenném bludišti nezatoulali.“

B'hara jim kývl na pozdrav a zmizel, zatímco profesor se usadil do stínu pod stromem a udělal si pohodlí. Zdálo se, že tento druh dozoru mu nedělá sebemenší potíže.

Děti se ve společnosti mladých jednorožců vydaly na průzkum okolí. Občas se z různých stran ozývaly nadšené výkřiky, občas se svolávali ti, kteří ztratili své druhy z dohledu.

Sváťa chtěl také okamžitě vyrazit na průzkum, ale Hanka ho zadržela a kousek stranou se posadila do trávy. Oba kamarádi se u ní zastavili s tázavým pohledem.

„Není kam pospíchat,“ pokrčila rameny a naznačila jim, aby si také udělali pohodlí.

„Ale ostatní nám zatím třeba vyfouknou nějaký zajímavý kámen,“ namítal Sváťa.

„Kámen na co? Ty už máš představu, co bychom měli vytvořit?“

Sváťa se podrbl na bradě, zamyslel se a pak zavrtěl hlavou.

„A co ty, P'ujibo, co ty bys chtěl dělat?“

„Já vám přece radit nemůžu, tohle má být něco, co jako krásu vidí lidské oči, ne naše. Můžu vám pomáhat, ale ne to za vás vymyslet.“

„Ach jo,“ vzdychla dívka, „já opravdu nevím. Se šperky nemám žádnou zkušenost, sochu, jako jsou v Santareně, si udělat netroufnu, to by určitě dopadlo špatně a nic jiného mě nenapadá. Krása... Co se dá označit, jako krásné?“

„Stromy, květiny...“ řekl Sváťa.

„Z kamene? To ztratí všechno, co se nám na nich líbí.“

„Fontána... Nebo zdobené pítko pro ptáky,“ přemýšlel dál nahlas Sváťa.

„Proč zdobené,“ namítala Hanka, „nejhezčí ozdobou jsou na napajedle sami ptáci.“

„S napajedlem asi nevyhrajeme,“ ušklíbl se.

„To je možné,“ přikývla s úsměvem Hanka, „ale zůstala by tu po nás aspoň nějaká užitečná věc. To je možná víc, než krása. Co ty na to?“

„Já mám nápad,“ rozzářil se najednou chlapec, „co kdybychom vybudovali kamenné napajedlo pro zvěř a ptáky pod Blátivým pramenem? Tam by bylo potřeba nejvíc.“

„Senzace! To je ono! Ty jsi génius, bráško,“ nadchla se pro jeho myšlenku i dívka.

„S tímhle vám pomůžu moc rád,“ souhlasil vesele jednorožec.

„Jasně,“ zachmuřil se najednou Sváťa, „ty tam budeš mít pastvu hned vedle. Ale my si budeme muset brát jídlo s sebou a možná tam budeme muset aspoň jednou přespat, abychom to stihli. Ale myslím, že nic lepšího se opravdu vymyslet nedá.“

„Takže vzhůru do terénu,“ zdvihla se Hanka, „teď musíme najít nějaký velký odolný kámen, který se tam bude hodit.“

Zvolna procházeli kamenolomem a rozhlíželi se, co je tu k dispozici. Kdyby chtěli vyrábět šperky, našli by tu nepřeborné množství zajímavého materiálu, kameny různých barev a dokonce i polodrahokamy. Ale kámen, který hledali, nebylo snadné objevit. Našli několik dostatečně velkých kamenných bloků, ale buď byly moc barevné, nebo porézní nebo se jim prostě nelíbily. Teprve po více než dvou hodinách našli tmavý kámen se světlými žilkami.

„Co mu říkáš,“ pohládl ho Svát'a, „taky se ti líbí?“

Hanka ho obešla a přikývla: „Myslím, že tam bude pasovat. Já ho беру. Jen jestli ho tam někdo dokáže dostat.“

„Musíme si nějak označit tohle místo, abychom ho znovu našli.“

„Bez starosti,“ pohodil hřívou P'ujibo, „to nechte na mně. Zařídím to a zprostředkuji B'harovi informaci, kde náš kamínek je.“

„Musíme oficiálně požádat o jeho pomoc,“ dumal Svát'a, „jak to máme udělat?“

„Stačí, když to teď řeknete vašemu profesorovi, on už to bude tlumočit dál,“ radil jim jednorozec, „zítra ráno už bude náš vybraný kámen připravený u pramene.“

„Opravdu je to tak jednoduché?“ divila se Hanka a jednorozec jen pobaveně zařehotal.

Večer se všichni vraceli domů spokojení a těšili se, jak hned následující den začnou tvořit něco zajímavého. Každý úkol tu byl nějakým způsobem zvláštní, rozhodně se při tom, co na ně přichystala škola jednorozců, ani dost málo nenudili. Všem se tu zatím líbilo a oceňovali pohodlí i vstřícnost svých hostitelů.

Profesor Smítko si zapsal, co všechno je třeba přepravit někam jinam, zkontroloval, zda se mu vrátila všechna družstva a odvedl je zpět do tábora.

Druhý den hned po snídani se soutěžící rozprchli na různá místa. Svát'a šel domluvit jídlo, které si chtěli vzít s sebou, a Hanka se vydala za profesorem Smítkem, jestli se mohou u pramene zdržet přes noc. Ten se však jen zasmál a pokynul jí, aby ho následovala na paseku. Tam se mezi dvěma stromy mihotala brána.

„Pojď za mnou,“ řekl učitel a oba prošli na druhou stranu. Hanka zdvihla hlavu a uviděla svah, ve kterém se ukrýval Blátivý pramen.

„Přece jen budu raději, když se budete vracet na jídlo a přesání do tábora. B'hara byl tak laskav, že se uvolil nechat na tři dny aktivní tuto bránu, abyste to měli pohodlnější.“

„To je od něj moc milé,“ usmála se Hanka na profesora a oba se zase vrátili branou zpět.

Svát'ů dívka objevila u stanu, jak žaluje P'ujibovi.

„To je poprvé, co mi s sebou nechtěli dát oběd. Že prý se máme k jídlu vrátit jako ostatní. Copak se máme šanci vrátit?! No, řekni něco, Hanko!“

Ta se jen zasmála: „A co mám říct? Mají pravdu. Budeme chodit na oběd jako všichni ostatní.“

Svát'a se na ni zahleděl s výrazem typu „jsi normální?“ a pak se podíval tázavě na jednorožce.

„Na P'ujiba nekoukej, ten nic neví. Tohle řekl profesor jenom mně. Tak už pojd'te, já vám to ukážu.“

Poslušně šli za ní.

„Páni, to je luxus,“ zaradoval se Svát'a, když prošli na místo u pramene.

„To jsou mi věci,“ divil se P'ujibo, „nikdy bych nevěřil, že tohle B'hara pro někoho udělá.“

„Pojd'te se sem podívat,“ volala na ně Hanka.

Vydrápali se do svahu za ní. Kámen ležel na místě přesně tam, kde ho chtěli mít. Hned se dali do práce, aby ho ukotvili do skalního podloží, aby nesklouzl, kdyby náhodou zapršelo. Největší magickou výdrž měla kupodivu Hanka. Tvarování kamene ji moc bavilo.

„Hele, nech už toho,“ musel ji napomínat Svát'a, když byl čas jít na oběd. Pracovali s velkým zápalem a chutí a pořád vymýšleli další a další zlepšováky, aby se k vodě dostali i drobní tvorové, aby se tu ptáci mohli bezpečně vykoupat, aby se daly prohlubně jednoduše čistit...

Jen neradi opouštěli večer svou práci a to včetně P'ujiba, který se pro společné dílo nadchl stejně jako oni.

„Kde ty vlastně bydlíš, P'ujibo?“ zeptala se Hanka, než se večer rozešli.

„Východně od Magického lesa je nádherné částečně zalesněné údolí, kde se mým rodičům tak zalíbilo, že tu už od mého narození společně žijeme.“

„Ta divadelní hra, co jsme u vás viděli, víš, doufám, že není proti etice se zeptat... Můžete žít i na nemagickém území?“

„Ta hra má pravdivý základ. Bez magie bychom byli téměř bezmocní co se týče vlivu na své okolí. Netuším, jestli bychom ztratili i inteligenci a schopnost dorozumívat se, či léčit zraněné tvory a rostliny. Myslím, že nikdo z nás nemá chuť to vyzkoušet.“

„To chápu. Už se těšíš domů na prázdniny?“

„Trochu ano, trochu ne,“ odpověděl P'ujibo, „víš, já si hrozně rád hraju s kamarády a tam skoro žádné nemám. Taky mě během prázdnin čeká brigáda na čištění toků v rezervaci a v nejbližším okolí.“

„Nepovídej,“ rozzářil se Svát'a, „tebe taky?“

„Nás taky naverbovali,“ zasmála se Hanka, „asi se tam potkáme.“

„Vážně? Tak to je dobrá zpráva,“ zaradoval se i jednorožec.

Další den se opět nadšeně pustili do práce pod Blátivým pramenem, který už vůbec nevypadal blátivě a v několika prohlubních už se přes noc objevila nádherně čistá a lahodná voda. Ráno při příchodu vyplašili první ptáky, kteří objevili svou

novou luxusní kamennou koupelnu. To děti utvrdilo v tom, že to byl opravdu ten nejlepší nápad, na jaký mohly přijít.

Během dne se věnovaly tvarování největší spodní tůňky, ke které se, až se naplní, vejde i několik žíznivých zvířat najednou.

Při návratu z oběda zahlédl Svát' a s Hankou laň s kolouškem. Jenže když zvěř ucítila člověka, dala se na rychlý úprk. Malý koloušek u pramene uklouzl, ale vyrovnal to a pospíchal za svou mámou.

„Musíme trochu zdrsnit povrch kamene kolem tůňky,“ prohlížel Svát' a místo, kde to kolouškovi klouzalo. Hned se znovu pustili do práce.

„Už to vypadá nádherně,“ prohlížela večer Hanka s odstupem novou úpravu pramene.

„Zítřka po ránu osadíme kolem kamene nějaké traviny, aby to vypadalo ještě lépe,“ odpověděl Svát' a, který stále dokola nacházel nějaké nedokonalosti na přístupových cestíčkách.

P'ujibo se naklonil nad jednu prohlubeň a napil se: „Je to mnohem pohodlnější, než dřív. A voda je tu prostě báječná.“

Po celodenní práci na čerstvém vzduchu se jim spalo nádherně. Hanku dokonce přestaly trápit sny o Vronovi.

„Dnes do oběda máte čas na poslední úpravy a vylepšování,“ připomenul jim u snídaně profesor Smítko.

Vlastně už měli hotovo. Ošetřili několik drobností a Hanka šla Svát'ovi pomoci s přesazením vybraných travin. Zvolna se naplňoval i prostor spodní největší tůňky. Teď už nebyl problém nabrat si trochu vody na umytí rukou. Posadili se na chvíli opodál a sledovali, jak se sem oparně začínají slétat ptáci, aby se v horkém dni vykoupani. Ačkoliv tu pro ně bylo několik vhodných mělkých míst, stejně se vyháněli z těch nejoblíbenějších a cachtali se, až voda létala na všechny strany.

P'ujibo drcnul do Hančina ramene: „Měli bychom jít.“

Hanka se ještě naposledy ohlédla, než prošla branou. Z místa u pramene vyvěrala nejen voda, ale i pocit klidu a věčnosti. Sice si nebyla jistá, jestli by tu dokázala žít napořád, ale v této chvíli se jí nechtělo jít pryč. Její duše se tu uzdravovala rychleji, než předtím.

Oběd byl téměř slavnostní a vládlo při něm rozčilené vzrušení. Všichni se dohadovali, jak asi bude probíhat hodnocení. Poté, co všichni dojedli, přinesl Hugo Star pro každého z žáků obálku, ve které bylo deset papírků s různými nápisy, a psací potřeby.

„Každý z vás bude při odpoledním setkání hodnotit předvedené práce podle vlastního pocitu, jak se mu budou líbit. Podle toho pak seřadíte a očísľujete lístky ve své obálce.“

„To budeme hodnotit i sami sebe?“

„Samozřejmě, že ne,“ otočil se na tazatelku Hugo, „lístek se svým výtvozem odevzdáte před hodnocením panu profesorovi Smítkovi. Byl bych rád, kdybyste k rozhodování přistoupili se vši vážností a odpovědností. Vy sami vlastně určíte, komu se nejlépe podařilo zvládnout práci s kamenem. Já osobně si myslím...“

„Pane kolego,“ přerušil ho důrazně profesor Smítka, „i vy budete mít možnost hlasovat jako ostatní, tak se prosím do té doby zdržte osobních komentářů.“

„Jistě, jistě, samozřejmě. Nesmíme ovlivňovat svým názorem ostatní. To dá rozum.“

Děti s pobaveným pohledem sledovaly, jak se profesor Smítka na Huga mračí. To už ale přicházeli jejich kamarádi jednorožci, aby je doprovodili na paseku, kde se během odpoledne rozhodne, jak kdo uspěl při vytváření krásy.

Všichni si na místě udělali pohodlí a začali si tiše mezi sebou povídat, když mezi ně vstoupil B'hara se dvěma dalšími jednorožci. Také chvíli o něčem diskutovali, přecházeli z místa na místo a nakonec pokývali hlavami, takže se zdálo, že se konečně domluvili.

B'hara předstoupil před soutěžící a uvítal je.

„Musím přiznat, že jste nás velice příjemně překvapili,“ řekl přítomným, „vaše úsilí a radost, s jakou jste se zapojili do celé hry, nás velice těší. Máme za sebou první týden. Vzhledem k tomu, jak dobře jste si nakonec poradili s úkoly, myslím, že i v dalších dnech vás čeká příjemně strávený čas. Dnes všechna vaše družstva získají třetí perlu bez ohledu na to, jak budou hodnocena. Já vám nyní vysvětlím, k čemu vám budou dobré.“

Profesor Smítka vstal a postupně obešel všechny trojice a každé předal jednu perlu.

„Rozhodli jsme se,“ pokračoval ve vysvětlování B'hara, „že vám umožníme kontakt s nějakou zajímavou bytostí. Máme tady studnu komunikace. Během příštích dvou dnů se u ní vystřídají všichni naši malí hosté. Tentokrát vás ale nebudou provázet jednorožci, budete tam chodit ve dvojici. Vždy dvě družstva dopoledne a tři odpoledne. Kolem roubení studny naleznete nápisy, které vám umožní si vybrat bytost, se kterou byste se rádi seznámili. Na misku vybrané bytosti položíte své tři perly a pak už jen počkáte, až se objeví nad studnou její obraz. Pak si můžete až půl hodiny povídat. Bytosti vám při hovoru zadají další úkol, který byste měli svými silami zvládnout.“

„To budou stejné úkoly pro všechny, nebo bude muset každý udělat něco jiného?“ zeptala se jedna z dívek.

„Podle toho, kterou bytost oslovíte, dostanete úkol. Hodnocení bude tentokrát záviset na vyjádření oslovených bytostí. Ničeho se nebojte, do seznamu jsme nedali žádného jedince, který by vám mohl ublížit. Vše by mělo proběhnout hladce a bez konfliktů. U některých bytostí ale doporučuji opatrnost při hovoru, abyste je

neurazili nebo nenaštvali. To by pak mohly odmítnout dál mluvit. Doufám, že je všechno jasné. Chce se ještě někdo na něco zeptat?“

„Můžeme se s kamarády jednorožci aspoň radit?“

„Ne. Tento úkol je výhradně pro lidi. Smíte se radit se svými učiteli, kteří vám vše, co budete potřebovat vědět, zjistí. Ale osobně si myslím, že to zvládnete i bez jejich pomoci.“

Jednorožec chvíli čekal, jestli se ještě někdo nevloží do diskuse, ale nikdo už žádný dotaz nevznesl. Pak se znovu zvedl profesor Smítko, obešel přítomné trojice a u každé odebral z obálky obou žáků jeden lístek, označující výtvar dotyčné skupinky. Všichni napjatě čekali, jakým způsobem dojde k hodnocení výtvorů z kamenů.

Po chvíli se dočkali. Dospělí jednorožci zprostředkovali trojrozměrnou vizi uprostřed paseky. Před zraky všech přítomných se zhmotnil první výrobek pojmenovaný jako dívka se závojem. Socha byla asi metr vysoká, vytvarovaná z bílého mramoru a Hance připomínala santarenskou velkou sochu na náměstí. Vize uprostřed paseky ukazovala výtvar z různých úhlů, zepředu i zezadu. Byla to dobře odvedená práce.

Druhý výtvar byla rovněž socha a představovala dva hady. Jeden byl z bílého kaneme, druhý ze zeleného. Jejich těla se proplétala mezi sebou a vypadalo to velice zajímavě. Hanka zjistila, že nebude snadné určit, co je hezčí. A to byli teprve u prvních dvou prací.

Třetí práce se jmenovala květinový šperk. Aby ji mohli dobře vidět, museli jednorožci obraz předmětu mnohonásobně zvětšit. Kvítek byl vypracován z modrozeleného polodrahokamu a vypadal opravdu krásně. Hanka zařadila dopředu aktuální kartičku.

Jako další se představil ozdobný květináč. Rostlinné motivy zdobily kamennou nádobu a nahoře ji zdobila živá květina.

Pátým předmětem byl amulet představující jednorožce v běhu. Hanka už byla totálně bezradná, kam zařadit tohle malé, ale povedené dílko.

Obraz pohasl a na pasece se objevili muži z kuchyně, kteří každému nabídli nápoje a ovoce. Když obešli všechny přítomné, ponechali pořadatelé krátkou přestávku na dojedení občerstvení a následoval šestý obraz.

Uviděli fontánu, na které chrlil vodu drak. Hance se až zatajil dech, když to uviděla. Bylo to nádherné. Hned si vzpomněla na Plama a zalitovala, že je tak daleko.

Po fontáně se jim ukázala zdobená stolička. Místo nohou držely sedátko sochy muže, sirény, draka a jednorožce.

Osmý obraz byl skutečným obrazem z jejich současného života. Jednorožci spolu s dětmi pobíhali po louce a vypadalo to, že hrají nějakou hru. To je ale

báječný nápad a památka na letošní setkání, pomyslela si hned a zoufale přemýšlela, jak příslušnou kartičku zařadit.

Jako předposlední přišla na řadu miska. Byla naprosto hladká bez ozdob, ale kresba kamene na ní bohatě předčila všechny ozdoby.

Na závěr se ukázala nová podoba Blátivého pramene. Slunce už bylo nízko nad lesem a šikmé paprsky nádherně osvětlovaly vodu, která protékala kamennými stružkami, prohlubněmi a nakonec stékala do spodní tůňky. Obraz stejně jako i u ostatních prací přiblížil detaily a obkroužil jejich dílo ze všech stran. Uviděli, jak se přišel napít ježek, o kousek dál se koupala dvojice sýkorek a pak uviděli, jak přichází laň s kolouchem. Hanka až zatajila dech. V té chvíli si ani neuvědomovala, že se dívá jen na obraz a nemůže je vyplašit. Říkala si, že jejich dílo asi nemůže soutěžit v kráse s těmi ostatními, ale stejně na ně byla pyšná.

Pak obrazy pohasly a všichni překvapeně zdvihli hlavu, protože čas utíkal rychleji, než si při projekci uvědomili.

„Je opravdu těžké rozhodnout, kdo z vás vytvořil krásnější dílo,“ řekl B’hara, „ale pokuste se seřadit kartičky podle toho, jak na vás zapůsobily práce vašich kamarádů. Vyhodnocení od jednorožců už mám, proto poprosím některého z učitelů, aby od vás převzal obálky, abychom mohli započítat i vaše hlasy.“

Hugo hbitě vystartoval a za chvíli předal dvacet obálek jednorožcům. Chvíli trvalo, než je všechny otevřeli a zkontrolovali. Všichni napjatě sledovali jejich počínání a čekali, jak to dopadne.

Pak B’hara předstoupil před soutěžící: „Tak tu máme celkové výsledky. Ještě před tím, než všechno sečtu, rád bych vám řekl, že lidé i jednorožci se shodli na tom, kdo má být první. Jinak podle jednorožců by byl na druhém místě šperk květiny a na třetím mísa, zdobená jen přirozenou kresbou kamene. Podle lidských měřítek by na druhém místě skončila fontána s drakem a na třetím dvojice hadů. Pokud jsme sečetli všechny hlasy, dostala se na druhé místo fontána a třetí skončil šperk s květinou. Jistě jste zvědaví, kdo je podle většiny hlasů první. Nuže, podívejte se sami, ještě jednou vám to ukážeme.“

Nad pasekou se objevil obraz pramene. Hanka se ohlédla na Svát’u a P’ujiba. Ani jeden z nich nemohl uvěřit, že by je mohli vyhodnotit nejlépe ze všech. Nad vodou se právě teď sklánělo několik srnek. Všichni jim začali tleskat.

„Prosím, přistupte ke mně,“ požádal je B’hara. Pak se dotkl svým rohem P’ujiba. Hanka spatřila, jak se na světlém rohu jejich kamaráda objevil tenoučký zelený proužek.

„Nastavte ruku,“ řekl pak dětem a rovněž se jich dotkl. Kousek nad zápěstím se objevila tenká zelená linka i na jejich ruce.

„Toto je symbol uznání za vaše zásluhy ve světě jednorožců. Každý jedinec z našeho druhu, který ten proužek uvidí, bude vědět, že si vás vážíme.“

Rozpačitě poděkovali a vrátili se na své místo.

„To je opravdu neobvyklá odměna,“ prohlížela si svou ruku Hanka.

„Nelíbí se ti?“ pozoroval ji zvědavě P’ujibo.

„Vypadá to jako uvázaná zelená nit. K čemu nám to bude?“

„Každý jednorožec, kterého v životě potkáš, se na tebe bude dívat mnohem vlídněji, než na ostatní lidi. To se ti zdá málo?“

„Opravdu to takhle funguje?“

„Opravdu,“ ujišťoval Hanku P’ujibo.

Ani si nevšimli, že už se začalo losovat, kdo bude mít kdy přístup ke komunikační studni. Teprve když k nim dorazil Hugo a podal jim lístek, zjistili, že se dostanou na řadu zítra večer jako poslední skupina. Stále ještě se nemohli vzpamatovat z dnešního úspěchu.

Druhý den jim jednorožci poblíž tábora vytvořili osm bran, díky kterým se mohli zajít podívat na jednotlivé výtvary. Šperk a amulet byly vystaveny přímo v táboře.

„Podíváme se na úplně všechno,“ rozhodl ráno nadšeně Svát’a, když obdivoval první z vytvořených kousků. P’ujibo radostně souhlasil, takže měli konečně možnost uvidět vše na vlastní oči. Nebyli sami, kdo se chtěl podívat na jednotlivá díla. Zjistili, že se tu objevili i jednorožci, se kterými se zatím nesetkali. Hanka se Svát’ou si uvědomili, jak se za ten týden naučili poznat jednotlivé jednorožce ze skupiny. P’ujibo vysvětloval, kdo jsou učitelé a kdo příbuzní zdejších žáků. Všude bylo dost živo, u pramene byl odpoledne dokonce skoro nával. Když tu bylo tolik návštěvníků, už to zdaleka nebylo tak hezké, jak si to Hanka pamatovala z okamžiku, kdy své dílo dokončili.

„Dovolte, abych vám představil své rodiče,“ oslovil najednou kamarády P’ujibo, „svého otce R’ihana a matku L’galu.“

Dva nádherní dospělí jednorožci stáli vedle jejich čtyřnohého kamaráda. Jeden z nich byl Hance povědomý a když uviděla Svát’ův překvapený výraz, byla si jistá, že se nemýlí.

„Ale my už se trochu známe,“ řekl P’ujibův otec, „byl jsem při té události v Magickém lese a pomáhal tady mladému muži udržet zraněného Mojeranu při životě.“

Svát’a se začervenal: „Ale tehdy to spíš bylo naopak. Já...“

„Jsi velmi nadaný léčitel. Nepodceňuj se. Těší mě, že jste se s mým synem spřátelili.“

Chlapec tonul v rozpacích a nevěděl, co má na to odpovědět.

„Už musíme jít,“ řekla Hanka a ukázala na hodinky, „máme dnes před sebou ještě další úkol.“

Svát’a se okamžitě chopil nabízené příležitosti k úniku: „Ano, už se musíme jít připravit. Moc rád jsem se s vámi seznámil.“

„Budu teď chvíli se svými rodiči,“ řekl jim P’ujibo, „ale v pátek se zase vrátím do vašeho tábora. Hezky si užijte příští dny.“

„Snad to zvládneme,“ přikývl Sváťa a zamával při odchodu kamarádovi.

Proč driády nezpívají?

Vrátil se s Hankou do tábora a se svými perlami se pomalu vydali ke komunikační studni. Tuhle část tedy budou muset zvládnout bez P'ujíba. Najednou jim začala jeho přítomnost chybět. Poslední dobou se od sebe téměř nehnuli. Jak snadno si člověk zvykne na společnost kamarádů. Trochu smutně a zamlkle dorazili na místo.

Studna měla kolem sebe velký široký kruh z kamenů porostlých mechem. Kolem celého obvodu byly postavené misky s různými nápisy. Překvapeně četli, s kým vším se tu mohou setkat. Všechny předchozí chmury je opustily, když si uvědomili, že je před nimi další zajímavý úkol.

„Tady je tolik možností... Jak si proboha mezi nimi dokážeme vybrat?“ obcházel Hanka kolem dokola a nerozhodně vrtěla hlavou.

„Navrhuji vylučovací metodu,“ podíval se na ni Svát'a, „já osobně nemusím ani bludičku, ani vodníka, driády už jsem viděl, takže bych volil někoho, koho ještě neznáme.“

„Dobrá,“ zastavila se Hanka, „já zase nemusím netopyřního proroka ani jeskynního ducha.“

„Byla by tady vílí královna,“ navrhl Svát'a.

„Víly?“ zamyslela se Hanka. „Nebudou nás nutit tancovat?“

„Cože? To mě nenapadlo. A co takhle děsivý strážce lesa?“

„Děsivý? To je tam fakt napsáno?“

„Samozřejmě. Ale i přesto by mě zajímalo, kdo to je. Přece nám řekli, že nás nikdo ze zdejších jedinců neohroží.“

„Já jsem pro. Zkusme to,“ souhlasila Hanka, která si stejně nemohla vybrat.

Došla ke Svát'ovi a vysypala tři perly do misky před ním. Bylo rozhodnuto. Chvilku se nic nedělo, pak se kolem nich zvedl pohyb vzduchu a nad studnou se začal zhmotňovat obraz. S obavou sledovali, co se objeví. Museli kousek poodstoupit, aby uviděli celou postavu, jejíž obrysy se zaostřovaly.

Strážce lesa byl obrovský a jeho hlava připomínala lva s bohatou hřívou, akorát že měla tmavozelenou barvu. Z tváře zazářily rudo-oranžové oči a v pootevřených ústech svítily bílé velikánské tesáky. Byl na něj skutečně děsivý pohled. Hanka ještě o kousek ucouvla.

„Dívej se magickým pohledem,“ zašeptal směrem k ní Svát'a.

Pokusila se o to, ale nějak se nemohla soustředit. Kdykoli se setkala s očima strážce, veškeré její snažení bylo nanic.

„Buďte zdraví,“ oslovila je bytost lidskou řečí i lidským hlasem. Jen to znělo poněkud dunivě.

„I my zdravíme strážce lesa a jsme rádi, že je ochoten s námi hovořit,“ ujal se slova Svát'a a Hanka mu za to byla vděčná. Nějak netušila, o čem by si měla s tím děsivým stvořením povídat.

„Proměnili jste Blátivý pramen na Pramen přátelství. Pro vaše oči bych neměl být děsivý.“

„Nejste děsivý,“ odpověděl Svát'a, „mám ale dojem, že jste smutný. Je snad něco v nepořádku?“

„Vždy se najde něco, co je v nepořádku. Množí se požáry a les začíná strádat suchem. Jste tu jako hosté, takže povězte, jaký úkol by vám udělal radost. Lehký nebo obtížnější?“

„A nemohli bychom pomoci s nějakým konkrétním problémem, který vám dělá starost?“ nabídl se Svát'a.

„Dobrá. Uděláme to takhle,“ zaduněl hlas strážce, „vedle mostu, který už znáte, ústí do řeky potok. Je ale zanesený a já vás poprosím, abyste uvolnili jeho tok. To bude váš úkol.“

„A dál?“ zeptal se Svát'a a Hanka se s obavou podívala na strážce, zda si to nevyloží jako drzost.

„Driády přestaly zpívat a stromy jsou kvůli tomu nemocné. Nevím, proč přestaly zpívat, nechtějí o tom mluvit, schovávají se, utíkají, jako kdyby se něčeho bály. Pokud by se vám náhodou podařilo při čištění potoka něco zjistit, povězte to B'harovi. Ještě se chcete na něco zeptat?“

„Každý les má svého strážce?“

„Ptáš se, jestli je takových děsivých tvorů jako já více?“ zasmál se obraz nad studnou. „Není nás mnoho. Jen země s dostatečným množstvím magie může udržet mou děsivou podobu. Bez ní bych toho mnoho nesvedl, protože v podstatě mám vlídnou povahu.“

„Moc rádi jsme vás poznali,“ řekl Svát'a a Hanka se zmohla jen na souhlasné přikývnutí. Pořád si nedokázala představit vlídnou povahu tohoto stvoření.

„Přeji vám příjemný zbytek pobytu,“ řekl strážce lesů a zmizel.

„Byl docela milý,“ řekl Svát'a a otočil se na Hanku, která si oddychla, že už zase jsou sami.

„Byl děsivý,“ odpověděla.

„Poslyš, měla bys trénovat magické vidění, jinak jednou zabiješ přítele nebo nepoznáš nepřítele,“ otočil se na ni s vyčítavým pohledem kamarád, „tohle byl velice milý a přátelský tvor. Možná se umí rozzuřit, ale na nás se díval s příjemným úsměvem.“

„Ozdobeným tesáky,“ neodpustila si dovětek.

„Ach jo, s tebou je to těžké. Nad touhle poznámkou ses měla zamyslet a ne si z toho dělat legraci.“

„Promiň,“ pohladila ho po rameni, „já se snažila, ale magické vidění mi nikdy nešlo, vždyť víš.“

„No jo, já vím,“ kývl Svát'a, „ale je to škoda.“

„Tak pojd', vrátíme se na večeri. Musíme nabrat sílu na další dva dny. Zdá se, že nás čeká trénink na letní brigádu.“

„Asi jsme si měli říct o ten lehčí úkol,“ zašklebil se vesele Svát'a, „pořád aby člověk někde pracoval. Ach jo.“

Druhý den ráno už se ale na svou práci docela těšili. Vypadalo to na další teplý slunečný den, takže u vody to bude docela příjemné. Most našli bez problémů, přece jen už se tu za ten týden docela dobře orientovali.

Postupovali podél potoka proti proudu, odstraňovali popadané větve, překážející kameny a někde museli dokonce prohloubit koryto, aby proud dostal rychlejší spád. Jak postupovali hlouběji do lesa, začali si všimnout krásných vzrostlých stromů, které měly narezlé listy a vypadaly smutně.

„Tak co, jsou nemocné?“ zeptala se Hanka Svát'i, když viděla, jak se na ně pozorně zadíval.

„Je to divné, ale nejsou. Podle toho, co vidím, jsou úplně zdravé, ale jako by neměly dost živin. To je ale nesmysl. Tahle lesní půda je naprosto skvělá, nic lepšího bychom tu neměli šanci najít.“

„Že by byly smutné proto, že driády přestaly zpívat?“ dumala Hanka.

„Budeme se jich muset zeptat,“ usoudil Svát'a, ale ať se rozhlížel, jak rozhlížel, nikde žádnou ani nezahlédl.

Když po obědě pokračovali v čištění potůčku, dostali se až ke stromu, který svou mohutností naznačoval, že patří k nejstarším bukům tohoto smíšeného porostu.

Svát'a vyšplhal na břeh, došel až ke kořenům velikána a pohladil světlou hladkou kůru. Chvilíčku měl pocit, jako by na ten dotyk strom zareagoval. I on měl svěšené větve a usychající listy navzdory tomu, že rostl nedaleko potoka. Na zemi kolem kořenů rostl krásný do fialova zbarvený mech a tvořil pod stromem nádherný koberec.

„To je ale překrásný mech,“ prohodila obdivně Hanka, když i ona dorazila na místo.

„Že ano? Nám se také moc líbil,“ ozval se hlásek z koruny.

„Konečně tu vidíme nějakou driádu,“ zaradoval se Svát'a.

„Můžu se na ten mech posadit?“ zeptala se stromové víly Hanka.

„Jen ho klidně vyzkoušej, je odolný, nic se mu nestane.“

„Prima,“ poděkovala dívka a usadila se na zemi, „kdybys nám ještě maličko zazpívala, bylo by to naprosto dokonalé.“

„Promiň, nemůžu zpívat.“

„A copak se ti stalo?“ zeptal se starostlivě Svát'a.

„Nic.“

„A proč tedy nemůžeš zpívat?“

Jeho otázka zůstala bez odpovědi a on jen vzdychl a bezradně se koukl na Hanku.

„A mohli bychom tvému stromu zazpívat my?“ zeptala se dívka.

„Ne! To rozhodně ne,“ objevila se rozčilená driáda přímo před nimi a zuřivě vrtěla hlavou, „tady nikdo nesmí zpívat.“

„Čeho se bojíš? Podívej, jak je strom smutný, možná by ho kousek písničky potěšil,“ tiše jí domlouvala Hanka.

Driáda se rozplakala.

„Neplač, nebo se rozbřečím taky,“ popotáhl Svát'a a dal hladil kůru stromu.

„Hrozně moc bych mu chtěla zazpívat. Ale čím víc zpívám, tím je smutnější. Mám pocit, že ho svou písní zabíjím.“

„To není možné. To nemůže být tvá vina,“ řekl Svát'a, „v tom je určitě nějaký jiný problém.“

„Asi jsem nemocná. Moje písně, co dřív uzdravovaly, teď způsobují pravý opak. Kdybych umřela, třeba by se strom uzdravil.“

„Nesmysl!“ zavrtěl hlavou Svát'a.

„Tady můj kamarád má velký cit pro rostliny. Možná by dokázal poznat, co se děje, kdybys zazpívala aspoň kousek nějaké písničky,“ navrhla Hanka driádě.

„Bojím se. Víte, nejsem sama, kdo takhle dopadl. Kdyby se rozkřiklo, že driády zabíjejí své stromy, to by byla naprostá katastrofa. Přísahajte, že to nikomu neřeknete.“

„Ale kolem je tolik starostlivých bytostí, jsou mnohem chytřejší než my, třeba by dokázaly poradit i stromovým vílám,“ snažila se Hanka přesvědčit driádu, aby se pokusila přijmout pomoc ostatních. Ale neuspěla.

„Ne! Nikdo se nesmí dozvědět tuhle hroznou věc! Přísahajte, nebo nezazpívám,“ kategoricky trvala na svém malá bytůstka.

„No dobrá,“ přikývla Hanka, „přísaháme.“

„Přísaháme, pokud tady s námi budeš chvíli spolupracovat,“ upřesnil vzájemné podmínky Svát'a.

„Tak jo,“ smutně vzdychla driáda, „tak já zazpívám kousek své písničky.“

Nadechla se a její melodie se rozlétla lesem jako vlahý vánek. Strom radostně zaševlel větvemi do taktu a děti pocítily ve svém nitru z té písně útěchu a radost. Pak náhle driáda přestala, jako když utne.

„Já to říkala, já to říkala, další větev, ach bože, já to nepřežiju,“ začala panikařit a letěla obejmout větev, která trčela nad hlavou dětí a na které zase o něco víc zrezly listy.

„Strom opravdu během zpěvu zeslábl,“ mumlal si tiše pro sebe Svát'a, tak aby ho slyšela jen Hanka, „to je divné, já to nechápu. Ona má pravdu.“

Hanka už se nemohla dívat na nešťastnou vílu a sklopila oči. V té chvíli si něčeho všimla. Že by?

„Zkus ji uklidnit a donutit, aby přišla zase k nám dolů,“ otočila se na kamaráda.

Naléhavost její žádosti Svát'ovi prozradila, že Hanka přemýšlí o něčem zajímavém. Nejdřív se pokusil vílu přemlouvat, ale ta jako by ani neslyšela. Musel přitvrdit.

„Podívej, my nechceme ubližovat ani tobě, ani tvému stromu, ale jestli teď nebudeš spolupracovat, nebude platit ani naše přísaha o mlčení.“

„To byste mi nemohli udělat,“ vzlykla, ale přišla k nim.

„Chci se teď zeptat na něco jiného,“ obrátila se k ní Hanka, „tenhle krásný mech je tady už od té doby, co byl strom malý?“

„Ale kdepak,“ uklidnila se trochu víla, „ten je tu teprve od jara. Poprosila jsem vítr, aby i pro mě přinesl od sester pár semínek. Ostatní driády ho pěstovaly už loni. Všem se nám hrozně líbí. Tobě se přece taky líbí, ne?“

„Je nádherný, ale zdá se mi, že trochu moc rychle roste. Před chvílkou jsem seděla a měla pŕlku nohy mimo něj. Během tvé písničky se rozlezl tak daleko, že už na něm sedím celá.“

„Že jsem si toho nevšiml,“ podivil se Svát'a a zajiskřily mu oči, „uděláme ještě jeden pokus. Zazpívej na malý, docela maličký okamžik.“

„Ne, ne, už nikdy nebudu zpívat,“ začala zase panikařit driáda.

„Stačí úplně malá chvílička,“ přemlouval ji Svát'a.

Nešťastně se po něm podívala a zazpívala sotva na tři vteřiny. Přesto to stačilo, aby mech opět o kousek popolezl.

„A máme to!“ zajásal Svát'a.

Pak se otočil k zoufalé stromové víle: „Budeme muset vytrhat ten mech. Při tvém zpěvu roste tak, že bere stromu sílu. Až ho všechen dáme pryč, uděláme ještě jeden pokus.“

Svát'a svlékl triko, zavázal rukávy a výstřih a začal do něj cpát bochánky mechu. Hanka mu okamžitě začala pomáhat. Po chvíli už kolem nezbyl ani trs.

„A teď zazpívej,“ vyzval driádu, zatímco zamotával poslední otvor trika.

Začala zvolna a potichoučku zpívat. Pak na malý okamžik utichla, usmála se na ně přes slzy ve svých očích, a zmizela v koruně stromu. Tentokrát její zpěv rozezvučel celý les a ve vlnách šířil radost ze života. Strom pozvedl svěšené větve a také hned vypadal veseleji. Hanka odhalila ještě jedno přehlédnuté ložisko mechu a hned ho odtrhla od země. Nacpala ho Svát'ovi do trika a oba se na sebe vítězně zašklebili.

„No jo, ale co teď s tím mechem? U nás bych řekla, aby se spálil. Ale tady?“ zamyslela se Hanka.

„Taky si myslím, že by se to jednorožcům nelíbilo. Možná ho odnést na nějaké suché skalnaté místo, aby moc nerostl,“ drbal si bradu Svát'a.

„Hlavně hodně daleko od driád a stromů,“ přikývla kamarádka.

„Právě naopak,“ usmál se najednou Svát'a a uličnický mrkl, „už vím přesně, kam ho dáme. Pojd' za mnou.“

Vedl kamarádku kolem mostu cestou, kterou už jednou šli. Pak se Hance rozsvítilo.

„Ty jsi prostě geniální,“ pochválila kamaráda, když vysypal mech z trika a rozložil ho mezi liánové stromy.

„To jsem rád, že sis toho konečně všimla,“ usmál se.

„Měli bychom to říct B'harovi,“ nadhodila Hanka, když se vraceli do tábora.

„Až se objeví, tak mu to řekneme.“

„Přisahali jsme ale driádě, že nikomu nic neřekneme.“

„To si ale tu přísahu špatně vykládáš. Přece jsme přísahali, že se nikdo nedozví, že driády ubližují svým stromům. A o tom se v žádném případě nikomu nezmíníme. Jenom se postaráme, aby už fialový mech dál neubližoval driádám a jejich stromům.“

„Když myslíš,“ usmála se Hanka, „tak já jsem rozhodně pro.“

Večer se snažili u Huga dozvědět, kdy se objeví B'hara, ale jejich tělocvikář se na ně podíval, jako kdyby mu nabízeli k jídlu housenku.

„Všechno, co potřebujete vyřešit, můžete přece konzultovat se mnou. Nechápu, proč se sháníte po jednorožci. Ten se stejně dřív jak v pátek neobjeví.“

„A pan profesor Smítko?“ vyzvídal Svát'a.

„To nevím. Mně se rozhodně nespěšuje, kam chodí. Tak o co jde?“

„O fialový mech. Přišli jsme na to, že je pro stromy nebezpečný. Bylo by potřeba ho vysbírat a přenést jinam.“

„Tohle jste dostali za úkol?“

„To ne, ale je to důležité,“ snažil se přesvědčit Huga Svát'a.

„Teď je pro vás nejdůležitější plnit své úkoly,“ zdvihl prst učitel a šermoval jím před obličejem Hanky a Svát'i, „na všechno ostatní rychle zapomeňte. Jasně?“

„Jasně,“ odpověděli dvouhlasně a znechuceně se odvrátili pryč.

„Co teď?“ vzdychl Svát'a. „Asi budeme muset počkat, až se objeví někdo rozumný.“

„A proč? Je nás přece dvacet z jedné školy. Někdo třeba bude mít zítra trochu času, jen se musíme zeptat.“

„No, já nevím,“ váhal Svát'a při představě, že budou něco domlouvat za zády učitelů, „ale zase čím dřív se s tím začne něco dělat, tím líp.“

„Hele, až dorazí někdo rozumný, tak mu to řekneme. Zatím pojd' obejít kamarády, ať to stihneme, než zmizí do stanů.“

Druhý den vyrazila do terénu většina dětí se zavazadly. Hanka šla dočistit zbytek potoka a hned potom se připojila k ostatním, kteří už měli splněno a teď se spolu se Svát'ou věnovali hledání fialového mechu mezi stromy. Občas jim poradila nějaká driáda, jinak hledali vlastními silami. Do večera se podařilo očistit deset stromů.

Po večeři se objevil profesor Smítko. Jak ho Svát'a uviděl, hned za ním vyrazil. Bohužel ho zastihl ve společnosti tělocvikáře.

„Copak je,“ zeptal se profesor, když uviděl, jak Svát'a přiběhl.

„Potřeboval bych něco vzkázat jednorožcům.“

Hugo se však na něj zamračil: „Jestli jde pořád o tu vaši historku s mechem, tak s tím teď profesora neobtěžuj, máme jiné věci na práci.“

„Ale...“

„Snad jsi rozuměl, co jsem ti řekl,“ zvýšil na něj hlas Hugo a ukazoval Smítkovi nějaké papíry, které profesora zaujaly natolik, že se na Svát'u ani neohlédl.

„Do háje,“ zabručel Svát'a a loudal se pomalu zpět k Hance.

Náhle ucítil v mysli kontakt. Asi Hanka, pomyslel si a přijal signál.

„Nemusíš mít obavy,“ ozval se hlas B'hary, „my už všechno víme a děkujeme za vaši pomoc. O další stromy už se postaráme sami. Zítřka si odpočinite.“

„No sláva,“ oddechla si Hanka, když jí všechno pověděl, „to jsem ráda, že z toho nebude průšvih. Letos bych ráda skončila ročník bez mimořádných událostí.“

„Doufáš, že nás Raf nezabije, až zjistí, co jsme na něj ušili?“

„Kdy že dělá tu zkoušku?“

„Už zítra. Proto jsem si na něho vzpomněl.“

„Modlím se, aby mu to dobře dopadlo.“

„Bez obav, on to zvládne,“ usmíval se Svát'a Hančiným obavám.

Konečně tu byl pátek. Většina soutěžících už měla hotovo a ráno si v klidu přispala. Hanka se Svát'ou usoudili, že by nebylo špatné se vykoupat, takže vyrazili k řece. Chvilí dováděli na mělčině, pak se šel Svát'a ohřát na břeh a Hanka se rozhodla si ještě trochu zaplavat. Vydala se proti proudu a když už byla unavená, nechala se nést řekou zpátky.

Vylezla na břeh a vtom zahlédla plameny a zaslechla zděšené kníkání. Rozběhla se k hořícímu keři. Uvnitř byla uvězněná malá veverka. Hanka se vrhla do plamenů a rychle vyděšené zvířátko vytáhla ven. Opatrně ji položila do trávy a chtěla odejít zpátky ke Svát'ovi. Pak se zarazila. Podívala se na své ruce, čichla k nim a zamyslela se. Na rukou jí nehořely ani chloupky, nic nesmrdělo kouřem. Plameny zvolna pohasly, ale keř nebyl vůbec poničený. Jen veverka dál kníkala na trávě. Znovu ji zvedla do náruče a vydala se za Svát'ou.

Seděl na břehu a když uviděl zvířátko v jejích rukou, zasmál se.

„Taky tě nachytali?“

„Co tím myslíš?“ podivila se.

„Malý požár a chudák zvířátko. Taky jsi toho mrňouska zachraňovala před plameny?“

„No jo, ale bylo to nějaké divné. Plameny nepálily, nic neohořelo ani nesmrdělo. Jen tohle mrně pořád naříká.“

„Použij magický zrak.“

Hanka se zahleděla na zvířátko. Pak nejasně zahlédla jakýsi magický provázek. Pokusila se ho přerušit, ale nešlo to.

„Asi je svázaná, ale nedokážu to přetřhnout.“

„Tak to rozvaž, nebo udělej uzly tak kluzké, aby sklouzly samy,“ radil jí kamarád.

Skoro půl hodiny zápasila s magickými pouty, až nakonec uspěla. Když zvířátko odběhlo do křoví, docela si oddechla a natáhla se do trávy.

„To jsou ale záludné testy, to je snad horší, než zkoušení u nás ve škole,“ stěžovala si nahlas.

„Nepřeháněj. Tak zlé to zase nebylo. Vždyť jsi na to skoro přišla.“

„Hm, skoro... Bez tvé nápovědy bych si neporadila.“

Další koupel ale Hance zase spravila náladu. Když se se Svát'ou na mělčině dost vydováděli, vyrazili společně na oběd. Než došli do tábora, všechno na nich krásně uschlo.

Tam je našel P'ujibo a hned se dožadoval vyprávění, co všechno se dělo, když byl pryč. Svát'a stihl vyprávět i obědvat, aniž mu to působilo potíže. Jednorožec nadšeně souhlasil, že přesadit mech k liánovým stromům byl báječný nápad a na oplátku jim vysvětlil, že radostný zpěv driád přitáhl pozornost jejich učitelů a ti hned klusali zjistit, co se děje. Takže není divu, že tak brzo přišli na to, co děti provozují s fialovým mechem.

„Myslím, že jste si u našich učitelů šplhli,“ komentoval situaci jejich čtyřnohý kamarád, „akorát by mě zajímalo, jak jste na to vlastně přišli.“

„No, víš, slíbili jsme, že o tom nebudeme mluvit, ale jedna driáda se odhodlala s námi spolupracovat a po našem naléhání souhlasila s pokusem, který odhalil, co fialový mech stromům provádí,“ řekl důvěrně P'ujibovi Svát'a.

„A jak se mají tvoji rodiče?“ zeptala se Hanka jednorožce a odvedla raději řeč jiným směrem.

„Prima. Moc se jim tu líbí a zítra ráno prý přijdou na vyhlašování vítězů. Byli velice nadšení, že jsme vyhráli v soutěži s kameny. Vy dva jste se jim taky líbili, akorát říkali, že by vám prospělo víc sebevědomí.“

„To máš těžké. Tam, kde jsme vyrostli, se takové vlastnosti nepodporovaly,“ usmála se Hanka.

„Zahrajeme si odpoledne nějaké hry?“ navrhl Svát'a.

P'ujibo vesele přikyvoval a šel se hned domluvit i s dalšími přítomnými, aby se přidali a bylo to pro všechny zajímavější. Museli si to tu ještě trochu užít, protože už jim zbývalo jen pět posledních dnů, než budou muset vyrazit zpět domů. Zabrali se do svých her tak, že je musel profesor Smítko napomínat, aby vůbec přišli na večeři.

Po jídle Hanka zatáhla Svát'u stranou.

„Musíme se spojit s Rafem, abychom zjistili, jak vlastně dnes dopadl,“ ukázala na trávník za stanem.

„No vidíš, já na něj málem zapomněl,“ ťuknul se do hlavy Svát'a.

Posadili se a Hanka zkontaktovala Plama. Poprosila ho o spolupráci, pak vyvolala ve své představě Svát'ův krystal v podobě zelené slzy a nakonec s velkým úsilím vyvolala krystal Rafana. Plam ji ale v jejím úsilí podpořil a spolu dokázali oslovit tvář v krystalu. Po chvíli se na ně tvář podívala a usmála se.

„Hanko, Plame? Jste to vy? To je dobře, že jste se ozvali,“ řekl jim Rafan.

„Rafe, jsme tu v kontaktu všichni a moc nás zajímá, jak jsi dnes dopadl u zkoušky.“

„Nebudeš opakovat první třídu, že ne?“ přidal se k hovoru i Svát'a.

„Jo, zkoušky? To bylo v pohodě. Nebudu opakovat ani první ročník, dokonce ani druhý. Postupuji s vámi rovnou do třetího. Sice jsem měl nějaké mezery, ale slíbil jsem, že učivo dohoním přes prázdniny.“

„To je super,“ začal se radovat Svát'a, až skoro vypadl z komunikačního kruhu.

„Blahopřejeme,“ řekla Hanka i Plam skoro zároveň.

„Dík. Ale rád bych vám ještě řekl něco důležitého,“ znovu se ozval Rafan, „právě kvůli tomu jsem rád, že jste zavolali. Měl jsem dnes v noci živý sen. Byl to jeden z těch snů, co nemám rád. Viděl jsem vás dva, Hanko a Svát'o, jak stojíte před transportní branou. Jenže na druhém konci brány zuřil požár.“

„A my jsme vlezli do ohně?“ zeptal se Svát'a nedočkavě.

„To nevím. Tak jsem se lekl toho požáru, že sen skončil. Ale dejte si pozor, tyhle mé sny většinou mívají pravdu. Nerad bych, abyste se mi vrátili s připálenými nosy.“

„Neboj se, dáme si pozor,“ ujist'ovala ho Hanka.

„Kde jste?“ přiklusal k nim P'ujibo a přerušil jejich komunikaci. „Přišel B'hara a chce ještě promluvit k soutěžícím, musíme se ještě na chvíli sejít u jídelny.“

„Jasně,“ odpověděl Svát'a, „už jdeme.“

B'hara jim vysvětlil, že slavnostní vyhlášení vítězů bude začínat už ráno a že budou přítomni i příbuzní mladých jednorožců. Požádal je o slavnostní nástup a upozornil, že se očekává, že každý z žáků půjde osobně pozdravit příbuzné toho jednorožce, se kterým soutěžil.

„Po slavnostním vyhlášení budete moci konečně vstoupit do zahrady pokladů,“ dostal se ve své řeči i k bodu, který všechny velice zajímal, „a jaké poklady že tam na vás čekají? Doufám, že nebudete zklamáni. Otevřeme pro vás vstup do míst, kde si každý z vás může vybrat jedno kouzlo, které ho bude zajímat. Vítězného žáka místo toho čeká cesta do Posvátného háje.“

Kolem se hned ozvaly překvapené dětské hlasy a B'hara musel počkat, až se žáci trochu utiší. Pak pokračoval.

„Na další tři dny, to znamená od neděle do úterý, se každé dvojice ujmou rodiče jednorožce, který ke dvojici patřil. Spolu s nimi se vypravíte na výlety, poznáte zajímavá místa zdejšího okolí a budete mít možnost zblízka vidět, jak se u nás žije. Věřím, že to bude pro všechny velice zajímavá a příjemná zkušenost,“ řekl B'hara. Na závěr se s nimi už jen rozloučil a popřál jim příjemnou noc.

„Páni,“ vzdychl Svát'a, „tak my budeme poslední dny v P'ujibově rodině.“

„No nazdar. Jen aby z toho nebyl nějaký trapas,“ dělala se té představy Hanka.

Zrcadlo času

Druhý den ráno je Hugo vytáhl ze stanů brzo ráno a nutil je trénovat slavnostní nástup ještě před snídaní. Když viděl jejich znechucené obličej, vyhrožoval jim, že zůstanou bez jídla, pokud se nebudou víc snažit. Nakonec se mu podařilo zkazit náladu dětem i sobě. Profesor Smítko rozumně uznal, že je nutné zasáhnout, takže děti odvelel ke stolům a svého kolegu zatáhl stranou a tam mu domlouval.

Pak příklusali mladí jednorožci, aby nastoupili na paseku společně se svými lidskými kamarády. Nakonec se podařilo všeobecný zmatek zvládnout a za profesorem Smítkem se seřadily trojice soutěžících. Vzorně depochodovaly na místo slavnosti a jednorožci spořádaně dovedli děti až ke svým rodičům. Organizátoři nechali všem dostatek času, aby mohli vzájemně prohodit pár slov a pak se společně posadit na vyhrazená místa.

Poté, co se všichni utišili, vystoupil mág K'rateuleo se svými pomocníky a nad pasekou se objevily komponované obrazy ze zajímavých okamžiků soutěže. Naštěstí těch neúspěšných pokusů nezařadili jednorožci mnoho. Na to ostatní se celkem dalo dívat.

Pak začalo hodnocení jednotlivých úkolů. Hanka tak úplně nepochopila systém, podle kterého se přidělovaly body, ale nijak ji to netrápilo. Vlastně ani nedávala moc pozor, protože přemýšlela o Rafanovi a jeho zkoušce. Moc ráda by viděla profesorku Violu Spanilou, jak se tváří, když ostatní souhlasili, aby Raf mohl postoupit do třetího ročníku. Až se vrátí, musí jim to všechno podrobně vylíčit.

„Dávej pozor,“ strčil do ní Sváťa, „teď budou vyhlašovat trojice postupně od posledního umístění až k prvnímu.“

Hanka se rozhlédla a viděla B'haru, jak něco ukazuje jednorožci vedle sebe.

Pak se otočil k obecenstvu: „Protože jste všichni byli tak dobří, rozhodli jsme se, že v druhé polovině nebudeme rozlišovat umístění. Poprosím teď našeho mága K'rateulea, aby nám ukázal, kdo skončil na šestém až desátém místě.“

Nad pasekou se objevily obrazy pěti trojic.

„Děkuji našim soutěžícím za jejich výkony a navzdory tomu, že nejsou mezi prvními, oceňuji jejich šikovnost a snahu. Navíc jim musím poděkovat i za to, jak se podíleli na záchraně stromů z našeho lesa. Milí přátelé, udělali jste nám větší radost, než si dovedete představit.“

Pak se zdvihl Hugo a začal roznášet skupinkám malé dárky. Poté B'hara pokračoval a postupně představil soutěžící na dalších místech. Hanka se divila, že ještě nepřišli na řadu a Sváťa vedle ní nervózně poposedával. Když nebyli ani na třetím místě, podívala se Hanka po svých kamarádech s tázavým pohledem.

Nebyli ani druzí...

„No a naší vítěznou trojicí se stali sourozenci Vronovi a P’ujibo. Prosím tuto trojici, aby se dostavila sem k nám,“ řekl B’hara a Hanka se svými kamarády vstala a za všeobecného potlesku se všichni tři vydali k němu.

„Děkujeme ti, P’ujibo, že jsi se tak vzorně staral o naše hosty a na tři dny ti udělujeme titul vítěze,“ vyhlásil jednorožec, pak se dotkl P’ujibovy hřívky a ta začala duhově zářit.

„Bylo těžké určit, kdo z vás se má stát absolutním vítězem,“ otočil se B’hara k Hance a Svát’ovi, „nakonec rozhodl závěrečný test, který lépe a rychleji zvládl Svatopluk. Máš velké nadání, mladý muži, a já jsem rád, že můžeme výsadu dotknout se Zrcadla času nabídnout právě tobě.“

Pak se otočil k Hance: „Blahopřeji i tobě, Hanko, tvé magické schopnosti jsou obdivuhodné a v zahradě kouzel máš možnost zvolit si kouzlo naprosto bez omezení. Vybírej ale moudře. Ne každé atraktivní kouzlo je člověku k užitku.“

B’haru vystřídal profesor Smítko a každému z nich potřásl rukou a věnoval na památku magický kamínek s obrázkem jednorožce.

Po jejich odchodu se nad pasekou vystřídalily obrazy ze soutěže o nejkrásnější kámen.

Na závěr si vzal slovo opět B’hara: „Nyní pro naše mladé přátele ze santarenské školy otvírám bránu do kouzelné zahrady. Všechno si dobře prohlédněte. Najdete v ní nejrůznější krystaly. Vedle každého bude popis kouzla, které v sobě příslušný kámen nese. Hanka Vronová si může vybírat zcela bez omezení, pro ostatní budou s ohledem na získané bodové ohodnocení některá kouzla nepřístupná. Ale i tak je jich tam dostatek na to, aby každý pro sebe našel něco zajímavého. Nepospíchejte s výběrem, v klidu přemýšlejte, co vám bude nejvíc k užitku. Můžete se i poradit se svými kamarády či profesorem. Vybírejte opatrně a moudře.“

Vedle jednorožce se objevil ovál prostorné brány a všichni opatrně vyrazili k ní.

„Neměli bychom...“ než Hanka stačila doříct, že by si měli dát pozor, už do brány vstoupilo několik dětí.

„Neblázni,“ uklidňoval ji Svát’a, „tady nic nehrozí. Pojď, já tě doprovodím. Stejně by sis beze mě vybrala špatně.“

„No dovol,“ bránila se Hanka, ale proti doprovodu nic nenamítala, „stejně je divné, že tobě žádné kouzlo nenabídli.“

„Asi usoudili, že žádné nepotřebuji, když jsem byl nejlepší. Kdo ví, třeba je moje výhra cennější než všechna nabízená kouzla dohromady.“

Společně vstoupili do zahrady. Všude bylo plno květin a podél cestiček byly zídky, na kterých se třpytily kameny a u nich byla popsána kouzla. Děti nadšeně halekaly a upozorňovaly se navzájem na nejzajímavější možnosti. Profesor Smítko

mírnil však jejich nadšení a domlouval jim, aby si vybraly něco užitečného. Hugo se našťestí přes bránu neodvážil.

„Páni, kouzlo neviditelnosti, podívej,“ rozjařeně četla Hanka u jednoho kamene, který byl pro ostatní nepřístupný.

„Počkej,“ zadržel její ruku Svát'a, „neunáhli se. Nejdřív prohlédneme i ostatní kameny. Pak se sem můžeš případně vrátit. Máme dost času.“

„Tak jo,“ souhlasila, ale byla přesvědčená, že nic lepšího už nenajdou.

„Podívej, kouzlo pamatování, nebo kouzlo zpomalení pádu. To by se taky občas hodilo, co říkáš?“ nabízel Svát'a.

„Hm.“

„Kouzlo ovládnutí drobných zvířat.“

„Jako třeba šneků nebo žáby?“ zašklebila se.

„A co kouzlo pro nalezení pitné vody?“

„Copak žijeme v poušti?“

„To je ono,“ otočil se k ní kamarád rozzářeně, „tohle je přesně to, co potřebuješ.“

„Ukaž... Kouzlo dobrého magického zraku? Já nevím. Neviditelnost se mi líbí víc.“

„Neblázni. Copak máš v úmyslu být špiónem, nebo detektivem? Nebo chceš někoho šmírovat? Nebo krást?“

„To nechci. Ale někdy by se hodit mohlo.“

„Jasně. Každé kouzlo, které tu najdeš, by se někdy mohlo hodit. Ale magické vidění ti dělá potíže už dlouho. Jak se chceš bez této schopnosti v příštím ročníku obejít?“

Hanka se na něj smutně podívala a trochu proti své vůli přikývla: „Nejspíš máš pravdu. Ale zkazil jsi mi radost.“

„Vezmu tě za to s sebou do Posvátného háje.“

„Myslíš, že ti to dovolí?“

„Nevím, ale pokusím se o to. Přál bych si tě mít s sebou.“

„Poslechnu tě,“ usmála se Hanka a vzala do dlaně krystal dobrého magického zraku. Než si mohla kámen prohlédnout, začal mizet. Za okamžik už na dlani neměla nic. Rozpačitě se po sobě podívali, ale to už k nim přistoupil profesor a poklepal Hanku po rameni.

„To je v pořádku, teď už vybrané kouzlo ovládáš a už nikdy ho nezapomeneš.“

Pomalou se vydali k východu a vrátili se k P'ujibovi, který na ně čekal před branou. Jeho hřívá duhově zářila a když pohazoval hlavou, otáčeli se po něm všichni v okolí.

V táboře pro ně zatím připravili slavnostní oběd. Na stolech byly naservírovány snad všechny druhy zeleniny, vedle nich pak misky s nejrůznějšími omáčkami, s pečivem, s ovocem a na zvláštním pultě si mohli vybrat nápoje namíchané do efektních barevných pruhů ve sklenicích.

P'ujibovi rodiče jim dělali společnost a vyzařovala z nich radost, že jejich syn s kamarády byl v letošní soutěži nejlepší. Všude byl slyšet vzrušený hovor, jak si děti mezi sebou sdělovaly své dojmy a zážitky. Také se domlouvaly s jednorožci, kdo s kým kdy má odejít, co je v rodinách čtyřnohých přátel očekává a na co se mohou těšit.

„Tebe bude po obědě očekávat na pasece B'hara a K'lumonideotis, aby tě doprovodili do Posvátného háje,“ připomenul Svát'ovi P'ujibo, „půjdeme na paseku s tebou a počkáme, až se vrátíš.“

„No,“ rozhlédl se Svát'a nerozhodně po pochoutkách na stole, „ještě trochu se posilním a můžeme vyrazit.“

„V klidu se najez, není kam pospíchat,“ uklidňoval ho P'ujibův otec, „dnešní den patří vítězům a soutěžícím. Nenajdeš tu nikoho, kdo by ti chtěl kazit náladu spěchem nebo čímkoliv jiným.“

Jsou moc milí, pomyslela si Hanka a natáhla se do mísy pro hrozen žlutého zralého vína.

„Ochutnej ještě ten malý čokoládový dortík,“ radil jí Svát'a, „ten se jim moc povedl.“

„Už mám tak plný žaludek, že se mi tam stěží vejde tohle víno,“ smála se dívka.

„No, taky už mám dost,“ pohládl si žaludek její mladší kamarád a usmál se na netrpělivého P'ujiba.

„Prima, tak můžeme jít,“ řekla Hanka a všichni společně zamířili na paseku, kde našli B'hara ve společnosti K'lumonideotise a S'faidey, kteří se podíleli na přípravě celé akce, takže nemohli chybět ani na jejím vyvrcholení.

„Vítejte,“ vyšel jim vstříc B'hara a pozdravil se s P'ujibovými rodiči. Pak k nim došli i ostatní dva jednorožci.

„Dřív než tě vezmeme k Zrcadlu času,“ obrátil se jednorožec na Svát'u, „měl bych ti asi vysvětlit, jaké jsou jeho možnosti a co si vlastně můžeš přát. Čtyřikrát do roka je možné požádat Zrcadlo o pohled do minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti. Vzhledem k tvému věku a zkušenostem ti bude umožněno, aby se ten pohled týkal pouze tebe nebo tvých nejbližších příbuzných, to znamená sourozenců nebo rodičů.“

„A mohu se zeptat na něco, co se týká tady mé sestry?“ zeptal se Svát'a.

„Ale ona není tvoje sestra,“ zavrtěl hlavou B'hara, „na její záležitosti se ptát nemůžeš.“

„Aha.“

„Tak se zeptej na svou budoucnost,“ napovídala Hanka, „třeba co bude za deset nebo dvacet let.“

„Kdepak, to v žádném případě! Co kdybych zjistil, že budu mrtvý nebo nemocný? Ne, ne, svou budoucnost rozhodně znát nechci,“ kategoricky zamítl kamarád její návrh.

„Tak na co se zeptáš?“

„No, je tu jedna věc, která by mě zajímala. Zeptám se na minulost. O své matce vím, že zemřela při porodu. Nikomu ale nikdy neřekla, kdo je můj otec. Dalo by se to zjistit?“ obrátil se s dotazem na B'haru.

„Ano, to by se pravděpodobně dalo pomocí Zrcadla zjistit.“

„No vida. Přece jen se možná dozvím něco nového,“ mrkl Svát'a na Hanku.

„Ještě bych ti rád něco řekl o cestě do Posvátného háje. Musíme projít třemi ochrannými pásmy. Možná ucítíš mírné brnění či ztrátu orientace, ale nemusíš mít obavy, bezpečně tě provedeme až na místo.“

„Mohla by se mnou jít do Posvátného háje taky má sestra Hanka?“

„Ona není tvá sestra.“

„Já vím, ale osud z nás v poslední době udělal sourozence. Ona je pro mě nejbližší člověk, kterého mám.“

„Nejsem si jist, zda dokáže projít ochrannými pásmy. Víš to, že má dračí srdce?“

„Samozřejmě,“ díval se Svát'a jednorožci z očí do oka, „dokonce znám i černého draka, který zase má její část srdce.“

„Černí draci nejsou vždy přátelé...“

„Černí draci nejsou vždy nepřátelé,“ odpověděl B'harovi se vši vážností, které byl schopen, „a ona je někdo, komu absolutně důvěřuji.“

„Dobrá, respektuji tvou volbu, ale...“

S'faidea, strážkyně hranic a léčitelka, postoupila o krůček dopředu a dotkla se rohem Hančina ramene.

„Myslím, že projde, vezmu si ji na starost. Kdyby přece jen došlo k nějakému problému, vrátíme se,“ řekla ostatním.

„Po celou dobu se dobře drž mé hřívy,“ řekla pak Hance a kývla na ostatní, že mohou vyrazit.

Hanka ani nepostřehla, jak se dostali na území, po kterém kráčeli. Opravdu ji trochu brnělo tělo, ale po chvílce to ustalo. Zpočátku kráčeli cestou mezi vysokými jehličnany. B'hara šel vzadu a hlídal, jestli všechno probíhá bez problémů. Přece jen si nebyl jist, zda K'lumonideotis správně rozluštil příznivá znamení, když rozhodl, aby do Posvátného háje vstoupil mladý člověk, který se v nejbližší době ukáže u jednorožců a prokáže své kvality. Ale znamení vždycky bývají nejasná. Snad se rozhodli správně. To, že se chlapec dozví, kdo je jeho otec přece nemůže výrazně ovlivnit zdejší život.

Znovu Hanka ucítila zvláštní nadlehčující závrat' a cesta najednou vedla pouští, kde byl písek, kam jen oko dohlédlo. Poslední úsek cesty pro změnu kráčeli vodou mezi mořem a skalami. Hanka se dívala na své promočené boty, ale neodvážila se požádat o zastávku, aby si je mohla zout.

Po dalším pocitu závratí se najednou ocitli mezi velice zvláštními stromy, které se k nim natahovaly, jako by je chtěly očichat. Nad zemí se tu vlnila vrstva mlhy, takže nebylo vidět, kam člověk šlape. K'lumonideotis je vedl přímou cestou bez jediného zaváhání. Konečně dorazili k něčemu, co vypadalo napůl jako brána, napůl jako zrcadlo. Prostor mezi rámem se stříbřitě mihotal. Tady všichni zastavili.

„Tohle je Zrcadlo času,“ řekl K'lumonideotis, „zde vlevo ty tři pultíky, to jsou navigační ovladače času.“

Přistoupili blíž. Každé zařízení mělo svůj prstenec popsaný různými symboly a uprostřed prstenců se vznášely bílé alabastrové koule.

„Nás bude zajímat toto první zařízení, které ovládá minulost. Až ti řeknu, mladý muži, dotkneš se té bílé koule a budeš si v duchu představovat den, kdy byl počat tvůj život v mamince. Já ti pomohu najít ten správný čas a spolu se podíváme do dne, kdy se tvoji rodiče určitě museli setkat. Budeme-li mít štěstí, uvidíš, jak tehdy vypadal tvůj otec a pokusíme se zjistit, kdo to byl a co dělal.“

„Může se se mnou dívat i moje sestra?“ zeptal se Svát'a.

„Ne. Tohle je tvůj výlet časem a jen my dva uvidíme, kam nás zavede,“ odpověděl jednorozec a Hanka měla dojem, že byl tím přáním nemile překvapen.

„Ale můžeš jí ten obraz zprostředkovat,“ vložila se do toho S'faidea a Hanka se neudržela a překvapeně se na ni ohlédla. Skoro se jí zdálo, že na ni její zastánkyně mrkla.

„To mě ale bude rušit,“ namítl K'lumonideotis. Nakonec asi zvítězila jeho velkorysost a úcta k hostům.

„Dobrá. Zkusíme to. Ale abys nerušila naši cestu, budeš muset zůstat naprosto klidná, uvolněná a pokud možno bez emocí. Rozumíš?“

Hanka přikývla. Potlačila svou netrpělivost a zvědavost a pokusila se oprostít od všeho rušivého ve svém nitru. Jednorozec spokojeně přikývl a přistoupil k ovladači. Pomaličku roztočil kruh kolem koule a pak pokynul Svát'ovi, aby se povrchu bílé koule dotkl. Točící se prstenec se po chvílce zastavil a její kamarád se i s jednorozcem postavil před zrcadlo. V Hančině mysli se objevil zamlžený prostor. Zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit.

Šedá mlha se začala proměňovat v krajinu. Vypadalo to na vesnici a oni mířili k osvětlenému oknu jedné chalupy. Obloha na jednom konci zarudla a zdálo se, že světlý pruh ohlašuje svítání.

„Ne, ještě se nedívej,“ řekl jednorozec Svát'ovi, když chtěl nakouknout oknem do chalupy, „rodiče mají intimní chvíli. Zdá se, že jsme se trefili do času obdivuhodně přesně. Zatím se rozhlédneme kolem domu.“

Obešli stavení, u kterého na dvoře chovali slepice, kozu a králíky, podívali se na zahradu, která byla vzorně udržovaná, a pak se vrátili zpět a nakoukli oknem do chalupy. Muž si právě natáhl košili a žena si zavazovala zástěru. Muž ji láskyplně políbil a pomohl jí zavázat mašli.

„Bylo mi s tebou tak dobře, Leni,“ vtiskl jí další polibek do rozpuštěných vlasů.

Otočila se a přitiskla mu dlaň na ústa: „Nic neříkej, nic neslibuj. Dnes odjedete a zůstane jen vzpomínka na hezkou společnou noc. Nechci se loučit. Prostě jen tak odejdi, jako by se nic nestalo.“

„Jsi moc krásná, já se vrátím,“ vzal její dlaň do svých rukou.

„Když to uděláš, budu ráda. Když ne, svět se nezboží,“ odpověděla mu s uličnickým úsměvem a začala se česat. On si vlasy jen prohrábl prsty a sáhl po svých botách.

„Na, tady máš svačinu, aby neměl po cestě hlad,“ strčila mu ještě ve dveřích plátěný balíček.

Láskyplně se na ni podíval, pak se otočil a vyrazil po cestě pryč. Taková krásná a milá maminka, pomyslela si Hanka, a Svát'a ani neměl šanci ji poznat... Pak si uvědomila, že nemá rušit jednorožce svými emocemi a soustředila se na muže, kterého teď sledovali. Za vesnicí bylo několik stanů a vozů a většina mužů tu chodila s obvazy, berlemi nebo nechodila vůbec. Muž se zastavil u prvního stanu.

„Tak co, Dundare, zase jsi byl prohánět sukně?“ smál se chlapík, který tu seděl u ohně.

„Sklapni! Je tady všechno v pořádku?“

„Celkem jo, až na Koumese. Celou noc blouznil, bude zázrak, když vydrží cestu.“

„Mrknu se na něj,“ odpověděl Dundar a vstoupil do stanu. Nahlédli dovnitř za ním. Už znali jeho jméno a teď viděli, že se pustil do převazu rány.

„Můj otec léčí lidi,“ zašeptal vzrušeně Svát'a.

„Uklidni se,“ domlouval mu jednorožec, „jinak nám kontakt se zrcadlem zmizí.“

Ale na Svát'u už těch emocí, co musel během vidění držet na uzdě, bylo příliš. Ještě zahlédli, jak muž přikládá dlaň na čelo nemocného a pak obraz zmizel v šedavé mlze.

„Vidění skončilo,“ prohlásil K'lumonideotis a vedl Svát'u zpět k ostatním. Hanka se dívala na zrcadlo, ale to teď vypadalo, že má mezi rámem jen prázdný prostor.

„Viděla jsi moji maminku?“ otočil se Svát'a na Hanku, když se jednorožci začali opodál o něčem dohadovat.

Přikývla, ale to už je zarazila vracející se S'faidea: „Vyprávění si schovejte na později. Teď musíme vyrazit domů.“

Zpáteční cesta se Hance zdála mnohem delší. Ale možná to bylo jen tím, že už byla unavená. K'lumonideotis se s nimi nevracel. B'hara a S'faidea je dovedli zpět na paseku, kde na ně čekal P'ujibo a jeho rodiče.

„Kéž bych to také mohl vidět,“ povzdechl jejich čtyřnohý kamarád, když k nim přiběhl.

„Také se jednou dočkáš,“ odpověděl mu vlídně B'hara.

„Šlo to dobře?“ zajímal se P'ujibův otec R'íhan.

„Dá se říci, že ano,“ odpověděl jednorozec a pak si začal s R'íhanem o něčem zaujatě povídat.

Děti zatím líčily svůj zážitek P'ujibovi, aby z toho také něco měl, když s nimi soutěžil. Hanka byla nadšená tím, jakou milou a báječnou maminku Svát'a měl. Litovala ho, že ji vlastně nikdy nepoznal a že nemohl žít v té útulné chalupě, kterou navštívili.

„Dundar?“ zarazil se P'ujibo, když mu vyprávěl Svát'a o otci, který léčil zraněné.

„Kdybych měl ještě jednu možnost se podívat do zrcadla,“ řekl chlapec, „podíval bych se do přítomnosti, jestli můj otec žije a kde bych ho mohl najít. Líbil se mi, moc rád bych se s ním seznámil.“

Dospělí zaslechli jeho slova a otočili se. R'íhan udělal krok k nim, chvíli váhal, pak ale přistoupil ke Svát'ovi a oslovil ho.

„Není nutné se ptát zrcadla. My tvého otce známe.“

„Cože? Vy víte, kde bydlí?“ rozzářil se Svát'a a nadšeně čekal, co mu ještě jednorozec poví.

„Ano. Víme. I pro nás je překvapení, že je tvým otcem. Je léčitel a bylinkář. Bydlí se ženou, které se v nejbližších dnech narodí dcera.“

„Takže já budu mít maličkou sestřičku?“

„Nevlastní.“

„To je jedno. Moc rád bych je všechny poznal. Je to možné?“

Hanka se zadostiučiněním pozorovala, že Svát'ovu prosebnému pohledu nedokáže odolat ani jednorozec.

„Ano. Myslím, že na to máš právo. Dnes už je ale pozdě. Bylo by vhodné, abyste přespali v táboře. My zítra ráno přijdeme a já tě doprovodím k tvému otci,“ navrhl R'íhan.

„Přál bych si s sebou vzít i Hanku.“

„Nejsem si jist, jestli je to vhodné. Pro tvého otce to bude cizí dívka a její příchod mu nejspíš způsobí rozpaky.“

„Tolik let jsem vyrůstal bez něj. Co je na tom divného, když jsem hledal zázemí jinde? On má ženu a já zase sestru. Nevidím důvod, proč bych ji měl nechat při tak závažném kroku tady.“

„Jsi mnohem zdatnější diplomat, než tvůj otec,“ zasmál se R'íhan.

„A jaký je otec?“

„No, asi ti nedokážu odpovědět. Je takový... lidský. Trvá na svých názorech, i když nejsou správné. Je plný emocí, má rád úspěch, často se směje, často se zlobí. Asi to budeš muset posoudit sám. My jednorožci se na některé věci díváme jinak, než lidé.“

„Už se na ten zítřek těším.“

„Kéž nejsi zklamán,“ řekla P’ujibova maminka.

B’hara a S’faidea se s nimi rozloučili a nechali děti v péči P’ujibových rodičů. Ti ještě chvíli diskutovali o organizaci příštích tří dní. Nakonec usoudili, že se zařídí podle toho, bude-li si chtít nechat Svát’ův otec děti u sebe. Kdyby byly potíže, vezmou si malé hosty na starost sami.

V osiřelém táboře zůstala na noc jen Hanka se Svát’ou. Oba učitelé totiž doprovodili děti, které měly největší strach, že se s rodinami jednorožců nedokážou domluvit. Byl tu až nezvyklý klid a ticho. Akorát jeden z kuchařů jim přišel oznámit, že večeři i snídani budou mít připravenou jako obvykle. Nějak se jim nechtělo jít spát. Seděli před svými stany v trávě a pozorovali, jak na nebi přibývá hvězd. Hanka zavolala Plama a pokusila se zkontaktovat i Rafana. Ten byl ale z nějakého důvodu nedostupný. Podělili se tedy o své zážitky aspoň s drakem.

„Jsi dobrý přítel,“ uznale řekl Plam chlapci, když Hanka vyličila, jak vybojoval její účast v Posvátném háji, „tvá důvěra je zavazující i pro mě. Budu si to pamatovat.“

„Nepřeháněj,“ odmítl chválu Svát’a, „já to vlastně Hance slíbil. Všechno tady byla naše společná práce, taky si zasloužila tam být.“

„Uvědomuješ si, že setkání s otcem může hodně změnit tvůj život?“ zeptal se drak.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl Svát’a, „ale vím, že se s ním určitě chci setkat. Líbil se mi, když jsem ho v Zrcadle viděl.“

„Pokud tě přijme a já myslím, že ano, už nebudeš o sobě rozhodovat sám. Bude za tebe zodpovědný a bude ti mluvit do života. Jsi na to připraven?“

„Já nevím,“ zarazil se Svát’a, „vždycky jsem si přál mít rodinu jako ostatně všichni, kdo žili v Útulném domově. Pak o mé budoucnosti začal rozhodovat Vron. Teď jsme ale v Santareně zůstali jen my tři a Zachariáš. Vlastně si ani neumím představit, jak to funguje v normální rodině.“

„Sice mám jenom matku,“ zasmál se drak, „ale jedno asi bude společné. Rodina, to znamená lásku, věčné dohadování a kompromisy. Není to vždycky snadné.“

„Všechno má nějaké výhody a nějaké nevýhody,“ pokrčil rameny Svát’a, „stejně jsem na svého otce zvědavý.“

„Ať vám to dobře dopadne,“ popřál jim na rozloučenou Plam.

Než zalezli do stanů, ještě chvíli seděli a tiše se dívali do noci. Oba přemýšleli nad tím, co se možná změní v příštích dnech.

Požár za branou

Ráno dorazil P'ujibo se svými rodiči, právě když snídali.

„Táta nechce, abychom tam šli všichni,“ vzdychl jejich čtyřnohý kamarád, „prý bychom vypadali jako delegace. Ale já jsem tak strašně zvědavý, jak to bude probíhat...“

„My ti zase všechno povíme,“ uklidňovala ho Hanka.

„A kde vlastně žije můj otec? Je to daleko odtud?“ obrátil se Svát'a na R'íhana.

„Pěšky ano, ale branou tam budeme hned. Je to v severní části Druidského háje poblíž vesnice Svahová. Znam to tam, takže pro mě není problém vytvořit bránu do lesa poblíž vesnice. Myslím, že tvůj objev bude pro Dundara velké překvapení. Než se vzpomene ze svého šoku, připrav se i na zápornou reakci. Teprve až se s tím vyrovná, bude schopen tě přijmout.“

„Myslíte, že mě nebude chtít?“

„To ani ne. Spíš bude chvíli trvat, než uvěří, že to je pravda.“

„Já to zvládnou,“ usmál se Svát'a, „spolu s Hankou vydržím i to, kdyby mě odmítli.“

„Dobrá,“ přikývl R'íhan, „v tom případě můžeme vyrazit.“

Na kraji lesa vytvořil bránu a kývl na děti, aby se k němu přidaly.

„Moment,“ zarazil se Svát'a a chytil za hřívu R'íhana, aby mu zabránil vkročit do brány, „jak víme, že na druhé straně nečeká nějaké nebezpečí? Jestli tam nezuří požár?“

Hanka, která už skoro na Rafanovo varování zapomněla, udiveně pohlédla na Svát'u.

R'íhan natočil hlavu tak, aby na něj také viděl.

„Támhle leží suchá větev. Vezmi ji a prostrč na chvíli její konec branou. Kdyby tam hořelo, zjistíš to,“ řekl jednorožec shovívavě.

Jsou tak trpěliví, pomyslela si Hanka, nikdy člověka neokřiknou, aby si nevymýšlel. Svát'a zatím popadl těžkou větev a vlekl ji k bráně. Dívka k němu přistoupila, aby mu pomohla ji prostrčit branou. Když už ji nemohli udržet, vtáhli ji zpět. Užasle zírali na její ohořelý konec.

„Ty máš i dar vidění,“ překvapeně se ozval R'íhan.

„Nemám. Jen jsem si právě teď vzpomněl na varování mého bratra Rafa,“ vysvětlil Svát'a.

„To je ten s tulíkem?“ se zájmem se zeptal jednorožec.

„Ano. Vy si ho pamatujete?“

„Jistě. Byl jsem u slyšení, kdy se mu snažili jeho malého přítele odebrat.“

„...a díky vám se to nestalo,“ překvapeně mu skočila do řeči Hanka.

„Jen jsem všem řekl to, co byla pravda,“ potřásl hlavou, „vyřídíte svému bratrovi, že díky němu nemám připálenou hřívu a nos. Je dobré, že vás varoval. Teď ale máme jiný problém. Požár poblíž vesnice se mi ani trochu nelíbí. Asi bychom tu návštěvu měli odložit.“

„To tedy určitě ne,“ protestoval Svát'a, ale pak se zarazil, když viděl, že ho R'íhan neposlouchá a domlouvá se se svou ženou a P'ujibem. Ti na něco přikývli a zmizeli.

„Musím se tam teď vypravit a zjistit, jestli nepotřebují mou pomoc. Svou rodinu jsem poslal se vzkazy pro ostatní. Vy zůstanete tady. Za chvíli sem přijdou ještě další jednorožci, kdybychom potřebovali zasáhnout při boji s ohněm. Až se všechno uklidní, vezmu vás za Dundarem.“

Jednorožec zrušil bránu a vytvořil jinou. Opatrně do ní nahlédl a prošel pryč.

„Přece tu nebudeme jen tak čekat,“ podívala se Hanka tázavě na Svát'u.

„Jasně. Jdeme za ním,“ kývl a vstoupil do brány následován svou sestrou.

Ocitli se na kamenitém svahu, kde ani hořet nemohlo. Šikmo před sebou viděli vesnici. Plameny už se přes ni zřejmě přehnaly, protože většina chýší lehla popelem a všude se převaloval dusivý dým. Les za vesnicí ještě hořel vysokými šlehajícími plameny a praskot požáru byl slyšet až k nim.

„Sakra, to nevypadá dobře,“ rozhlížela se Hanka.

„Zeptáme se ve vesnici, jestli s něčím nepotřebují pomoci,“ vyrazil Svát'a dolů svahem.

Hanka přivolala před pusou malý štít proti dýmu a létajícímu popelu a následovala ho. Lidé ze vsi se shromáždili kolem kamenné studny. Někteří nařikali, jiní byli ošklivě popálení a všude tu vládl zmatek. Zdálo se, že se tu velení ujala stará vrásčitá žena, která právě nařizovala dvěma mladíkům, aby tahali ze studny vodu.

„A vy se tu nepleťte,“ houkla na Hanku a Svát'u. Chlapec ale poklekl k jedné malé dívce, která sebou házela v bolestech. Pod jeho dotekem se ale zklidnila.

„Tebe neznám,“ zamračila se žena, ale když viděla, jak zraněná dívka pootevřela oči, změnila rychle názor, „ale jestli umíš trochu léčit, tak se do toho dej.“

„Já léčit neumím, ale jestli mohu pomoci nějak jinak...“ zkusila se nabídnout ženě Hanka.

„Víš, jak vypadají listy zimoňky?“ zeptala se stařena.

Ne nadarmo Hanka trávila dva roky ve škole se Svát'ou. Díky němu měla docela slušné znalosti bylin.

„Vím.“

„Támhle tím směrem,“ ukázala žena do oblaků dýmu, „je řeka a za ní na louce by jich mělo růst hodně. Natrhej co nejrychleji tenhle pytlík a přines mi ho sem.“

Hanka vzala do ruky režný pytel od kukuřice a vyrazila označeným směrem. Musela se dívat, kam šlape, protože všude byly ještě žhavé uhlíky ze spálenišť. Smutně se ohlížela po lidech, kteří hořkovali nad tím, co všechno jim shořelo. Pak u spálenišťe jednoho domku uviděla sedící ženu. Jen se kývala dopředu a dozadu a v ruce svírala panenku.

„Je vám něco? Potřebujete pomoci?“ zeptala se jí a dívala se, jestli žena nemá nějaké zranění. Ale nic nenašla.

„To nejmilejší jsem jim zachránila, kde jsou?“

„Koho hledáte?“

„Panenka i Toníkovo prkno je v pořádku. Proč mi ještě neodpustili?“

„Prkno?“ ohlédla se Hanka a uviděla supervolonové prkno. Nic moc, ale mohlo by urychlit její cestu.

„Mohla bych si to prkno na chvíli půjčit?“ zeptala se ženy, která stále vypadala poněkud nepřítomně.

„Panenka je v pořádku, možná bych ji měla učesat,“ řekla žena.

Hanka usoudila, že další hovor nemá smysl a popadla prkno.

„Až skončím, tak vám ho vrátím,“ řekla ženě, která jen přikývla a dál chovala panenku.

Hanka naskočila a vyrazila k řece. Tohle byla jiná jízda, než cesta popelem. Oblětěla nejhorší dým a po chvíli už trhala listy zimoňky. Naplnila pytel a vyrazila zpět. Tentokrát to vzala druhou stranou. Zdálo se, že oheň ztrácí na síle. Na skále mezi hořícími keři zahlédla nějaký pohyb. Vrátila se kousek zpět, aby zjistila, co to bylo. Uviděla malého chlapce, jak na ni mává.

„Ale to je přece moje prkno,“ vykulil oči, když u něj zastavila.

„Jenom jsem si ho půjčila, pak ti ho vrátím. Teď si rychle nastup, je tu hrozný žár, tak ať jsme co nejrychleji pryč.“

„Jenže tam dole je ještě Růža. Možná už umřela, neunesu ji,“ ukazoval k otvoru ve skále.

„Počkej tady, já se tam mrknu,“ podala mu pytel se zimoňkou. Skála byla rozpálená jako plotna. Rychle roztáhla kolem sebe štít proti žáru a vsoukala se do malé jeskyně. Děvče tu leželo naprosto bezvládně. Dotkla se tělíčka a s úlevou zjistila, že srdce pracuje. Rychle vytáhla tělo ven a naložila ho na prkno.

„Posaď se k ní a udržuj rovnováhu,“ nařídila chlapci a opatrně navigovala prkno přes místa, kde žár nebyl tak silný až na svah, kde už nehořelo. Cítila, jak chlapec ztrácí rovnováhu. Ještě než posadila prkno na zem, sklouzl dolů v bezvědomí. Uvědomila si, že dva bezvládné pasažéry na prkně neodveze. Navíc se jí zdálo, že děvče přestává dýchat. Začala rychle s umělým dýcháním do jejích úst.

„Vidím, že jste mě neposlechli. Ale to vyřešíme později,“ ozval se u Hanky hlas R'íhana, „polož mi chlapce na hřbet a dívku odvez ke studni na návsi.“

„Díky za pomoc,“ řekla Hanka a splnila jednorožcovy pokyny.

„Co jí je?“ zeptal se Svát'a, když opatrně zdvihl bezvládné děvče z Hančina prkna.

„Asi se nadýchala kouře a byla v jeskyni, kde bylo děsné vedro,“ odpověděla a zároveň podávala stařeně pytel se zimoňkou.

Svát'ův pohled se na chvíli rozostřil.

„Je na tom špatně. Na tohle asi sám nestačím,“ podíval se nešťastně na stařenu.

Ta se rychle rozhlédla a pak se její tvář rozjasnila: „To ani nebudeš muset. Táhle se blíží pomoc. Zaplat' pánbu, že je tady. Dundare! Hej, Dundare, pojd' sem prosím. Potřebujeme tě.“

Muž s tmavýma očima a dlouhými tmavými vlasy, sepnutými sponou, se otočil a zamířil k nim. Jeho bílá tunika byla špinavá od popela, na několika místech propálená.

„Podívej se na Růženku, tady chlapec tvrdí, že je na tom špatně,“ oslovila ho žena.

Dundar jemně vzal dívčino tělo ze Svát'ova náručí. Opatrně ho položil na rohož, kterou stařena hbitě rozprostřela před ním. Svát'a nemohl odtrhnout oči od muže, který jemně přejížděl rukama nad zraněným tělem.

„Dostane se z toho,“ řekl nakonec, „ale potřebovala by vodnicové zábaly.“

„Poznáš vodnici?“ otočila se stařena na Hanku.

„Ano.“

„Už tady mám k dispozici akorát tuhle plachtu. Bude muset stačit. Přivez jí co nejvíc.“

„Kde ji mám hledat?“

„Aha, já zapomněla, že nejsi zdejší. Po proudu řeky narazíš na několik tůní. Tam roste.“

Hanka zdvihla prkno a zahlédla R'íhana, jak z jeho hřbetu klouže chlapcovo tělo. Chtěla se rozběhnout, aby mu s tím pomohla, ale najednou uviděla, že chlapec stojí na vlastních nohou a hladí jednorožcovu hřívu. Usmála se a vyrazila kousek stranou, kde by mohla naskočit na prkno.

Tůně našla bez problémů a díky prknu bylo všechno mnohem jednodušší. Rychle našla nejpřístupnější místo, zula boty a sbírala na hladině trsy vodnice. Přemýšlela, jak se asi její kamarád cítí, když konečně uviděl svého otce. Jaký asi bude? Pustí vůbec Svát'u na prázdninovou brigádu do Magického lesa?

Sběr vodnice šel rychle. Sice musela navštívit ještě další místo, ale pak už měla plnou plachtu a vydala se zpět.

V táboře u kamenné studny konečně zavládl jakýs takýs pořádek. Hanka odevzdala plachtu s vodnicí a šla hledat Svát'u.

Našla ho, jak hlídá malé děti. Byl mezi nimi i Toník, kterému mohla konečně vrátit jeho prkno.

„Na,“ podal jí Svát'a chleba se sýrem, „tohle tu rozdávali jako svačinu. Čistá voda je támhle ve džbánu.“

„Dík,“ řekla a s chutí se zakousla do chleba. Sice byl jako všechno tady cítit po kouři, ale po takové dopolední rozcvičce člověku vyhládne.

„Až dojíš, odvedu děti rodičům. Máme se oba hlásit u R'íhana.“

„Už tě představil otci?“

„Ještě ne. Vlastně na to ani nebyl čas. Pořád nás někdo potřeboval. Teprve teď se to trochu uklidnilo.“

„Jsi v pohodě?“ zajímalo Hanku. Představila si, jak kamarád při léčení vydává spoustu sil.

„No, jsem trochu unavený. Ale teď už své síly znám a navíc využívám i svůj magický kamínek, co mi kdysi koupil Vron. Vejde se do něj spousta energie,“ usmál se Svát'a a zkontroloval kapsu, jestli kamínek náhodou neztratil.

„Tak jo,“ spolkla Hanka poslední sousto, „jdeme za R'íhanem. Asi budeme mít průšvih za to, že jsme ho neposlechli.“

„Myslíš? Já mám dojem, že se jednorožci ani zlobit neumí.“

„To za chvíli poznáme,“ ušklíbala se Hanka na kamaráda.

Poté, co předali děti rodičům, vyrazili hledat R'íhana. Našli ho kousek za vesnicí, kde si povídal s Dundarem a dalšími dvěma muži.

„Á, tady jsou moji neposlušní svěřenci,“ přivítal je R'íhan, když k nim dorazili.

„Copak provedli?“ zajímal se jeden z mužů.

„Měli zůstat v bezpečí tábora, ale oni navzdory mému příkazu vyrazili za mnou,“ řekl přísně jednorožec.

„Nesud' je přísně,“ přimlouval se Dundar, „oba nám tu ochotně pomáhali. Chlapec je velmi nadaný. Musím smeknout před tím, co všechno už ve svém věku umí. Kdybych měl někdy přijmout učně, představoval bych si někoho, jako je on.“

„Ano,“ kývl R'íhan, „však také zvítězil v soutěži u jednorožců a vysloužil si právo dotknout se Zrcadla času.“

„Cože?“ vytřeštil oči Dundar. „Vy jste mu dovolili vstoupit do Posvátného háje? K čemu by takovému klukovi mohlo posloužit Zrcadlo času? Není to plýtvání schopnostmi Zrcadla?“

„Objevila se znamení, která našim strážcům tento krok doporučila,“ odpověděl dotčeně R'íhan.

„Omluvám se, nechtěl jsem zpochybnit vaše rozhodnutí,“ uklidnil se Dundar, „ostatně to ani není moje věc.“

„Jenže Zrcadlo vyjevilo něco, co se tvého života dotkne. Proto jsme sem původně přišli,“ opatrně naznačil jednorožec, „díky tomu jsme zjistili, že tu zuří oheň, a mohli aspoň trochu pomoci při jeho zvládnutí.“

„Vaše pomoc byla velice účinná a vítaná, patří vám naše díky,“ řekl jeden z přítomných mužů.

„Co vyjevilo Zrcadlo času? Kvůli čemu jste sem měli namířeno?“ zeptal se Dundar.

„Přišel jsem ti představit tohoto, jak sám říkáš, nadaného chlapce. Jmenuje se Svatopluk a je to tvůj syn.“

Po jednorožcových slovech zavládlo ticho. Muži se dívali jeden na druhého.

„To jsou mi věci,“ přerušil mlčení jeden muž, „a já myslel, že se ti má potomek teprve narodit. A ono je mu, jak tak odhaduji, nejmíň deset.“

„To není možné,“ zareagoval konečně i Dundar, „to bych o tom přece věděl.“

„Zrcadlo prý ukázalo noc, kdy jsi své partnerce říkal Leni a pak jsi odešel do tábora zraněných,“ pokračoval jednorožec.

Dundar se zamyslel a díval se při tom na Svát'u. Ten rozpačitě přešlapoval a pak se chytil za Hančinu ruku.

„Vzpomínám si,“ pomalu přikývl léčitel, „ale není mi jasné, proč mi ta žena nic nevzkázala.“

„Zemřela při porodu a nikomu ani nenaznačila, kdo byl otcem. Dítě bylo vychováno v domově pro sirotky,“ objasňoval situaci R'íhan a Svát'u v očích začaly štípat slzy.

Vtom Dundar poklekl před Svát'ou na jedno koleno, vzal jeho ruce do svých a podíval se mu do očí: „Netušil jsem, že mám syna. Stále ještě tomu nemohu uvěřit, i když vím, že jednorožci by mi nelhali. Co ti mám říct? Našel jsi svého tátu a konečně budeš mít domov. Snad se ti u nás bude líbit.“

Svát'a vyprostil své ruce a beze slova ho objal kolem krku. Usmíval se a slzy mu proudem tekly z očí. I Hanka pocítila dojetí nad jejich setkáním.

„Vezmu tě hned s sebou domů,“ rozhodl Dundar.

„Rád bych ještě něco řekl,“ vložil se do toho jednorožec, „chlapec chodí do školy a je na výměnném pobytu tady u nás. Máme za něj zodpovědnost a bude se muset vrátit do školy společně se svými učiteli. Také ty, Dundare, asi budeš muset nejdříve vysvětlit situaci své partnerce. Proto navrhuji, aby se chlapec dnes vrátil k nám. Zítra ráno ho přivedeme k tobě a budete mít dva dny na společné seznámení.“

„Dobrá, asi máš pravdu. Souhlasím s tvým návrhem a ráno vás budu očekávat,“ Dundar ještě jednou objal Svát'u a nechal je odejít.

„Mohli jsme s ním ještě chvíli zůstat. Vždyť máme před sebou celé odpoledne,“ brblal nespokojeně Svát'a, když je R'íhan odváděl zpět do jejich tábora. Prošli branou a narazili na rozhořčeného P'ujiba.

„Já jsem tam nesměl a oni ano?“ vyčetl hned svému otci.

„Také tam nesměli, ale neposlechli,“ vysvětlil mu R'íhan a jeho syn se zarazil a přestal pobíhat.

„Jsou to hosté,“ namítl nesměle a hned o dva kroky ucouvl, když se po něm otec podíval.

„Přimlouváš se za ně?“ zeptal se svého syna.

„Ano,“ zdvihl hlavu P'ujibo a zatřásl svou duhově světélkující hřívou.

„Všiml jsem si, že na vaší školní louce raší mnoho nežádoucích plevelů. Co je takhle během dneška přesadit do kamenitého svahu?“ zeptal se R'íhan.

„Bude nám potěšením,“ vesele zařehotal P'ujibo a obrátil se na Hanku a Svát'u.

„O co jde?“ zeptala se ho potichu Hanka.

„Dostali jsme trest za vaši neposlušnost,“ vysvětloval čtyřnohý kamarád.

„Ale tys přece nic neudělal,“ namítl Svát'a.

„Tím, že jsem se za vás přimluvil, jsem se zavázal, že budu trest sdílet s vámi. Ale zároveň to otci umožnilo uložit ten nejmírnější trest, který ho napadl,“ vysvětloval dětem P'ujibo, „budeme pracovat jen tohle jedno celé odpoledne.“

„Tomu říkáš mírný trest?“ podivila se Hanka.

„Jasně,“ vesele odpověděl kamarád, „můj nejkratší trest, co jsem od otce dostal, byl dvoutýdenní. U jednorožců není zvykem neposlechnout rodiče.“

Večer, když na louce skončili s přesazováním plevelů, Hanku už bolelo celé tělo a Svát'a sotva lezl.

„Odpouštím vám vaše provinění,“ řekl R'íhan, když prohlédl jejich práci. Pak se sklonil k Hance a dotkl se jí svým rohem. Totéž zopakoval se Svát'ou. Ucítili, jak jejich únava mizí a svaly je přestávají bolet.

„Díky,“ řekli dvouhlasně a jednorožec je odvedl do tábora. Tady už u večere seděli Hugo a profesor Smítko.

„Zaslechl jsem něco o vaší neposlušnosti,“ zamračil se na ně profesor, když dorazili ke stolu.

„Už o tom nemluvme,“ řekl R'íhan, „odčinili to a my jsme jim odpustili. Není třeba se o tom znovu zmiňovat.“

„Dobrá,“ přikývl Smítko, „tady P'ujibův otec už nám řekl, co všechno se přihodilo. Je to skoro až dojemné, najít u jednorožců svého otce. Ale mohlo by to i zkomplikovat naši situaci. Rád bych ti, Svatopluku, vysvětlil, že je třeba, aby ses vrátil s námi do Santareny, kde tě musíme předat tvému dosavadnímu zákonnému zástupci. Teprve pak může tvůj otec rozhodnout, co s tebou bude dál.“

„Ale zbývající dva dny u táty strávit můžeš,“ usmál se na Svát'u Hugo, „umím si představit, jak jsi šťastný, žes ho po tolika letech našel.“

„Takže zítra ráno,“ rozloučil se R'íhan a P'ujibo.

Tentokrát šli Hanka i Svát'a spát brzo. Za prvé to byl trochu náročný den a za druhé neměli chuť si povídat o tom, co zažili, s někým, jako je Hugo.

Ráno se pro ně zastavila celá P'ujibova rodina. R'íhanova brána je dovedla až do těsné blízkosti Dundarova domu.

„Asi by bylo lepší, kdybys tam šel sám, my ostatní na tebe tady počkáme,“ řekl jednorozec Svát'ovi a kývl hlavou směrem k zahradce, uprostřed které dům stál.

Chlapec přikývl a vyrazil po cestě. Dundar je nejspíš vyhlížel, protože mu vyšel naproti a přivítal ho objetím. Potom zamával na ostatní, aby také přišli blíž.

„Pojďte dál a udělejte si v zahradě pohodlí, moje žena hned přinese nějaké občerstvení,“ řekl Hance a jednorozcům. Za domem byl velký trávník a pod slunečníkem i židle se stolkem. Dundar zaběhl dovnitř a po chvílce vyšel ven i se ženou v nejvyšším stupni těhotenství. Přinesli sušenky, ovoce, vodu a limonádu.

„Tak tohle je můj syn,“ představil Svát'u ženě, „a tohle je moje žena Miranda. Už brzo se jí narodí děťátko.“

„Dobrý den,“ pozdravil Svát'a a žena mu s úsměvem odpověděla.

„Vidím, že sis s sebou přivedl kamarádka,“ řekl léčitel a usmál se.

„Ona je víc, než jen kamarádka, je to moje sestra Hanka,“ vysvětlil otcí Svát'a a tomu trochu ztuhly rysy.

„Tvá matka byla i její matkou?“ znepokojeně se zeptal chlapce.

„Ale ne. Ona své rodiče nezná. Vyrůstali jsme spolu v domově a díky okolnostem se z nás stali sourozenci. To je na dlouhé vyprávění.“

„Ach tak,“ s úlevou vydechl Dundar a podíval se po své manželce.

Svát'a se rozprávěl o škole a o tom, jak bydlí společně v Santareně. Když se blížil čas oběda, jednorozci se zvedli a poděkovali za pohostinství.

„Zatím vám tu chlapce necháme. Jen nám řekněte, kdy si ho můžeme přijít vyzvednout,“ řekl R'íhan.

„Chtěl bych si ho tu nechat tak dlouho, jak jen bude možné,“ odpověděl Dundar.

„A nemohla by tu se mnou zůstat i Hanka?“ zeptal se ho Svát'a.

Hanka si všimla, jak Dundarově ženě při té otázce ztuhly rysy. Rozhodně nechtěla způsobit nesoulad v kamarádově nové rodině.

„Já zatím raději zůstanu u P'ujiba,“ prohlásila rychle, než mohl jeho otec odpovědět, „určitě si budete mít ty dva dny o čem povídat. Bude to tak lepší.“

Svát'a se udiveně na Hanku podíval, ale pak nad jejím rozhodnutím bezmocně pokrčil rameny.

„Dobrá,“ řekl R'íhan, „přijdeme chlapce vyzvednout zítra odpoledne.“

„Měj se,“ zamávala mu Hanka a připojila se k odcházejícím jednorozcům.

To by táta nepochopil

„Je ti líto, že tam nejsi s ním?“ zeptal se P’ujibo, když prošli branou zpět.

„Ano. Ale té ženě se nelíbila představa, že bych tam zůstala. Nechtěla jsem dělat potíže.“

„To bylo velmi rozumné,“ pochválil její rozhodnutí R’íhan, „ted’ jen povím vašim učitelům, jak se věci mají a půjdeme k nám domů.“

Hanka rychle snědla oběd, aby nezdržovala. Společně s R’íhanem prošli další branou.

„A tady jsme doma,“ zařehotal radostně P’ujibo, když se konečně ocitli na louce poblíž řeky. Kolem bylo plno listnatých stromů a šumění řeky tu překřikovali akorát ptáci.

„Pojď, ukážu ti svoje nejmilejší místo na koupání,“ lákal kamarádka mladý jednorožec a zamířil k řece.

Hanka se nenechala dlouho přemlouvat, shodila oblečení a v trikotu hupsla do vody za P’ujibem. Nechávali si tělo masírovat proudem mezi kameny, cákali na sebe a dováděli jako malí. Pak si lehli na slunce a blaženě odpočívali. Zpátky se vraceli oklikou, protože chtěl jednorožec Hance ukázat, kde rostou nejkrásnější květiny, kde zpívá hřejiváček a kde mají hnízdo tleskavci.

S údivem zjistila, že zatímco byli pryč, objevil se na louce její stan a dokonce i stolek se sedátkem. Přemýšlela, jestli sem náhodou nemusel dorazit i kuchař, ale P’ujibo ji ujistil, že jídlo pro ni dostali zabalené s sebou, takže bude mít veškeré pohodlí, na jaké je zvyklá.

Druhý den si udělali výlet k Divoké vodě. Když ale Hanka uviděla ten potůček proplétající se mezi obrovskými ohlazenými balvany, musela se smát tomu nadsazenému názvu.

„Nenech se mýlit tímhle pohledem,“ poučil ji R’íhan, „v době, kdy víc prší, se tudy valí divoký nezkrotný proud plný bahna a kamenů. V takové chvíli by nebylo možné do vody ani vkročit. Podtrhla by ti nohy a vzala by tě s sebou.“

„Budeme sbírat kameny?“ nedočkavě přešlapoval P’ujibo.

„Pro nás ne,“ odpověděla matka, „ale rozhodli jsme se to, co dnes vy dva najdete, věnovat Hance a jejímu kamarádovi jako památku na pobyt u nás. Takže vy dva se věnujte hledání a my s otcem se zatím projdeme po okolí.“

„Bezva nápad,“ radoval se mladý jednorožec a hned začal Hance vysvětlovat, že divoká voda splavuje z hor i některé polodrahokamy a drahokamy a často je ohladí téměř k dokonalosti. Takže stačí procházet mělkou vodou a kolem naplavených kamenů u břehu a dobře se dívat. Hned se do toho oba pustili a Hanka si vzpomněla, jak kdysi chodili z Útulného domova na mořský břeh sbírat jantary. Byla z toho docela prima zábava. Hanka sbírala kamínky, které ji něčím zaujaly, do kapes, P’ujibo do tlamy. Pak je vždy odnesli ke břehu, aby na závěr sběru provedli

jejich vytrídění. S tím jim nakonec musela pomoci P'ujibova matka, která nejlépe věděla, jakou má který nález cenu. Nakonec si Hanka odnesla deset nejkrásnějších a nejcennějších ohlazených kamenů.

Sváťa zatím poznával svou novou rodinu. Otcova žena na něj sice hleděla s úsměvem, ale on z toho měl takový divný pocit, že ve skutečnosti jí nový syn vadí. Snažil se k ní být galantní a pomáhat jí, ale ledy neprolomil ani svou snahou.

Zato otec byl fajn. Když jednorožci odešli, uvolnil se a byl ochoten si povídat až do noci. Vyprávěl synovi o svých dobrodružných cestách, kdy doprovázel vojenské oddíly, které zajišťovaly pořádek v příhraničních oblastech. Bojovali proti banditům, proti černým drakům, kteří nechtěli opustit území, které jim nepatřilo, proti zlodějům koní a jiným bandám, terorizujícím své okolí. Sváťa okouzleně naslouchal, jeho otec mu přidal jako hrdina.

„Poslyš, ale ta škola v Santareně, ta se mi moc nezdá,“ prohodil při večeři, „tobě se tam líbí?“

„Moc. Máme prima učitelku, hodně jsem se tam toho naučil a díky výměnným pobytům jsem tě vlastně našel.“

„Ale slyšel jsem, že si tam zvou i černé draky.“

„To je pravda. Ale letos s tím byly nějaké problémy, takže nepřiletěli. Škoda. Ale na druhou stranu díky tomu jela Hanka k jednorožcům se mnou.“

„Ona by dala přednost drakům?“ zeptal se otec nevěřícím tónem.

„Ano. Má mezi nimi jednoho dobrého kamaráda.“

„Žádný černý drak není nikdy dobrým kamarádem, to si zapamatuj. Jsou to arogantní bestie, které mají pro člověka akorát pohrdání.“

„Někteří možná ano,“ připustil Sváťa a byl zaražen faktem, jak je jeho otec proti nim tak zaujatý.

„Ty je neznáš tak, jako já. Hlavně se od nich drž co nejdál!“

Sváťa zaváhal, zda má vykládat otcí jejich loňské zážitky, nebo to, že je na studiích vlastně sponzoruje dračice. Přemýšlel, co všechno může říct, když celé minulé dva roky vlastně tak či onak souvisely s draky. Usoudil, že asi bude muset říct pravdu aspoň v tom podstatném, protože jinak by jeho vysvětlení ztrácelo smysl. Raději to ale odložil na ráno.

Druhý den otec rozhodl, že si udělají výlet po okolí a domů se vrátí až odpoledne, až bude čas, aby se Sváťa vrátil do tábora. Miranda hned souhlasila, byla ráda, že bude mít přes den klid. Připravila jim s sebou nějaké jídlo a dokonce jim zamávala, když odcházeli.

Jak Sváťa vzápětí zjistil, potřeboval otec zkontrolovat, jaké škody způsobil požár a jak moc narušil život zdejšími lidem, rostlinám a zvířím. To však nebránilo tomu, aby si dál povídali. Otec ho požádal, aby vyprávěl o tom, jak se z Útulného domova dostal do Santareny. Sváťa znovu zaváhal, co všechno má otcí říct. Rozhodl se pro zjednodušenou verzi jejich příběhu. Vyprávěl otcí o muži, který

sloužil dračici a na její přání zachránil z domova Hanku. Aby se necítla sama, přibral i její dva kamarády, kteří měli dobře vyvinutý sedmý smysl. Muž jménem Vron se o ně dobře staral a dostal je do školy v Santareně. Teprve později se dozvěděli, že jejich studia vlastně sponzoruje černý drak. Dundar se sice nerozčílil, když to všechno slyšel, ale Svát'a cítil, že mu to není milé. Raději se rozhodl pomlčet o tom, kdo vlastně Vron ve skutečnosti byl i o všech jejich zážitcích s Plamem. Raději převedl řeč na jejich prázdninové brigády v útulku a zmínil se i o tom, že slíbil panu Mojeranovi prázdninovou výpomoc v Magickém lese.

„Mít známé v téhle rezervaci, to vůbec není špatné,“ usmál se otec, „klidně tam na ten měsíc jeď. Zbytek prázdnin pak strávíš u nás. To už bude tvůj malý sourozenec na světě a já doufám, že Miranda uvítá, když tu bude někdo, kdo jí bude trochu pomáhat.“

„A tenhle pátek máme ve škole veřejné divadelní představení. Byl bych moc rád, kdybyste se na něj přijeli oba podívat.“

„Moc rád přijedu. Jen nevím, jestli ta cesta nebude pro Mirandu příliš namáhavá. No, uvidíme. Zeptám se jí.“

V místě, kam už požár nedosáhl, se zastavili a posvačili. Dundar se zasmál, když viděl Svát'ův apetit.

„Vidím, že se budu muset hodně snažit, abych tě uživil,“ řekl a podal mu další kus svačiny.

V té chvíli se k nim snesl havran a před jejich očima se proměnil v člověka.

„Úkol je splněn, můj pane.“

Svát'a zatajil dech. Ani nemusel použít svůj magický zrak, aby poznal, koho má před sebou. Kouzelný džin ho ale jen lhostejně přejel pohledem.

„Nikde už nehrozí samovznícení?“

„Nikde, můj pane.“

„Dobře Rone.“

Otec pohlédl na Svát'u a přistihl ho, jak v bezmezném údivu zírá na příchozího.

„Copak tak kulíš oči?“ zeptal se ho.

„Vždyť tohle je... to je přece... kouzelný džin!“ koktal s rozzářenýma očima.

„Tys to poznal? Jsi fakt dobrej, Svátíku. Jsem pyšný na tak šikovného syna.“

Svát'a zatnul nehty do dlaní, aby se přinutil ke klidu.

Pak zatahal otce za rukáv: „Jak víš, že se jmenuje Ron?“

„Představil se tak.“

„A nemohli bychom mu říkat Vron?“

„Proč?“

„Na památku toho člověka, co se o nás staral. Měl jsem ho rád.“

„Copak on už nežije?“

„Ne. Ted' nám dělá poručníka Zachariáš, co u něj bydlíme. Vronovi se během minulých prázdnin přihodilo neštěstí. Zabil ho drak.“

„Černý drak?“

„Ano.“

„Tak tady sám vidíš, co je to za sebranku! No dobře, můžeme našemu džinovi říkat Vron. Jemu to nejspíš vadit nebude. Co na to říkáš, džine?“

„Jak si můj pán přeje.“

„A tady si dobře prohlédni mého syna Svatopluka. Budeš ho chránit a pomáhat mu. Rozumíš?“

„Vždy budu s radostí sloužit i synovi svého pána,“ uklonil se džin.

„Díky. Myslím, tati, že máš velké štěstí, když se ti podařilo najít kouzelného džina.“

„To určitě. Akorát, že tenhle vypadá jako úplný nováček. Nic moc neumí, ale docela rychle se učí. Až ho trochu vytrénuji, bude z něj docela zdatný pomocník. Ale zatím nikomu nic neříkej, ani Miranda to ještě neví. Slib mi, že o něm nikomu neprozradíš ani slovíčko.“

„Kdy jsi ho našel?“

„Asi před týdnem. Dole mezi tůněmi. A ted' prosím tvůj slib.“

„Slibuji,“ řekl nechotně Svát'a.

„Doufám, že nezklameš mou důvěru,“ řekl Dundar, jako kdyby mu viděl do duše.

„Slyšel jsem, že džinové dobře ovládají kouzlo bran,“ řekl Svát'a, „možná bys mohl ušetřit za veřejné brány, až se v pátek vydáš do Santareny.“

„Vidím, že máš praktického ducha, chlapče, to by stálo za úvahu,“ zasmál se Dundar a nařídil kouzelnému džinovi, aby přece jen i nadále hlídal, jestli v okolí nehoří.

Ještě obešli další dvě spáleniště a pak už byl nejvyšší čas, aby uvažovali o návratu.

Hance pobyt u jednorožců utekl rychleji, než čekala. Když poobědvala a zabalila kamínky, které s P'ujibem nasbírali, byl pomalu čas k tomu, aby se vypravili za Svát'ou. Už se nemohla dočkat, až uslyší, jak se ty dva dny měl a jaký je vlastně jeho otec.

Branou dorazili ke známému domku, ale tentokrát je nikdo nevítal. Z domku se však ozývalo divné sténání.

„Ona rodí,“ řekla znepokojeně P'ujibova matka a vyrazila k domku.

„Nemůžeš tam vstoupit, pokud tě nepožádala o pomoc,“ zastoupil jí cestu manžel.

„Tak se tam podívám já,“ řekla Hanka a vyběhla ke dveřím. Otevřela je a uviděla ženu zkroucenou bolestí na posteli. Nikdo u ní nebyl. Sténala a kousala pokrývku.

„Potřebujete pomoc?“ zeptala se nesměle Hanka.

„Honem pro někoho běž a řekni mu, že potřebuji pomoc. Budu rodit,“ zasténala žena a Hanka vyrazila zpět k jednorožcům.

„Mám k ní přivést někoho, kdo jí dokáže pomáhat při porodu,“ řekla jim.

„Já to určitě zvládnou,“ řekla P’ujibova matka, pak se otočila k muži a synovi, „vy dva najděte Dundara s chlapcem, ať se hned vrátí.“

„A já?“ zeptala se Hanka.

„Ty půjdeš se mnou a budeš mýma rukama. Neboj se, nebudu po tobě chtít nic mimořádného,“ řekla P’ujibova matka a vkročila do domu.

„Najdi čisté prostěradlo a přehoď ho přes tu širokou postel,“ dostala Hanka první příkaz. Když ho vyplnila, vyhnala ji P’ujibova matka do kuchyně, aby ohřála vodu, připravila na stůl deku a čistou osušku a pak počkala, až jí řekne, co dál. Z vedlejšího pokoje se dál ozývalo sténání a Hanka měla strach, jestli porod probíhá normálně, když ta žena tak úpí a naříká.

„Hotovo,“ oslovil ji měkký hlas, dveře se otevřely a vzduchem plulo ke stolu maličké mimino, „omyj ho teplou vodou, zabal do čisté osušky a přines ho sem k nám.“

Hanka omyla maličké vrásčité děvčátko, nemotorně ho zabalila do osušky tak, aby mu koukala jen hlavička a ručičky, a přinesla ho do pokoje. Rodička ležela na posteli a v jejím obličejí se zračila úleva. Hanka položila dítě matce do náruče, a až se jí sevřelo srdce, když viděla, jak se matka na holčičku usmála.

„Blahopřeji, máte moc hezkou dceru. Žehnám jejímu osudu,“ řekla P’ujibova matka.

„Taky blahopřeju,“ přidala se i Hanka a s trochou sebezapření dodala, „je opravdu krásná.“

To už ale do místnosti vtrhl i Dundar a klekl si k posteli své ženy: „Bože, ona už je na světě, to je nádhera. Děkuji ti, Mirando, máme moc krásnou dceru.“

Hanka přemýšlela, jestli je divná ona, když o kráse miminka pochybuje, nebo jestli je jen zvykem říkat o všech narozených dětech, jak jsou krásné, i když tomu tak není. Pomalu se stáhli zpět do kuchyně, aby nechali rodiče o samotě. Svát’a jen zvědavě nakukoval dveřmi, ale Hanka je raději zavřela.

„Kdes byl proboha tak dlouho, když jsem tě potřebovala?“ uslyšeli i za zavřenými dveřmi výčitku ženy.

„Ale lásko, přece jsi souhlasila, abychom se šli projít. A všechno dobře dopadlo, tak už se netrap a nerozčiluj, to nedělá maminkám dobře.“

„Odrodil mě chlupatej jednorožec. Já se hrozně styděla. Všechno bylo tak zvláštní. Měl jsi tu být.“

„To nebyl on, ale ona, P’ujibova matka. Nikoho lepšího sis u porodu přát nemohla. Určitě zařídila, abys měla menší bolesti, než je obvyklé. A její požehnání je jako dar. Buď ráda, že to tak dopadlo.“

„Ať už jdou všichni pryč, chci být s tebou sama.“

„Už nikdy nebudeme sami, lásko. Teď máme dvě děti,“ odpověděl Dundar a vrátil se k ostatním do kuchyně.

„Nebudeme zdržovat,“ řekla P’ujibova matka, „musíme už jít.“

„Velice děkuji za vaši pomoc,“ uklonil se jí léčitel, „a omluvte mou ženu, je ještě trochu rozrušená po porodu.“

„Já ji chápu, není třeba se omlouvat. Jen se ještě rozlučte s chlapcem, já počkám s mužem a synem venku.“

Hanka následovala P’ujibovu matku před dům a byla ráda, že je konečně na čerstvém vzduchu. Po chvíli se objevil i Svát’a.

„Ta je ale maličká,“ řekl, „otec mi ji ukázal. Mám sestru Aničku. Vlastně ji pojmenovali Belana, ale myslím, že Anička zní lépe. Kdybys viděla ty maličké prstíky. Je rozkošná.“

„Já vím, byla jsem první člověk, který ji držel v náruči. Má štěstí, že má takového skvělého velkého bratra,“ usmála se Hanka Svát’ovu nadšení. Radovala se spolu s ním, i když zároveň pocítovala i kapku hořkosti nad tím, že má teď domov a rodinu, kam ona nikdy patřit nebude.

Prošli společně do tábora. Už se sem začali pomalu vracet i ostatní spolužáci. Jejich povídání o zážitcích se protáhlo dlouho do večera. Nikdo však žádným vyprávěním nedokázal trumfnout Svát’u, který tu našel otce. Než šli spát, vysypala Hanka kameny od Divoké vody a polovinu jich přisunula před kamaráda: „Tohle máme na památku od P’ujibovy rodiny. Škoda, že tam nebyl s námi.“

Svát’a pokrčil rameny: „Taky mě to mrzí, ale všechno najednou se stihnout nedalo.“

„Tak mi aspoň řekni, jaký je táta.“

„Je docela fajn. Jenom má trochu jiné názory než já.“

„A cos čekal? Je to dospělý člověk, který už něco viděl a zažil.“

„Nemá rád černé draky.“

„Opravdu?“

„Raději jsem mu o Plamovi ani nevyprávěl. Myslím, že by to nepochopil.“

„A o jeho matce jsi mu řekl?“

„Jen to, že platila naše studia. Neslyšel to rád.“

„Třeba se to časem podá,“ utěšovala Hanka kamaráda, ale sama z toho také byla smutná.

„O tom pochybuji,“ ušklíbl se Svát’a.

„A co jste celou tu dobu dělali?“

„Byli jsme se projít a zkontrolovat, co shořelo. Představ si, že jsem tam potkal...“ Svát’a se zarazil a pak omluvně pokrčil rameny, „promiň, slíbil jsem vlastně otci, že to nikomu neřeknu. Je to můj první slib, asi by nebylo dobré, kdybych ho porušil.“

„Z toho si nedělej hlavu. Mně nevadí, když mi to neřekneš.“

„Ale já bych ti to řekl hrozně rád,“ podíval se na ni tak nešťastně, že se tomu až musela zasmát.

„Nech to plavat. Slib je slib a měl by se dodržet. A přestaň se tvářit tak provinile, nebo začnu být zvědavá, o co jde.“

„Mám tě rád, Hanko,“ řekl Sváťa tak vážně, až ji píchlo u srdce. Místo odpovědi ho krátce objala. Pak ho ale rychle odstrčila a zalezla do svého stanu, aby nepoznal, že i ona je dojatá a tečou jí slzy.

Ach, ty konce...

Středa, stejně jako všechny ostatní dny, které tu strávili, byla teplá a slunečná. Byl to jejich poslední den na školních pozemcích jednorožců.

B'hara přišel do tábora a řekl, aby se připravili na delší výlet a vzali si s sebou jídlo a pití. Vedl je po lesních cestách. Některé byly schůdné a příjemně široké, jiné je nutily šplhat přes kořeny do kopců a pak zase dolů. Kupodivu jediný, kdo proti tomu reptal, byl profesor Smítko, kterému jeho zaoblená postava občas překážela při šplhání neschůdným terénem. Všichni byli velice zvědaví, co je na konci cesty čeká za překvapení. Zatím všechno, co pro ně jednorožci připravili, bylo podivuhodné a zajímavé.

Konečně dorazili na místo. Kolem nich se zdvihaly koruny lesa, který tu rostl snad tisíc let. Uprostřed toho všeho čněl velikán, před kterým se B'hara zastavil a poklonil se mu.

„Dovolte, abych vám představil Praotce kořenů,“ otočil se k dětem, „vodíme sem jen své nejlepší přátele a hosty, kterých si vážíme. Vaše skupina mezi ně patří, protože jste projevíli ochotu pomáhat lesu, aniž vás o to kdokoli požádal. Usoudili jsme, že si zasloužíte, abychom vás představili našemu Praotci kořenů. Postupně k němu přistupte a dotkněte se jeho kmene. Ucítíte sílu, která z něj vyzařuje, a kdo je obzvláště citlivý, může s ním i promluvit. Ten dotek si budete pamatovat celý život a stromy kolem vás budou vědět, že jste se s Praotcem setkali.“

„Než se všichni vystřídáte, můžou se ostatní zatím posadit a posilnit,“ řekl profesor Smítko a jako první hned vytáhl svačinu.

Sváťa přistoupil ke stromu před Hankou a jak čekala, až na ni přijde řada, pozorovala kamaráda, jak se dotýká kmene a jak se k němu natahuje jedna z větví. Pak mu do dlaně vklouzl list a Hanka si všimla, jak v jeho ruce mizí, až se úplně ztratil. Zdálo se jí, že trvá celou věčnost, než se její kamarád otočil a opustil své místo u stromu.

Konečně se i ona mohla dotknout kmene a téměř pocítila závrať ze síly, která do ní proudila. Zaplavilo ji hřejivé teplo a pocit štěstí. Pohládila láskyplně kmen a opustila s trochou lítosti své místo, aby mohl přistoupit další zájemce o setkání s Praotcem kořenů.

„Cos to tam prosím tě dělal s tím listem?“ zeptala se kamaráda Hanka, když se posadila se svačinou vedle něj.

„Ty sis všimla? Dostal jsem od Praotce kořenů dárek. Kouzlo řeči.“

„To ti nemusel dávat, to máš už dávno.“

„Jenže teď si mohu povídat i se stromy.“

Hanka se po něm nedůvěřivě podívala.

„Opravdu,“ ujistňoval ji Sváťa, „však jsem si s Praotce kořenů i popovídal. Poděkoval nám, že jsme pomohli driádám. Jenže stromy mluví velice pomalu.“

Pokud bych si měl s některým povídat, potřeboval bych na to den nebo možná i týden.“

Poté, co se všichni vystřídali, čekala je stejně obtížná cesta zpět. Toho večera nikdo neponocoval. Po takové vydatné procházce se jim spalo nádherně.

Druhý den si sbalili věci a hned po snídani se vydali na cestu domů do Santareny. Zachariáš na čekal už u veřejné brány. Běželi se s ním přivítat. Trochu se pousmál, popadl jejich zavazadla a za chvíli už byli doma ve svém stromovém domečku.

Na oběd je trpaslík pozval na terasu a tam jim mezi jídlem podal dopis, ve kterém škola oznamuje, že Rafael Vron byl přezkoušen komisí a zařazen do třetího ročníku Santarenské magické školy. Radovali se spolu s trpaslíkem, jako kdyby tu zprávu slyšeli poprvé. Konec konců, tady to stálo černé na bílém a nebylo nejmenších pochyb o tom, že jejich kamarád opravdu uspěl.

„Zítřka je školní slavnost,“ připomněl Svát'a.

„No jasně, já přece nezapomínám,“ zavrčel Zachariáš, „ráno dorazí Mojerana s těmi svými rarachy a pak se tam vydáme všichni najednou.“

„A z útulku nepřijde nikdo?“ zeptala se Hanka.

„Povídal Mojerana, že tam zase mají funě s tou kožní nemocí a mají plné ruce práce.“

„Škoda.“

„Poslyš, Zachariáši, asi bych ti měl něco říct,“ odhodlal se Svát'a k vyprávění o Zrcadle času.

Trpaslík pozorně naslouchal a občas mrknul i na Hanku, co ona na to. Za chvíli už věděl své.

„Tak to už se ke mně asi po prázdninách nevrátíš,“ pokýval hlavou, když Svát'a domluvil.

„To neříkej. Chci se sem vrátit.“

„No, tohle rozhodnutí už za tebe udělá tvůj otec,“ podrbal se ve vousech Zachariáš, „ale podle toho, cos mi řekl, možná bude chtít, abys změnil školu.“

„To ne, to by neudělal,“ přesvědčoval trpaslíka chlapec.

„Ať už to dopadne jakkoliv, Hana s Rafaelem tu zůstanou, takže nic nebrání tomu, abys tu zůstal i ty.“

„Ach jo,“ vzdychl Svát'a, „dřív to bylo všechno tak jednoduché.“

Hanka se Zachariášem se začali smát a Svát'a se k nim vzápětí přidal, když si uvědomil, že ani dřív to vlastně tak jednoduché nebylo.

V pátek ráno se nastrojili, Hanka vyleštila svou dračí sponu do vlasů a společně přivítali pana Mojeranu a jeho kluky.

„Ještě než se vypravíme na tu vaši slavnost, rád bych se s vámi domluvil na té brigádě v Magickém lese. Doufám, že s vámi mohu počítat,“ řekl pan Mojerana a vytáhl z kapsy mapku, kterou rozložil na stole.

„Jasně,“ řekl Svát’a, „táta už mi to schválil.“

„Táta?“ povytáhl muž obočí.

„Před několika dny objevil svého otce, ale to je na delší vyprávění,“ vysvětlovala Hanka.

„Aha. Tak to už se těším, až mi všechno povíte,“ řekl s úsměvem a pak pokračoval, „ale teď k té brigádě. Celá skupina by se měla během neděle sejít tady. Je to velká ubytovna poblíž veřejné brány Vrchovina. Tady přespíme a ráno se rozdělíme do skupin, které budou kontrolovat úseky potoka, který se postupně rozšiřuje v řeku. Odtud z kopců budeme postupovat přes území jednorožců. Tam by měla být údržba jednoduchá, R’íhan na čistotu ve svém okolí dost dbá. Tady zahýbá říčka na západ do rezervace, kde už to bude trochu složitější, protože díky magickým anomáliím bude lepší čistit koryto ručně a pomocí vlastních sil. Doufám, že během čtyř týdnů všechno bez problémů zvládneme. Před odjezdem se sejdem v neděli hodinu po poledni u santarenské veřejné brány. Kdyby se přihodilo něco nečekaného, tak se uvidíme až v ubytovně poblíž brány Vrchovina. Budu se na vás těšit.“

„My taky,“ usmál se Svát’a.

„Tak už, dědo, pojd’,“ tahal pana Mojeranu za ruku netrpělivý Sam, „ať tu slavnost nakonec nezmeškáme.“

„Jestli budeš zlobit, tak tě tu necháme,“ hrozivě se na něj zaškaredila Hanka.

Sam se nejdříve podíval, jestli to myslí vážně, ale pak ji prokoukl, vesele vypískl a v předstíraném strachu vyrazil i se svým bráškou ven z domku.

Všichni nasedli do Zachariášova slavnostního povozu, který je dopravil až ke školním branám, kde už byla pořádná fronta. Nezbylo, než čekat, až na ně přijde řada. Když už byli skoro u kabin, zjistili, že Tom se Samem někam zmizeli. Než se je podařilo najít, předběhla je spousta lidí.

Konečně se přenesli do školy, kde u vstupu dostali informační kartičku, která návštěvníky navigovala, kde najdou občerstvení, kde jsou jaké zajímavosti a kde se bude konat představení.

„Doufám, že letos to představení dokoukáte bez nějakých incidentů,“ řekl na adresu Hanky a Svát’i výhružně Zachariáš.

Rafana objevili mezi stoly s občerstvením podle obvyklého chumlu dívek, které si chtěly popovídat s chlapcem, který má na rameni tulíka.

„Hanko, Svát’o,“ rozzářil se jejich kamarád a nadšeně se s nimi přivítal. Tulík skočil na rameno Svát’ovi, pak mu rozcuchal vlasy a přesunul se na Hanku. Ta se ho snažila chytit dřív, než se dostane i k jejím vlasům. Nakonec jí pomohl Rafan, který svého malého přítele polapil a držel ho navzdory jeho protestům. Obdivovatelky se stáhly kousek dál, ale vyčkávaly, zda dostanou znovu šanci se k Rafanovi připojit.

„Tak co? Jak jste se měli?“ zajímal se.

„To budeš koukat, co máme za novinku,“ odpověděla Hanka.

„To si snad necháme až na doma,“ zavrtěl hlavou Svát'a, „tady bych o tom ani vyprávět nedokázal.“

„Copak se stalo?“ zamrkal Rafan tázavě na Hanku, protože jejich menší kamarád už mezitím objevil stůl s jídlem a zmizel za ním.

„Něco zvláštního a důležitého. Ale vyprávět ti to musí Svát'a, je to jeho novinka.“

„Ty mě napínáš.“

„A hodlám v tom ještě chvíli pokračovat,“ vrhla na něj škodolibý pohled, „podívej, Plavíkovy fanyanky se nemohou dočkat, až se jim zase budete věnovat. Naše povídání může klidně počkat do zítřka.“

„Hm,“ zaškaredil se na ni Rafan a jako na truc se otočil k dívkám, které na něj čekaly.

Hanka se vesele ušklíbala a šla si prohlédnout stoly, jaké lahůdky Svát'a objevil. Už se jí stýskalo po mase a uzeninách, které u jednorožců neservírovali. Rozhlédla se a pocítila lítost, že tu letos nejsou draci. Postupně se Svát'ou obešla všechny atrakce jednorožců a sirén, které se tu v okolí nabízely.

„Jé, podívej, támhle je táta,“ zajásal najednou Svát'a, „tak on dodržel slovo a přijel. To je bezva. Můžu ho seznámit se Zachariášem a panem Mojeranou a s Rafanem.“

„Jen jestli je tu dokážeme najít,“ zapochybovala Hanka.

„Svát'iku, rád tě vidím,“ rozcuchal mu vlasy jeho otec, když k němu došli, „už jsem se bál, že se v tomhle mumraji ani nepotkáme.“

„Jak se má Miranda a Anička?“ zeptala se Hanka.

„Děkuji za optání, cítí se dobře,“ odpověděl léčitel a Hanka měla opět pocit, že by ji tu raději neviděl.

„Pojď, tati, zkusíme najít Zachariáše a ostatní. Rád bych tě s nimi seznámil,“ táhl Svát'a otce směrem k davu u občerstvení. Hanka šla pomalu za nimi.

Trpaslíka objevili, jak stojí u pultu s medovinou.

„Tohle je, tati, Zachariáš a tohle je, Zachariáši, můj opravdový táta,“ představil je s úsměvem Svát'a.

„Jsem rád, že se tu s vámi sekávám,“ řekl Dundar a lehce pokývl hlavou.

„Taky mě těší,“ zavrčel trpaslík.

Léčitel se znechuceně podíval na Zachariášovy vousy, po kterých stékaly kapky medoviny. Pak přistoupil blíž a sáhl do kapsy.

„Myslím, že mi tohle setkání ušetří jednu cestu do Santareny, pane Zachariáši. Děkuji vám za dosavadní péči o mého chlapce. Jistě pochopíte, že nechci zůstat dlužen za jeho ubytování a stravu.“

„Nejste nic dlužen, všechno bylo náležitě uhrazeno,“ zdvihl k němu výhružně zrak trpaslík.

„Jeho pobyt a všechno tady uhradím já!“ zvýšil hlas Dundar. „Můj syn nebude zavázán žádným pochybným individuím. Klidně těm, co to platili, jejich peníze vraťte, tady to máte. Doufám, že je to dost!“

Léčitel vysypal na stůl vedle trpaslíka hromádku mincí.

Zachariáš jedním rozzlobeným gestem smetl mince ze stolu zpět k Dundarovým nohám a přistoupil až těsně k léčiteli.

„Vrať jim to sám, ty hrdino. Mně nemůžeš zaplatit za přátelství ke tvému synovi, to si pamatuj,“ a Zachariáš plivl na mince pod jeho nohama, otočil se a odešel.

„Tati,“ pípl zděšeně Svát'a.

Hanka se neodvážila přistoupit k němu a utěšit ho. Ucítla na svém rameni ruku. Ani se nemusela otočit, okamžitě věděla, že to je Rafan.

„Koukám, chlapče, že jsi neměl zrovna štěstí na dobré poručníky. Ale to se změní. Já už se o tebe postarám, neboj se,“ řekl Dundar synovi a Hanka se zachvěla vzteky.

„Drž hubu, děvče,“ zašeptal jí do ucha Rafan, „nedělej to horší, než to je.“

Svát'a se sehnul, posbíral peníze a podal je otcí. Ten je strčil do kapsy a přistoupil k Hance.

„Až se vrátíš domů, sbal prosím mému synovi všechny jeho věci. Zítra někoho pošlu, aby je vyzvedl. Od teď už bude bydlet u mě. Na, tady máš za svou námahu,“ vtiskl dívce do dlaně mincí. Pak se otočil, vzal Svát'u za ruku a oni už jen viděli jeho nešťastný pohled, když ho otec odváděl.

Hanka otevřela dlaň, upustila mincí na zem a otírala si ruku, jako by v ní držela jedovatou stonožku.

„Tak tohle je ta vaše novinka?“ zeptal se trpce Rafan.

Hanka jen mlčky přikývla a po tvářích jí nezadržitelně stékaly slzy. Kamarád ji vzal kolem ramen a tulík se tentokrát beztrestně nastěhoval do jejích vlasů.

„Sakra,“ řekla po chvílce Hanka a utřela poslední slzu, „takhle to dopadnout nemělo.“

„Je to opravdu jeho otec?“ zeptal se Rafan.

„Bohužel ano,“ přikývla, „byla jsem u toho, když ho spatřil v Zrcadle času. Zpočátku to vypadalo jako Svát'ův šťastný den. Otec se mu líbil a chtěl se s ním setkat. Jsou jako rodina, právě se jim narodila holčička, takže má Svát'a i malou sestřičku. Opravdu to vypadalo velice nadějně.“

„Proč tě nemají rádi?“

„Nevím. Nemají rádi černé draky.“

Rafan se při těch slovech zarazil, rozostřil se mu pohled a chvíli působil, že je mimo. Pak potřásl hlavou, jako by se chtěl probudit: „Co jsi říkala?“

„Že nemají rádi černé draky.“

„Aha. V tom případě doufám, že měl náš Svátíček tolik rozumu, aby jim nevykládal o Plamovi.“

„Byl smutný, že jim nemůže povědět všechno,“ vzdychla Hanka.

„Neměj strach, on to zvládne. Jak ho znám, brzy najde způsob, jak s námi komunikovat.“

„Co jsi to měl před chvílí za vidění?“

„Cože?“

„Ale, Rafe, přece se známe. Pověz mi to.“

„To nebylo nic důležitého,“ zamračil se a mávl rukou.

„Bylo to něco o nás?“

„Neptej se, byla to jen taková hloupost. Naprostý nesmysl.“

„Pokud to byla hloupost, tak proč mi to nechceš říct? Akorát jsi probudil moji zvědavost.“

„Dobře, vidím, že bys mi nedala pokoj. No, jak myslíš, řeknu ti to. Vlastně to bude trest za tvoji zvědavost. Viděl jsem Svát'ů, jak stojí vedle Dundara, já vedle něj stál také, akorát že na druhé straně. Dundar nás oba držel kolem ramen. Ty jsi stála před námi a Dundar si před tebou uplivil. To je všechno, co jsem viděl. Jsi spokojená? Musíš sama uznat, že je to pěkný nesmysl.“

„Asi máš pravdu.“

„Tak vidíš.“

„Tady jsou,“ zahalekal za nimi Sam a v patách měl i Toma.

„Pojďte honem, za chvíli to začne,“ táhli je k hledišti, „držíme vám senzační místa.“

Světla kolem pomasla a hlediště se ponořilo do tmy. Poslední diváci honem hledali místa, kde je ještě volno. Někdo se prodral na volné místo vedle Hanky. Ohlédla se a uviděla Andělu Pohromakovou.

„Ahoj,“ řekla tiše Anděla, když se posadila. Hanka otočila oči v sloup a doufala, že to v té tmě není vidět. Pak drcla do Rafana, který seděl z druhé strany.

„Nějak tady špatně vidím, nemohli bychom si přisednout?“ zeptala se a pak ho vystrčila na své původní místo.

„Psst,“ zamračil se na ni Sam, vedle kterého se usadila.

„Díky,“ usmál se na ni zářivě Rafan z druhé strany.

Dívala se na představení, ale ani pořádně nevnímala, o čem je. Kluci vedle ní vykřikovali nadšením a na druhou stranu se raději ani nedívala. Pořád si v hlavě přehrávala události posledních dní a přemýšlela, jestli by se nějak nedalo napravit to, co se před chvílí stalo. Ale přes veškerou snahu ji nic nenapadlo.

Na závěr se připojila k všeobecnému potlesku a byla ráda, že už je konec a mohou se vypravit domů.

Vyspala se velice špatně. Tak ošklivé sny už se jí dlouho nezdály. Nejdřív o Vronovi, pak o Dundarovi. Nakonec vstala a pustila se do balení Svát'ových věcí.

Rafan znechuceně vrčel, proč tak brzo vstává, ale pak šel připravit na stůl snídani.

„Nech toho na chvíli a pojď se najíst,“ houkl na ni.

Posadila se, natáhla se pro sladký rohlík a trochu nepřítomně si osladila čaj.

Rafan ji pozoroval a kroutil hlavou: „To snad není možný.“

„Co?“

„Nic. Jen čekám, jak se budeš tvářit, až se napiješ toho čaje.“

Hanka opatrně ochutnala, vyprskla a šla čaj vylít.

„Tos mi nemohl říct rovnou, že jsem si ho osolila?“

„Doufal jsem, že tě ten lok aspoň trochu probere. Chodíš tu jak mátoha.“

„Mám jásat nad tím, že se od nás Svát'a odstěhoval?“

„Nepřeskočilo ti? Je živý a zdravý? Je! Děje se mu nějaká nespravedlnost? Neděje! Zkrátka jenom našel tátu, který řekl: ano, jsi můj syn a patříš do naší rodiny. Jestli ta rodina není právě podle našich představ, to přece není žádná tragédie. Co my víme o tom, jak se žije v normální rodině? Nic. Svát'a se prostě bude muset naučit s nimi žít! Chápu, že ti bude chybět. Mně taky. Ale on právě získal to, po čem jsme v domově celý život toužili. Takže je vlastně všechno v nejlepším pořádku.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla Hanka nepřesvědčeně, „ale stejně jsem smutná.“

„To klidně buď. Jen se konečně začni chovat trochu normálně, ať tě mohu přiškrtit za to, co jste mi se Svát'ou provedli.“

„Co jste provedli?“

„Zachariáš včera večer kapku přebral a cestou domů mi vyprávěl o té školní komisi, co jste na mě v době zkoušky poštváli. A nic jste mi neřekli. To se přece kamarádovi nedělá.“

„Promiň.“

„Kriste pane, ženská, já se s tebou potřebuju pohádat, vynadat ti. Copak ale můžu, když se tváříš takhle pohřebně? A neříkej promiň!“

Vtom se ozvalo zaklepání a hlas: „Jdu si pro věci pana Svatopluka. Mohu vstoupit?“

„Sakra,“ vyskočila Hanka, „ještě jsem zapomněla na knihy v jeho pokoji.“

„Samozřejmě, pojďte dál,“ otevřel dveře Rafan, „budete muset ještě chvíli počkat, než to dobalíme.“

„Nevadí,“ řekl muž, „ještě tu mám od Svatopluka dva ústní vzkazy. Jeden je pro Rafaela a zní: uvidíme se zítra na brigádě.“

„Slyšelas to, Hanko?“ zahalekal na ni Rafan. „Tomu říkám vzkaz, který člověku zvedne náladu.“

„Snad už je to všechno,“ napsala dívka knihy do připraveného zavazadla.

„Druhý vzkaz je pro Hanku a zní: Teď hned vyzkoušej kouzlo, které sis přivezla od jednorožců. Pak mi pošli odpověď na můj vzkaz.“

To je ale divné přání, pomyslela si Hanka. Pak si uvědomila, že své nové kouzlo ještě ani jednou nezkusila. Zaostrila na magické vidění a byla překvapena, jak snadno se jí to podařilo. Dívala se na muže a na moment měla pocit, že se jí točí hlava. Nemohla uvěřit tomu, co její magický zrak odhalil. Tak tohle měl Svát'a na mysli! Tohle chtěl, aby uviděla. Tohle bylo to tajemství, o kterém nesměl mluvit? Stál před ní kouzelný džin.

„Kdo jsi?“ přistoupila k muži blíž.

„Služebník Dundara a jeho rodiny.“

„Jak dlouho u něj sloužíš?“

„Necelé dva týdny.“

„A jak ti říkají?“

„Vron.“

Hanka ucítila, jak i Rafan přistoupil se zájmem blíž.

„Pamatuješ se na mě?“

„Ne.“

„Nepamatuješ se na svou minulost?“

„Moc ne.“

„Ani na ženu a její dvojčata?“

„To si pamatuji, ale jak to víš ty?“

„Zkus si vzpomenout, třeba na to jednou přijdeš,“ usmála se Hanka.

Vtom ucítila, jak ji Rafan zezadu popadl za krk.

„Já tě za tu komisi zabiju,“ zařval a smýkl s ní do strany.

„Co blbneš?“ chtěla se zeptat, ale zacpal jí pusou.

V příštím okamžiku muž chytil Hanku za ruku a Rafan byl odmrštěn přes celou místnost, až rozbil stůl, na který dopadl. Tulík, chroustající sušenku, zděšeně vykvikl a chystal se rozběhnout proti útočníkovi. Rafan ho ale chytil za ocas a znemožnil mu to.

Hanka si uvědomila, že se muž chystá poslat na Rafana další útočné kouzlo. Rychle přiskočila a chytila kouzelného džina za ruce.

„Přestaň, on mi nechce ublížit.“

„Přisahal jsem ti, má paní, musím tě chránit.“

„Takže si vzpomínáš?“

„Na tebe ano. A trochu na draky.“

„Víš, Vrone, asi by bylo lepší, kdyby ses před svým novým pánem o té přísaze nezmiňoval, pokud se na to sám přímo nezeptá.“

„Rozumím.“

„A Svát'ovi vyříd': test byl úspěšný, je to on.“

„Vyřídím.“

Hanka mu podala zavazadlo a muž zmizel.

„On je zpátky,“ rozzářila se a běžela obejmout kamaráda, který kulhal a hladil si naraženou kostrč.

„Kdybys mě raději namasírovala,“ durdil se naoko Rafan, ale oči prozrazovaly, že i on má radost z toho, že se Vron vrátil, „jinak mě zítra na tu brigádu budeš muset odnést na vlastních zádech.“

Konec 2. části

Další díl...